Kč 12,90 / Sv. 029
Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

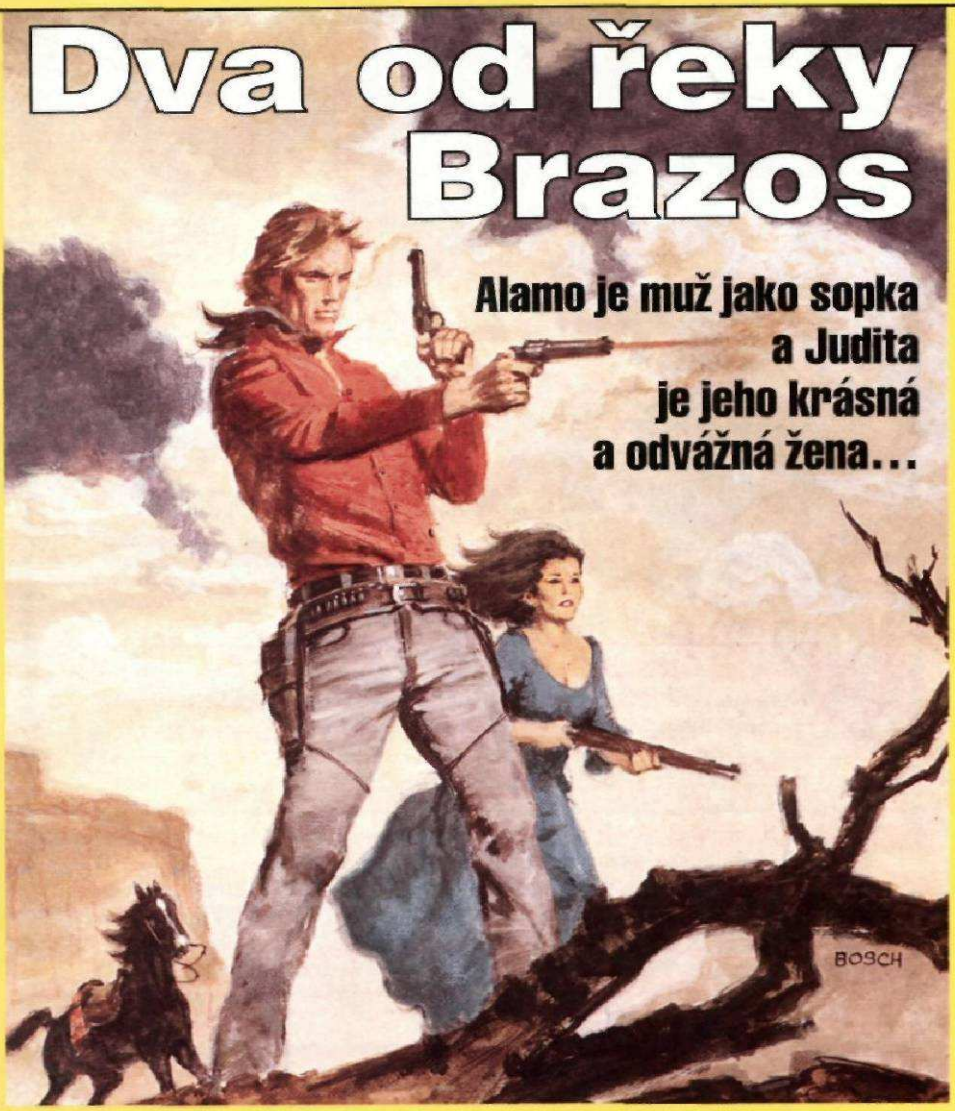
BASTEI MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Dva od řeky Brazos

Alamo je muž jako sopka a Judita je jeho krásná a odvážná žena...

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Holandsko f 2,40 / Itálie L 2000 / Španělsko P 175 / 3–94

MOBA BASTEI MOBA

G. F. UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Dva od řeky Brazos

Alamo a Judita Jonesovi se krátce po sňatku, jako mnoho jiných kolonistů, vydali na cestu do divočiny, aby někde získali kus půdy, na které by vybudovali ranč pro sebe a svou budoucí rodinu.

Cestou se jim naskytla příležitost získat zchátralou farmu v překrásném údolí. Ale pozemek není tak bezvýznamný, jak se na první pohled zdálo - zájemců je dost a dost.

Od první chvíle zažívá statečný pár bezohledný nátlak, aby od koupě upustili. Ale Alamo a Judita se narodili u řeky Brazos, v kraji tvrdých mužů a drsným životem zocelených žen, takže je výhrůžky nemůžou zviklat.

Obhájí noví osadníci své právo proti bohatým, mocným a nebezpečným sousedům?

Dveře místnosti pro hosty se prudce otevřely a vešel zavalitý muž. Měl malou hlavu a malé oči. A okamžitě zamířil ke stolu, u něhož stál Jos Baker a u kterého seděli Alamo Jones a jeho žena Judita. Krok před stolem se muž zastavil a řekl: „Josi, slyšeli jsme, že jsi prohrál svou osadu. K čertu, komu teď patří? Mohl bys ji kdykoliv prodat nám. Moc dobře jsi věděl, ty zatracený lumpe …“

„Buďte tak laskav, pane, a nenadávejte,“ vložil se do řeči Alamo Jones. „Nestrpím, abyste se v přítomnosti dámy choval takhle.“ Řekl to mírně a zdvořile a jeho tmavá tvář byla klidná a bez výrazu. Zavalitý muž ho pozoroval a pak se podíval na Juditu. Najednou se usmál a řekl: „Zatraceně, budu nadávat třeba i v přítomnosti dámy!“ Opět se otočil k Josu Bakerovi. „Takže, ty zatracený násosko, komu jsi postoupil vlastnické právo?“

Jos Baker zvedl paži. Chvěla se mu. „Tento pán tady vyhrál,“ řekl. „A nikomu není nic po tom, jak naložím se svým majetkem, rozuměl jste? Jsem svobodný Američan a Gag Buntlin mě neplatí.“

„Ty jeden zatracený ožralo,“ řekl muž, kterého se Jos Baker zřejmě obával.

Tu vstal klidně Alamo Jones a poklepal lehce ukazovákem na hruď.

„Vy jste mi předtím nerozuměl?“ zeptal se nebezpečně tiše.

„Och, ty prokletý karbaníku,“ vyštěkl ten muž bez váhání. „Ty se tady nemáš co roztahovat. Jsi tady takhle malinký.“

Během těchto slov chytil Alama oběma rukama za límec jeho saka a chtěl ho strhnout těsně k sobě a pak ho prudkým pohybem odmrštit někam dozadu.

Jenže Alamo včas vymrštil koleno. Drsného chlapa zasáhl dost bolestivě, vysmekl se mu a pak zespodu vedl úder tvrdou pravačkou. Byla to rychlá a přesná rána, která

zasáhla to pravé místo ...

A tím bylo po všem. Muž se zapotácel, nešťastně upadl přes židli, udeřil se hlavou do stěny a zůstal bez hnutí ležet na zemi.

„Kdo je ten nezdvořák?“ zeptal se klidně Alamo Jones vyděšených osadníků a třel si přitom zápěstí. Snažil se zaplašit dost silnou bolest. Jednu chvíli se dokonce obával, že má zlomenou vřetenní kost. Ale pak začala ta palčivá bolest pomalu ustupovat. Alamo tušil, že několik dní bude mít ruku nateklou a prsty téměř nehybné. Toho zavalitého chlapa poslal k zemi takovou ranou, jaká se i nejlepším boxerům podaří snad jen jednou v deseti zápasech. Jos Baker řekl: „Bože můj, vždyť vy jste vyřídil Mika McAllena jedinou ranou. Můj ty Bože, snad už nejsem tak namol, že se mi to jenom zdá.“

„A kdo je tenhle Mike McAllen?“ zeptal se Alamo Jones ještě klidněji.

„Předák Gaga Buntlina. A Gagu Buntlinovi patří ranč »B v kroužku« – největší a nejmocnější ranč v širém okolí.“

Jos Baker si rychle a nervózně otřel obličej. V očích mu podivně jiskřilo. Vypadal velice vzrušeně a působil dojmem člověka, kterému se splnilo jeho nejtajnější přání.

„Pro správného chlapa by mohl být můj ranč životní šancí,“ vychrlil ze sebe najednou. „No, já nebyl nikdy nějak zvlášť drsný a odvážný. Proto jsem začal pálit kořalku. Ale vy – vy jste člověk, který Mika McAllena jedinou ranou ...“

Zmlkl a natáhl ruku. „Ta osada je za pět set dolarů za babku. Dejte mi ještě stovku – ano?“

„Když nás na svůj statek zavedete a všechno nám vysvětlíte,“ řekl Alamo. „Můžete si ve veřejné stáji najmout vůz a zastavit se tady pro nás.“

Jos Baker zaváni. Pak se rozhodl. „Tak dobrá! Co se mi

může stát? Jsem jenom nicotný a věčně opilý Jos Baker. Nejsem nijak zvlášť hrdý, nejsem žádný pistolník a nemám ani nějaké odvážné plány – nic! Takže dobrá!“

Vyšel ven.

Alamo se obrátil ke své ženě:

„Pořád ještě chceš v tomhle kraji zůstat, Judito?“ zeptal se.

Zpříma se na něj podívala. Byla to žena, která u Brazosu vyrostla – v drsném kraji mezi muži.

„Jistě, musíme počítat s těžkostmi,“ řekla. „To je vidět už teď. Jenže ty jsi Alamo Jones, a ne jen tak někdo. Provdala jsem se za tebe, protože jsi v mých očích lepší než ostatní muži. Jen jsi to ještě neukázal. Alamo, v tomhle světě není nic zadarmo.“

„Ne,“ řekl. Podal jí ruku a pak spolu vyšli na chodník. Blížil se k nim jakýsi člověk. Alamo toho muže už znal, protože i on včera seděl ve skupince u pokeru. Alamo věděl, že tento vysoký, plavovlasý muž, podobný lvu, je nejdůležitějším a nejvlivnějším člověkem v Rainbow,

„Tohle je pan Bad Walker,“ představil ho své ženě. „Bydleli jsme v hotelu pana Walkera a jedli jsme v jeho restauraci. Támhle na druhé straně ulice je jeho obchod. A salón mu patří taky. A myslím, že má ještě banku a ...“

„To není tak důležité,“ řekl Bad Walker. „Ale přiběhl za mnou Jos Baker a povídal, že jste jedinou ranou poslal k zemi Mika McAllena.

„To byla jen šťastná náhoda,“ zamumlal Alamo.

Bad Walker najednou vytáhl z pouzdra pod paží revolver. Jeho pohled byl ovšem upřen na dveře restaurace. Tam teď stál vrávorající McAllen a mířil na Alama Jonese. Bad Walker drsně a pronikavě vykřikl: „Miku, jestli to zmáčkneš, jsi na místě mrtev!“

Bylo to chladné a rázné varování. Alamo a Judita se otočili a oba spatřili, v jakém je Alamo nebezpečí. Mike

McAllen byl člověk, který nesnesl porážku a který to musí neustále zkoušet znova.

Chtěl to zkusit s revolverem. Divoká, nenávistná touha pomstít svou potupu nepřipouštěla jinou možnost.

Ale teď se zarazil, zaváhal a konečně začal uvažovat. Vztekle si prohlížel Bada Walkera a chraptivě vybafl: „Bade, nemíchej se do toho! Slyšíš, nemíchej se mezí nás! Musím si s tímhle prokletým karbaníkem vyřídit takovou jednu …“

„Nemám u sebe revolver,“ přerušil ho Alamo Jones. „Jsem bez zbraně, pistolníku!“ Rozevřel si sako. „Žádná zbraň, ani pod paží a ani v klobouku!“ Řekl to s podivným nezúčastněným úsměvem.

Mike McAllen užasl. Pak zbraň pomalu spustil.

„Jestli tady v kraji zůstanete déle než tři hodiny, karbaníku,“ řekl, „tak si raději opatřte revolver.“ Pomalu se přibližoval, zastrčil kolt a sáhl si na napuchlé koleno. Bylo naražené a jistě mu oteče ještě víc.

„Máte tvrdou pěst,“ řekl. „Ale já si to s vámi stejně jednou rozdám. Už teď vím, do čeho jdu. A takováhle rána se vám už podruhé nepodaří. Jestli tu osadu chcete zpeněžit, přijeďte ke Gagu Buntlinovi na jeho hlavní ranč. A když nepřijedete, tak si vás najdu já. To je všechno!“

Po těchto neskrývaných výhrůžkách se od Alama Jonese otočil k Badu Walkerovi.

„Proč ses postavil na jeho stranu?“ zeptal se tvrdě.

„Neměl u sebe zbraň a ta osada Jose Bakera mu patří,“ usmál se vysoký plavovlasý Bad Walker. Byl ještě o něco vyšší než Mike McAllen, ale ne tak rozložitý a zavalitý.

Pohled Mika McAllena vypadal na chvíli velice překvapeně. Ale pak se zeširoka usmál. „Jenom neblázni, Bade,“ zamumlal. „Nezkoušej si hrát na odvážnějšího, než co vydrží tvé kalhoty.“

Po těchto slovech odešel. Alamo a Judita Jonesovi a

Bad Walker se za ním dívali. Pak řekl Bad Walker suše: „Já zaplatím za osadu Jose Bakera tisíc dolarů. Včera bych ji vyhrál.“

Řekl to naprosto stroze a věcně. Alamo si posunul klobouk z čela. „Teď už ale vůbec ničemu nerozumím,“ řekl. „Předtím přišel Jos Baker za mnou a povídal, že by mu nikdo pět stovek dolarů nedal, takže se u mě vykoupí převodem té osady na mě. A teď vy nabízíte tisíc dolarů. Ty jste mohl nabídnout i Josu Bakerovi. Pak by ...“

„Jos Baker je červ,“ přerušil ho Bad Walker. „Kromě toho mě o peníze nepožádal. Moc dobře věděl, že Gag Buntlin by poslal svého člověka. Milý pane, v tomhle kraji je ještě spousta věcí, o kterých nemáte tušení...“ Zarazil se a udělal prudký pohyb rukou.

„Mike McAllen byl jako rozzuřený býk,“ řekl. „Byl úplně zaslepený a nebyl schopen vůbec uvažovat. Chtěl na vás zavolat a pak, až byste se otočil, by vás prostě zastřelil. Myslel, že u sebe máte revolver. Takže jsem vám doslova zachránil život. Co kdybyste se projevil jako uznalý a tu osadu mi prodal? Protože jste hráč, který se svou ženou cestuje od města k městu, může vám být přece docela jedno, komu prodáte kus pozemku. Gaga Buntlina přece vůbec neznáte. Znáte jen jeho předáka a mne. A tak by pro vás rozhodování nemělo být těžké ...“

„Ještě si tu osadu nechám,“ přerušil ho Alamo klidně. „Ponechám si ji nejméně tak dlouho, dokud se na ni se svou ženou nepodívám. Děkuji vám za přízeň a pomoc, pane. Ale nepovažuji to za dluh, který by se dal vyrovnat kšeftem.“

Smekl klobouk, vzal Juditu opět za ruku a odvedl ji k vozu, s nímž k chodníku přijel Jos Baker. Pomohl jí nastoupit. Jos Baker popohnal vychrtlou mulu tak rychle, jako by byl rád, že už se dostane z města.

Bad Walker a několik lidí se dívali za vozem, který se

vzdaloval. Z uličky vyšel muž, který se zastavil těsně vedle Bada Walkera. Onen člověk měl na vestě hvězdu, byl středně vysoký, hubený, šedovlasý a měl dravci oči. Byl to šerif městečka Rainbow. Řekl:

„Už to začínám trochu chápat, Bade. Když jsem vydával Josu Bakerovi potvrzení o jeho vlastnickém právu na tu osadu, už jsem na něm viděl strach. A teď doběhl tebe i Gaga Buntlina. Neprodal osadu ani jemu ani tobě. Prostě ta vlastnická práva prohrál, a tím dal rozhodnutí do rukou někoho naprosto cizího. A co teď, Bade?“

Ten se na něj podíval. „Rainbow je mé město, Cassi,“ řekl. „A ty jsi v tomhle městě šerifem. Na to nezapomínej. Nemám rád, když si někdo v tomhle městě chce hrát na nestranného. Tohle město musí stát na mé straně. Protože patří mně.“

Ujeli po poštovní cestě asi tři míle a pak odbočili na cestu, kterou vytvořila kola vozů a kopyta koní a která vedla na sever ke kopcům a mezi nimi.

Jos Baker jel rychle a neustále mezka popoháněl. Když přejížděli přes hřeben kopce nebo přes větší terénní vyvýšeninu, rychle a ostražitě se kolem sebe rozhlížel na všechny strany.

Ujeli po této cestě asi pět mil a pak zahnuli na menší a ještě méně používanou cestu. Terén stoupal, pak zase klesal a změnil se v rovinu. Když projeli rovinou, na které se rozprostíraly rozsáhlé lesy a všude se pásla stáda dobytka, dostali se k dalšímu řetězci hor.

Když nechali i tyto hory za zády, byli už téměř u cíle. Pod několika stromy stála malá chaloupka. K ní patřila ještě ubohá stodola, přístřešek a malá ohrada pro dobytek.

„Tady je to,“ řekl Jos Baker, když zastavil vůz před

chatrčí. „Patří to teď vám, protože předání vlastnické listiny včera potvrdil sám šerif, když na večerní obchůzce „přišel do lokálu. Patří to teď vám, pane. A pokud budete dost tvrdý a nebudete se bát, mohl byste vyhnat cenu na dva tisíce dolarů a možná ještě výš. Budu spokojený, když mi přidáte ještě stovku dolarů."

„Ty dostanete, Josi, až mi konečně povíte, proč jste vlastnické právo tak snadno prohrál, a proč jste nepodnikl sebemenší pokus, jak osadu zase získat nazpět."

Jos Baker na něj chvíli zíral. Pak vrhl kradmý pohled k ženě.

„No," řekl pak, „můžu to říct dvěma třemi větami. Tenhle pozemek hraničí s bažinou. Kdybych chtěl, mohl bych tu bažinu vysušit. Jenže to chtěli i Gag Buntlin a Bad Walker – nebo, řekněme, chtěli získat možnost ji vysušit. Protože támhle za tou bažinou žijí bandité.

Budou závislí na tom člověku, který tu bažinu vysuší nebo nevysuší.

A s pomocí těchto banditů by se ten člověk stal vlivnějším, než kdokoliv jiný. Takhle je to, pane. Přesně takhle! Jenže já jsem jen obyčejný človíček. Dostal jsem sice včera potvrzení o majetku, ale bál jsem se s ním opustit město. A taky jsem měl strach nechat si ten pozemek ve svém vlastnictví. A tak ..."

„Chápu," zamumlal Alamo. „Kdybyste svá práva prodal Walkerovi, sedřel by z vás Buntlin kůži. A Walker by vás včera nepustil z města. Takže jste tu listinu prostě prohrál se mnou. A já teď stojím před stejným problémem jako vy. Tohohle pozemku se chtějí zmocnit dva drsní hoši. A ten, komu se to nepovede, to bude považovat ode mne za takovou nestydatost, že mi pěkně zatopí."

„Přesně tak je to," usmál se Jos Baker a nastavil Alamovi otevřenou dlaň. „Ale vy jste silný chlap," řekl přitom. „Vy s tímhle vším dokážete víc než já. Dostanu

těch sto dolarů?“

Alamo sáhl do kapsy a podal mu pět dvacetidolarových bankovek.

„Potřebujeme mulu a vůz,“ řekl.

„Mám ještě v ohradě jednoho koně,“ řekl Jos Baker a chvatně odešel. Ale ušel jen asi pět kroků. Pak zaslechl on i dvojice od Brazosu dusot kopyt. Alamo a Judita si všimli, jak drobný osadník ustrnul a roztřásl se. Ale pak si Jos zase oddechl. Klidně pokračoval dál, došel až k ohradě a vzal z ní staré armádní sedlo. Vešel do ohrady, osedlal hubeného koně a vyvedl ho ven.

Dříve než mohl nasednout, přijelo k chalupě pět jezdců. Zastavili koně dost zostra, takže zvířata se takřka zabořila předními nohama do půdy. Byl s nimi i Mike McAllen. Zavolal směrem k ohradě: „Héj, Josi! Pojď sem, Josi!“

Osadník, celý roztřesený, vydechl. Znělo to jako povzdech, skoro jako zadržované zaúpění. Pak upustil uzdu na zem, sklopil hlavu a odvrátil se ke svému koni zády. Loudavě se přiblížil až ke skupině jezdců a zastavil se před nimi jako vylekaný hříšník.

Alamo a Judita si zatím prohlíželi návštěvníky. Tři z těch pěti jezdců byli drsní kovbojové, kteří byli odhodláni provést jakýkoliv příkaz a odpovědnost plně nechat na rančerovi.

Čtvrtým jezdcem byl Mike McAllen.

A pátý vypadal jako člověk, který nemusí dávat příkazy dvakrát.

Byl to tmavovlasý, štíhlý, vysoký muž s tmavou tváří, temnýma očima a s elegantním knírkem nad horním rtem. Ale nebyl to žádný hej-sek. Jeho šaty byly obnošené. A pouze drahý klobouk, holínky na míru a bílá košile nasvědčovaly tomu, že je majetný. Kalhoty, kožená bunda, opasek se zbraní i sedlo měl značně omšelé.

V sedle se držel jako důstojník jezdectva, rovně a

zpříma, a vůbec ne jako nějaký kovboj nebo člověk z pastvin.

Ano, byl to tvrdý ,muž, chladný, ovládající se. To bylo Alamovi i Juditě hned od počátku jasné. Vytušili, že je to sám rančer Gag Buntlin.

I on si je prohlížel. Před Juditou se dotkl okraje klobouku, usmál se, ale chladně a ostře jako tygr, který ukazuje svůj chrup, a pak řekl jemným hlasem:

„Jmenuji se Buntlin, madam – Gag Buntlin. Měla byste se raději trochu vzdálit, protože tady teď bude poněkud nebezpečno. Nechtěl bych vás příliš vylekat."

Prohlédl si Alama od hlavy k patě, mírně přikývl a řekl: „Možná se z toho, co teď uvidíte, poučíte."

Po tomto vysvětlení se otočil k Miku McAllenovi a lehce pokývl hlavou. Nato předák a tři kovbojové seskočili ze sedel a zamířili k Josu Bakerovi.

Ten se třásl po celém těle, padl na kolena a prosebně vztáhl ruce, jak to kdysi ve středověku ve staré dobré Evropě dělali nevolníci vůči svému pánovi.

„Pane, co jsem měl dělat?" zaskřehotal Jos Baker. „Vždyť jsem se z toho zatraceného města nemohl dostat. Lidé Bada Walkera kontrolovali všechny východy z města..." Dál už se Jos Baker nedostal. Protože tři kovbojové už byli u něj. Mike McAllen řekl drsně: „Tak, hoši, začněte!"

Byli to tři hromotluci, stupidní chlapi, kteří poslouchali svého chlebodárce na slovo.

Vrhli se na Jose Bakera jako tři psi na králíka. A nemilosrdně do něj bušili.

Jejich šéf – Gag Buntlin – seděl na koni, rovný jako svíce, hrdě a nadutě.

Působil nesmiřitelným, krutým dojmem. Všechno to dění sledoval naprosto nezúčastněně.

A dívala se i dvojice od Brazosu. Judita Jonesová

neodvrátila pohled. Jistě, byla žena, ale pocházela od řeky Brazos v Texasu, kraje drsných mužů. Drsných soubojů i nemilosrdných trestů, jako byl tenhle, viděla už spoustu. Znala to všechno už od svého útlého dětství. Cizí jí nebyly ani mnohem horší věci.

Vypadala proto klidně. Obličej jí však zesinal. A na tvářích, tam, kde se rýsovaly lícní kosti, naskočily červené skvrny. Kousala se do spodního rtu.

Najednou odvrátila hlavu a podívala se na Gaga Buntlina.

„K čertu s vámi!“ řekla rozhořčeně. „Co jste to jenom za člověka, Buntline! Hluboce vámi opovrhuji. Asi by nemělo smysl žádat vás, aby vaši stupidní hromotluci přestali toho ubožáka mlátit?!“

Gag Buntline zavrtěl hlavou. Ostře se na Juditu podíval a oči se mu podivně zaleskly.

„Jste nádherná a odvážná žena,“ řekl pomalu. „Jste hrdá a energická. A jste tvrdá, madam. Jenže tady se děje jen to, co je třeba. Má prestiž v tomhle kraji je pro mne důležitější než blaho Jose Bakera. Věděl moc dobře, co mu hrozí, když svůj majetek odstoupí někomu jinému. Věděl to, a přesto se rozhodl jinak. A tak teď za to dostane …“

„To je teror, vydírání a…“ rozhorlila se Judita. Jenže on jen ledabyle mávl rukou.

„V tomhle kraji mám dostatečný vliv,“ řekl, „abych si podobné věci mohl dovolit. Má vůle je tady zákonem. Tak je to!“

Zmlkl a v jeho póze bylo cítit sebeuspokojení a nadřazenost. To, co právě řekl, velmi lahodilo jeho samolibosti. Bylo to slyšet i z tónu, kterým ta slova pronášel. V jeho temných očích se opět zablýsklo.

Tři kovbojové pořád ještě střídavě bušili do Jose Bakera. Nebili ho zaťatými pěstmi, protože to by ho už dávno umlátili k smrti. Ne, dávali mu facky. Ale Jos Baker

už dávno ztratil vědomí.

„Hoďte ho do koryta s vodou!“ řekl teď Mike McAllen. A pak se díval, jak oběť vlečou k vydlabanému kmeni stromu a jak ho házejí do vody.

Jenže to už se Gag Buntlin otočil k Alamo Jonesovi, který až dosud nepromluvil ani slovo a jen přihlížel a sledoval. Alamův snědý obličej přitom zůstal naprosto klidný, bez výrazu a pohled jeho šedých očí jako by byl zakryt nějakým závojem. Protože ani jeho pohled neprozrazoval zhola nic.

Takže teď se Buntline otočil k Alamo Jonesovi:

„Karbaníku,“ řekl, „moji hoši Jose Bakera samosebou nezabijí. Ale celý život bude litovat, že se mi vzepřel. Pořád bych ještě rád získal tu vlastnickou listinu na pozemek. Obracím se teď na vás a nabízím vám tisíc dolarů – kvůli vaší krásné ženě. Tak co, karbaníku?“

„Pokud odmítnu?“ zeptal se Alamo klidně. „Co se stane, když si tu osadu budu chtít nechat? Nebyl jsem odjakživa profesionálním hráčem! Koukejte!“

Zvedl ruce a ukázal mu hřbety dlaní.

„Tohle jsou jizvy po lasu! Pane, dokážu tady pro svou ženu a pro sebe vybudovat dobrý domov. Tuto osadu jsem vyhrál v poctivé hře. Patří mně. Přestavím ji a stane se naším novým domovem. A neprodám ji ani vám, ani nikomu jinému. Klidně mě můžete …“

„Co můžu, karbaníku,“ přerušil ho Gag Buntlin se zářivým úsměvem, v němž bylo jasně cítit výhrůžku, protože oči se mu nemilosrdně zaleskly. „No tak, co můžu, karbaníku? Vy vůbec ještě nedovedete posoudit, co já všechno můžu.“

Podíval se na své muže a řekl ledabyle: „Miku, Jos snad ještě něco snese.“

Tu ti chlapi Bakera zase vytáhli z koryta a začali ho znovu bít.

„To se považujete za nějakého poloboha?“ zeptala se prudce Judita.

Usmál se na ni. „Jen se postarejte, aby mi váš muž tu osadu prodal,“ řekl s ledovým klidem. „Chci mít pětašedesát hektarů zaregistrované půdy. Postarejte se o to, madam! Protože zítra touhle dobou se vrátím. Váš muž vydrží určitě víc než Jos Baker.“

Otočil koně a odjel.

Alamo Jones za ním mlčky hleděl. Položil svou dlouhou paži ženě kolem ramen.

Tři kovbojové z ranče „B v kroužku“ nechali svou oběť být. Nahlas oddychovali a vydali se ke svým koním a nasedli. Mike McAllen už byl v sedle. Přijel až těsně k Alamu Jonesovi a pohlédl mu do očí.

„Přál bych si, aby ses Gagu Buntlinovi vzepřel, karbaníku,“ řekl zle a vyzývavě. „Strašně si to přeju, abych si to s tebou mohl rozdat. Protože ti ještě něco dlužím, že?“

Alamo neřekl nic. Jen se na něj mlčky zadíval a vážně si ho prohlížel.

A pak odjeli.

„To jsou bídáci! Zatracení lumpové!“ řekla Judita s opovržením a rozhořčením.

„Jos se svým způsobem vzepřel Gagu Buntlinovi a byl za to potrestán,“ zamumlal Alamo. „Jenže on se nebál jen Buntlina. Bál se i Bada Walkera, který ovládá městečko za kopci. Bál se těch dvou natolik, že raději přišel o tuhle osadu ve hře a odstoupil ji cizímu člověku – záměrně! A tím člověkem jsem byl já. Jenže Jos byl přesto potrestán. A pokud nepovolím, budu na řadě zítra já.“

Po těchto slovech vzal Jose Bakera do náruče a odnesl ho do chalupy.

Když omdlelého Jose Bakera svlékli a prohlédli, bylo jim jasné, že Jos potřebuje lékaře. Měl zlomených několik žeber a ruku. Bylo také možné, že ten ubožák měl i nějaká vnitřní zranění.

„Vezmu si koně a odjedu do města pro lékaře," řekl Alamo odhodlaně.

Alamo Jones jel rychle. Bylo odpoledne, když dorazil do města. Když sesedl před lékařovým domem, dveře zrovna zavíral nějaký starší muž. Vedle dveří visela cedule:

Frits Danneman, doktor medicíny
Specialista na rány po kulkách,
zlomeniny a porody.

„Vy jste doktor?" zeptal se Alamo. Starý muž se na něj podíval, přitom si něco zabručel a řekl přes rezavý plnovous:

„Na sto mil široko daleko tady je jediný doktor, a .to jsem já. Nejste to vy, co dnes dopoledne odjel z města se svou dámou a s Josem Bakerem?"

„Správně," přikývl Alamo. „A Jose Bakera strašně zmlátili lidé Gaga Buntlina. Má zlomených několik žeber a ruku. Taky celý obličej má domlácený. Potřebuje doktora. Já všechno zaplatím."

Frits Danneman si ho prohlédl od hlavy k patě. Pak přikývl a řekl: „Dejte mi dvacet dolarů, mladý muži. Hned vyrazím. Ale zaplatit musíte předem. Znám tenhle kraj. A nemůžu si být jist, jestli zítra ještě..."

Zarazil se a udělal rukou podivné gesto, pak se obrátil ke dveřím a zase je otevřel. „Jen si vezmu tašku a hned vyrazím," zopakoval, levačkou podržel dveře a pravou ruku natáhl k Alamu Jonesovi.

Ten mu do dlaně položil dvacetidolar. Přitom řekl:

„Vaše opatrnost je neodůvodněná, doktore! Mohl bych klidně zaplatit i zítra i pozítří.“

Pak se otočil a téměř se srazil s Badem Walkerem, který sem nepozorovaně přišel a zastavil se za ním.

„Kvůli tomuhle vám jednoho dne někdo šlápne na nohu, aniž by chtěl,“ řekl Alamo Jones dost rozzlobeně.

Plavovlasý mohutný Bad Walker se jen usmál. „Přiznávám, že jsem se tentokrát připlížil dost opatrně. Ale chtěl jsem prostě slyšet, ke komu to doktora posíláte. Gag Buntlin si počíná dost drsně. Prodáte tu osadu jemu, nebo mám šanci já? Nabízím tisíc pět set dolarů! Nebo řekněme, že nabízím o pět set dolarů víc než Buntline, ať už vám nabídne cokoliv. I já bych se dokázal chovat drsně a bezohledně. No tak co, pane?“

Alamo si ho prohlížel. Po silnici se blížila lehká bryčka. Seděla v ní jakási žena. Podívala se směrem k mužům, Bad Walker zvedl klobouk a pozdravil ji.

I Alamo se na tu ženu zadíval a oči se mu přitom na chvíli zúžily ve dvě tenounké štěrbiny. Vyměnil si s ní krátký pohled. Pak projela kolem nich a zamířila k hotelu.

Alamo se tiše zeptal: „Kdo je ta žena, Walkere?“

„Lill Buntlinová,“ zněla odpověď. „Patří k těm věcem, které Gag Buntlin musí mít, aby se cítil jako chlap. Protože člověk jako Buntlin chce mít především všechno, co je na světě největší, nejkrásnější a chce toho mít nejvíc. Jednoho dne si nechá vytesat ze skály pomník, obrovitánský pomník.“

Zarazil se a po krátkém prudkém vydechnutí pokračoval: „Pojďme k šerifovi! Tam ten pozemek na mne přepíšete.“

Alamo zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl, „neprodám ho.“

Ze svého domu vyšel doktor Frits Danneman s velikou brašnou, pohlédl na oba muže a odchvátal směrem k veřejné stáji.

Alamo přistoupil ke koni, na kterém sem přijel. Vzal ho za uzdu a vedl ho k hotelu. Tam ho přivázal ke kůlu vedle odstaveného vozu. Vešel do hotelu a řekl vrátnému: „Chtěl bych do pěti minut vyrovnat účet.“

Vzal si klíč od pokoje z desky a vyšel nahoru. Když vešel do pokoje, vytáhl zpod postele veliký kufr, otevřel ho a vzal z něj ranec. Odložil si kabát a ranec rozevřel: Byl v něm opasek a pouzdro na zbraň. Alamo se jimi opásal a z olejem napuštěného hadru vybalil revolver. Byl to normální „kolt, pouze spoušť a hlaveň byly upilované. Pažba z ořechového dřeva byla hladká a tmavá, namodralý kov zbraně se tajemně leskl.

Alamo revolver nabil, zasunul si ho do pouzdra v podpaží a zase si oblékl kabát.

Pak zavřel kufr a do cestovní kabely naházel pár svých a Juditiných věcí a několik kousků oblečení.

Když se ještě jednou pátravě porozhlédl po pokoji, otevřely se dveře. Alamo se přikrčil, bleskurychle se otočil jako puma a ruka mu najednou spočívala na těžkém koltu. Objevil se mu v ruce jakoby kouzlem.

Pak teprve muž od Brazosu strnul a díval se na tmavovlásku. Byla to Lill Buntlinová, která klidně vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře. Opřela se o ně, založila si ruce na prsou a s jednou nohou mírně vysunutou dopředu zůstala stát.

„Pořád ten nebezpečný tygr od Brazosu,“ zamumlala. „Skoro jsi mě teď zastřelil, co?“

„Bylo to od tebe hloupé, že ses sem jen tak vplížila a ani jsi nezaklepala nebo na sebe jinak neupozornila. Lill, to tě za mnou poslal tvůj muž?“

Zavrtěla hlavou.

„Gag neví, že tě znám z dřívějších dob. A já jsem tě tam dole, na ulici, i po pěti létech poznala hned napoprvé. Poznala jsem tě, i když ses přece jen trochu změnil. Když

jsme se viděli poprvé, měl jsi uniformu kapitána konfederační armády a …“

„Vděčím ti za svůj život,“ přerušil ji klidně.

„A ty ses do mě strašně zamiloval,“ odvětila s úsměvem. „Asi i já jsem tě tehdy milovala,“ pokračovala zadumaně a přešla napříč pokojem, až se dostala těsně k němu. Pohlédla na něj a on si všiml, že těch pět let na ní přece jen zanechalo stopy. Všiml si zvláště drsných rysů kolem koutků úst a vrásek, které musely vzniknout v trpkých chvílích.

„Jenže já jsem tě nechtěla,“ řekla mu. „Už tenkrát jsem ti říkala, že Jih prohraje a že bych se nemohla provdat za člověka, který bude na straně poražených.“

„Vím,“ řekl, „a dnes jsi ženou bohatého a mocného člověka a tvé měsíční kapesné je jistě vyšší, než roční plat kovboje.“

„Tak je to,“ řekla rozvážně a stále se na něj pevně a zkoumavě dívala.

„Viděla jsem, jak se dokážeš bít,“ řekla. „S necelou stovkou jezdců jsi obsadil město, které bylo bráněno více než třemi stovkami vojáků Unie. Dívala jsem se, jak …“

Zarazila se, ustoupila o krok dozadu a ohlédla se.

„Jsi teď ty tím, komu patří osada Jose Bakera? To ty jsi ten člověk, co poslal jedinou ranou k zemi Mika McAllena? Ach, vlastně mi to ani nemusíš říkat. Už teď! moc dobře vím, že ty jsi ten cizinec, o kterém Mike McAllen vyprávěl svému šéfovi.“

Opět na něj ostře a zkoumavě pohlédla.

„Co chceš dělat?“ zeptala se pak. „Vyhýbej se Gagu Buntlinovi. Není jenom drsný, bezohledný a nemilosrdný. Není možné ho posuzovat běžnými měřítky. Je stvořen z něčeho docela jiného než ostatní lidé. Jeho chladný rozum ovládá jen a jen jeho palčivá ctižádost. Kdo se postaví do cesty jeho přáním a cílům, toho rozmáčkne jako brouka.

Střež se ho, Alamo!“

„Je to tvůj muž,“ řekl Jones pomalu.

„Je to jinak,“ namítla. „Není to můj muž. To spíš já jsem jeho ženou. Patřím mu, jako ostatní věci, které chtěl mít. Zachtělo se mu tehdy, abych mu patřila. Tak je to.“

Řekla to se zřetelnou trpkostí v hlase.

A pak na něj drsně pohlédla. „Takže tys, Alamo, nezapomněl, že mi vděčíš za svůj život. Když jsi tehdy se svým oddílem ovládl město, nemohli jste se tam dlouho udržet. Jednotky Unie už na vás za dva dny zaútočily s obrovskou přesilou. Tvé muže pobili, nebo je raněné zajali. A tys ležel celý zakrvácený před dveřmi mého domu. Zatáhla jsem tě dovnitř dříve, než tě nepřátelští vojáci našli. Schovala jsem tě a ošetřovala, dokud ses neuzdravil. Alamo, udělala jsem pro tebe hodně, že?“

Vážně se na ni podíval. „Co za to teď musím zaplatit?“ zeptal se trochu hrubě.

V tom se otevřely dveře. Z chodby vešel do pokoje Bad Walker, zavřel dveře a řekl: „Prodejte tu usedlost mně, Jonesi. To je to, co musíte udělat.“

„Pořád slídíte kolem a všude špehujete,“ řekl Alamo. Podíval se na Lill Buntlinovou. Dříve se jmenovala Ballardová.

„K čertu,“ řekl, „ty stojíš na straně Bada Walkera. Ale Gag Buntlin je tvůj manžel. Bydlíš pod jeho střechou, jíš jeho chléb. Máš jeho jméno a …“

„Do toho ti nic není, Alamo,“ řekla klidně. „Nepřísluší ti, abys tady vynášel nějaké soudy. Ty ho neznáš. Toho, čeho se jednou zmocnil, se se už nikdy dobrovolně nevzdá. Jenže já bych zase chtěla být volná. Nechci být jen předmětem v rukou nějakého chlapa …“

Zarazila se a udělala rukou opovržlivý posunek.

Jenže Bad Walker řekl: „Nevím přesně, jak to dříve mezi vámi bylo. Lill mi jen zkrátka řekla, že pro ni uděláte

cokoliv, Jonesi. No dobrá, Já..A

„Ne," přerušil ho Alamo stroze. Podíval se na Lill Buntlinovou. „Až tenhle pokoj opustím, na všechno zapomenu," řekl klidně. „Jsem ti samosebou z minulosti za leccos zavázán, Lill. Ale není to kupecký dluh. Můžeš mě kdykoliv zavolat, pokud budeš v nesnázích, pokud ti někdo bude usilovat o život. Pokud jde o tu osadu, tu si z určitých důvodů ponechám i nadále."

Levou rukou uchopil kufr, podíval se na Bada Walkera.

„Ustupte ze dveří, Walkere," řekl drsně.

Bad Walker zaváhal. Pak pomalu ustoupil stranou. „Jonesi, vy jste blázen," řekl. „Myslíte si, že připustím, aby vás Gag Buntlin zničil a dostal se tak k té osadě? Myslíte si, že vás pustím z tohohle města, aby na vás zase mohl Buntlin?"

Alamo Jones se zastavil ve dveřích. Obrátil se k Badu Walkerovi a pravačkou si poklepal na bok, kde byly vidět obrysy jeho revolveru.

„Walkere," řekl, „jsem teď ozbrojený. A dokážu se o sebe postarat.

Nebojím se žádných rváčů ani pistolníků. Pokud máte v úmyslu na mě poslat nějaké drsné hochy, pak vás varuji. Rozumíte mi?"

Bad Walker neřekl ani slovo. Ani Lill Buntlinová nepromluvila. Alamo odešel z pokoje. V hale zaplatil u vrátného svůj účet. Venku pak obě zavazadla, která nesl v levé ruce, přivázal po obou stranách sedla na koně.

Pak zamířil k velkému obchodu.

Nahoře v pokoji na sebe chvíli mlčky zírali Bad Walker a Lill Buntlinová. Bad Walker pak chraptivě řekl: „Gaga Buntlina na kolena nesrazím, pokud nevyužiju možností, které skýtá ta usedlost, a pokud nedostanu na svou stranu Ola Jackse a tu jeho zdivočelou sebranku. Jinak se mi to nepodaří. Takže teď musím zakročit dost rázně a toho

Texasana z města prostě nepustím.“

„Tak je to,“ přikývla Lill Buntlinová.

„Chtěl jsem tu osadu včera vyhrát v kartách,“ řekl nakvašeně, „jenže ten karbaník mě …“

„Není to karbaník,“ řekla. „Je to u něj jen přechodný stav. Jistě je to jen člověk, který čeká na šanci. Teď ji má. Chápeš to, Bade?“

Ten prudce přikývl. „Jasně, mohl by se spojit s Olem Jacksem a jeho lidmi a vyhnat mě i Gaga pryč. Ale tak daleko to nenechám dojít!“

Vyběhl z pokoje a když se dostal ven na ulici, zahlédl Alama, jak mizí v obchodě. Ze strany se k němu blížil jakýsi muž. Byl to vysoký, štíhlý, téměř hubený, kostnatý chlapík s bledým obličejem. Světle šedý klobouk měl vysunutý vysoko z čela a ocelově šedé vlasy vytvářely s pobledlostí jeho tváře nepříjemný kontrast. Měl naprosto jasné oči, průsvitné jako led.

Tenhle chlapík se jmenoval Cal Timot a patřil k nechvalně proslulému klanu Timotů z Nebrasky, jehož mužští příslušníci byli všude známí jako pistolníci a bandité.

Cal Timot nosil dva revolvery.

„No, copak?“ zeptal se neosobně a chladně a zůstal stát tak těsně u Bada Walkera, že se dotýkali rameny. Bad Walker otočil tvář a řekl Calu Timotovi rovnou do ucha:

„Dostaneš třicetiprocentní podíl ze zisku, Cale,“ řekl suše. „A budeme ke svému cíli podstatně blíž, když mi Alamo Jones to vlastnické právo postoupí. Jenže to neudělá. Když ho pustím z města, dostane šanci Gag Buntlin. Takže …“

„Já už to zařídím,“ řekl Cal Timot a podíval se na koně před obchodem.

„Nakoupí v mém obchodě proviant a spoustu dalších věcí,“ pokračoval Bad Walker zadumaně. „Jenže ten kůň

to všechno, a ještě navíc jeho, neunese. Odvede ho k veřejné stáji, aby si tam najal zvíře pro náklad.“

Když to dořekl, odebral se Cal Timot pomalu pryč.

Bad Walker zůstal klidně stát na dřevěném chodníku před hotelem, několikrát se zhoupnul na špičkách a pak si zastrčil do úst dlouhé a velice úzké cigáro, z něhož čněl dlouhý náustek. Za ním vyšla z hotelu Lill Buntlinová. Obrátil se a přehnaně zdvořile a slušně ji pozdravil. Přitom už dlouho věděl, že celé město o jeho poměru s ní ví.

Nenápadně se na ni podíval a kochal se pohledem na její chůzi. Zamířila k módnímu salonu Jill Cantrillové.

Bad Walker musel chvíli čekat. Pak z obchodu konečně vyšel Alamo Jones. Nesl přes rameno pytel a zbrusu novou winchestrovku. Držel ji tak, že ukazovák mu spočíval na spoušti. To Walker okamžitě zaregistroval.

Alamo Jones položil vak napříč přes sedlo, vzal zvíře za uzdu a odváděl ho po prašné cestě pryč. Bylo jasné, že si teď ve veřejné stáji najme koně a přeloží na něj svůj náklad.

Bad Walker se na místě otočil a odešel zpět do svého hotelu. Prošel pracovnou a druhými dveřmi vešel do salonu. Jeden z jeho barmanů stál za pultem a leštil sklenice. Jinak byl salon prázdný.

„Cal si vzal Bracka Custera a dva další hochy,“ řekl barman klidně.

Alamo Jones okamžitě dostal od štolby koně za dvacetidolarovou zálohu a dva dolary nájmu za týden. Byl to malý, vyhublý a starý kůň, který neměl cenu ani patnácti dolarů. Ale Alamovi stačil. Dokonce pociťoval jisté uspokojení z toho, že tomu zvířeti dal ještě

příležitost, aby se stalo nějak užitečné.

Dostal i jednoduchou nosnou konstrukci a naložil na zvíře všechny své kufry, cestovní brašny a pytel. Předtím ještě z pytle vybalil dvě přikrývky. Všechny věci pak uvázal pomocí diamantového uzlu, který se nad nimi rozložil jako veliká síť. Takovéto diamantové smyčky byly docela složitým kouskem a ovládali je pouze kovbojové, kteří často přicházeli do styku s nákladními zvířaty a náklady.

Když byl Alamo s touto prací hotov a když se obrátil ke svému jezdeckému koni, spatřil něco, nač v duchu čekal. A tušil, že se to stane tady, na dvoře stáje.

Ze stínu stáje vystoupil dlouhý a velmi hubený, kostnatý muž. Byl to Cal Timot a řekl ledabyle:

„Chcete odjet z města?“

Alamo přikývl. „Zkrátíme to,“ řekl. „Chci odjet z města. A mám dost naspěch, protože na mě čeká má žena a už si určitě dělá starosti. A vy mě odtud nechcete pustit, že?“

Cal Timot mírně zavrtěl bledým obličejem a černé kadeře mu přitom spadly do čela.

„Odjet můžete samosebou ihned,“ řekl. „Ale předtím by se musela vyřídit jistá obchodní záležitost.“

„To můžeme udělat,“ řekl Alamo. „Mně je to jedno. Tuším, že mi chcete nahnat strach revolverem. Jenže já z žádného pistolníka strach nemám.“

Cal Timot se najednou usmál.

„Máte na vybranou,“ řekl a zahvízdl. Nato se v koutě stáje objevili tři muži a chtěli si stoupnout za Alama. Hned na nich bylo poznat, že jsou to rváči. Zvlášť veliký a zavalitý chlapík uprostřed vypadal jako bývalý profesionální zápasník.

Alamo se zpola otočil, takže měl Cala Timota nalevo a ty tři chlapíky napravo od sebe.

„Stůjte!“ řekl ostře. „Ani o krok dále! Pozor, hošánci! Jsem ozbrojen!“

Zarazili se a pohlédli na Cala Timota. Ten se ovšem s chladným opovržením v hlase zeptal: „Co to má znamenat, Texasane? No tak jste ozbrojen. A co má být?“

„Budu střílet,“ řekl Alamo klidně.

Cal Timot na něj pár vteřin ostře hleděl. Pak třem rváčům řekl: „Zmizte, hoši. Kliďte se!“

Udiveně na něj pohlédli. Ale byli to jen stupidní hromotluci, kteří snad ani nedovedli přemýšlet. Cal Timot jim udělil rozkaz, a to vždy stačilo.

„No dobrá, ty tomu tady velíš,“ řekl zavalitý zápasník Brack Custer. A pak, i se dvěma ostatními, odešel. Vyšli ze dvora průjezdem.

Cal Timot už nespouštěl oči z Alama Jonese.

„U mě má každý šanci,“ řekl. „Poslal jsem ty tři pryč, a ty už nejsi v obklíčení. Rozdáš si to jenom se mnou, hrdino. A já ti povídám, že tě nechám nasednout a odjet z města. Jestli budeš chtít odjet z města bez toho, abys uzavřel ten kšeft s Bademem Walkerem – však ty víš, který kšeft mám na mysli – takže jestli chceš odjet za svou ženou a nechceš ji nechat dlouho čekat, musíš si to napřed rozdat se mnou, Texasane!“

Když to říkal, lehce zabubnoval konečky prstů o pažbu revolveru. Jeho sinalý obličej byl naprosto nehybný a jen oči měl poněkud zastřené. Teď už v nich nebylo poznat zhola nic. Z celé jeho postavy jako by vyzařovala hrozba a nebezpečí.

Alamo Jones cítil onen proud nenávisti téměř fyzicky. Konečně stál před rozhodnutím. A ať už se rozhodne jakkoliv, každopádně to teď bude tvrdé.

Zatímco si pistolníka prohlížel, v myšlenkách byl u Judity. A najednou si uvědomil, že ta za několik měsíců přivede na svět dítě. Proto se vlastně také rozhodli usadit se.

Jenže co bude s Juditou, kdyby ho tady Cal Timot zabil?

Jak se potom o dítě postará? Jak ho vychová?

Trudné myšlenky pro člověka, který se musí rozhodnout a přece jen se chce rozhodnout tak, aby si uchoval hrdost.

Jak potom bude moci ze syna vychovat čestného a nebojácného muže, když teď ucouvne před najatým pistolníkem?

Alamo se v duchu probíral uplynulými léty svého života. A uvědomil si, že byl vlastně tulákem, jemuž Judita přesto věřila, protože v něm odhalila kvality, kterých si on sám zatím nebyl vědom. Ale teď pochopil, že se už konečně musí projevit. Nejde totiž jen o to, zda se mu podaří udržet tu osadu nebo ne. Jde o to, že je připraven bojovat za sebe a za svá práva, bez obav z důsledků pro sebe i pro svou rodinu a bez obavy z toho, že by se Judita – kdyby byl zabit – musela protloukat i s dítětem sama.

Protože jestli ustoupí teď, ustoupí i jindy. A budou s ním pak mávat, jako se všemi osadníky.

„No dobrá," řekl Calu Timotovi. „Jedu z města. A ty bys mě rád zadržel, pistolníku. Něco ti povím, hochu. Až támhleta slepice u kůlny zakvoká, vytáhnu revolver a napálím to do tebe."

„Fajn," řekl Cal Timot. Ale najednou vypadal velice neklidně a nervózně. Otočil dokonce o několik coulů hlavu a zdálo se, jako by soustředěně naslouchal zvukům za sebou.

Najednou zaslechli ze stodoly čísi klidný hlas: „Z toho nic nebude, Cale! Tenhle souboj nepřipustím! Hej, Texasane, nasedněte do sedla a odjeďte z města! Cal vám nebude bránit, protože na něj mířím koltem a kdyby chtěl táhnout revolver, střelím ho do ruky!"

Alamo se podíval do otevřených vrat stáje. Ve tmě spatřil šedivého šerifa, kterého potkal včera na ulici.

Kývl, obrátil se ke svému koni a zaslechl, jak Cal Timot

sípavě a jakoby přidušeně řekl: „Cassi Kellogu, ty ses dál na jeho stranu! Žiješ v tomhle městě a postavil ses proti Badu Walkerovi! Copak jsi docela přišel o rozum?“

Šerif Cass Kellog pomalu vyšel ze stáje. V ruce držel starý revolver. Byl to středně vysoký muž s docela šedivými vlasy. Byl ovšem velice ramenatý a podsaditý. Opálený obličej měl ošlehaný větrem. Poznamenaly ho četné jizvy, protože šerif Cass Kellog byl starý bojovník. Ve svých nejlepších časech byl slavný a měl takřka legendární pověst.

Jenomže od těch dob už utekla spousta let. Upadl do zapomnění a snad i chtěl, aby se na něj zapomnělo. Od konce občanské války byl šerifem zde, v Rainbow. Zástupci občanů s ním uzavřeli smlouvu a dostával sedmdesát dolarů měsíčně. Takže na tom nebyl o nic lépe než kovboj, protože i když měsíční mzda kovboje byla třicet dolarů, dostávali kovbojové stravu a ubytování zdarma.

Šerif Cass Kellog nebyl tedy nijak bohatý.

A jednou bude i on na tuhle funkci starý. Jistě se toho dne obával. A možná to bylo právě vědomí, že v posledních létech života asi zakusí hlad a bídu, že byl tak zamlklý a vůči všem lidem uzavřený.

Stoupl si za Cala Timota, vmáčkl mu ústí hlavně revolveru do zad a vytáhl pistolníkovi z pouzder oba jeho kolty. Zasunul si je pak za opasek kalhot a zase ustoupil dozadu.

Alamo Jones seděl nehnutě na koni. Všechno to jen s úžasem sledoval.

Cal Timot řekl zatím naprosto klidně: „Cassi, já tě z tohohle města vyženu jako prašivého psa. Slyšel jsi, dědku? Vyženu tě odsud!“

„Jen to zkus, hochu,“ odvětil Cass Kellog klidně. „Znám takové, jako jsi ty. Všude jsem měl s podobnými chlápky

co do činění. Jenže, Cale, něco ti povím: Nikomu nenadržuji. Nestojím ani na straně Gaga Buntlina, ani na straně Bada Walkera, a ani nedržím s Ole Jacksem. Jde mi prostě jen o klid, bezpečnost a pořádek v tomhle městě. Jsem tady totiž šerifem. A nestrpím tady žádné přestřelky a souboje!“

Alamo Jones se pohnul v sedle. „Co by se stalo, kdybych ho teď udal za vyhrožování?“ zeptal se. „Vyhrožoval mi a chtěl mě donutit k tomu, abych odstoupil svou osadu jeho šéfovi. Co by se stalo, kdybych …“

„Odjeďte z města,“ přerušil ho Cass Kellog drsně. „Nerozpoutám tady kvůli té věci válku. Zabránil jsem teď vašemu souboji, protože nechci mít ve městě mrtvé. Starám se tady jen o klid a pořádek, a žádná udání nepřijímám. Protože příslušný soudce je vzdálen na stovku mil a má teď plné ruce práce, jak urovnat spor mezi chovateli skotu a chovateli ovcí. Pane, toto je zapomenuté město na konci světa. Zmizte!“

Poslední slova pronesl drsně a rozzlobeně.

Alamo Jones uposlechl. Přitáhl si opratě druhého koně a odjel. Když zmizel, řekl Cass Kellog Calu Timotovi:

„Tak, a teď můžeš jít, hochu. Revolvery ti pošlu po štolbovi do salonu. Teď ti je ještě nedám.“

„Ty dědku jeden, tys mě dostal a ponížil jsi mě před tamtím. Mě, Cala Timota! Cassi, dávám ti hodinu! Potom si tě najdu a vyženu tě z města! Už nikdy nedostaneš příležitost, abys mi mířil revolverem na záda. Cassi, ty blázne, pošlu tě k čertu, rozumíš?“

Cass Kellog přikývl.

„Opatrně, Cale,“ řekl mírně. „Jistě, mám už své roky. Holýma rukama bys mě jistě porazil. Své nejlepší roky mám už za sebou. Ale během těch let se mě už pokoušeli poslat k čertu všelijací chlápci. A já je přežil. A dost možná, že přežiju i tebe. Pozor, Cale!“

Po těch slovech se otočil a pomalu odešel.

Cal Timot vyšel ze dvora stáje a dostal se na ulici. Chtěl ji přejít, ale zarazil se, protože zaslechl dusot kopyt celé skupiny divoce uhánějících jezdců. Dusot se přibližoval a zesílil, když koně dusali po mostě přes Rainbow Creek. Cal Timot pohlédl k vjezdu do města a zahlédl tam v posledních záblescích denního světla jezdce, kteří už sjeli z mostu a zamířili na hlavní ulici.

„To jsou Buntlinovi lidé," řekl Cal Timot sám k sobě.

Současně si ovšem uvědomil, že stojí uprostřed cesty a nemá u sebe žádnou zbraň.

Rychle se pohnul, doběhl k dřevěnému chodníku na druhé straně, vyšvihl se na něj a pospíchal k hotelu. Bez revolveru se cítil jako nahý, bezmocný a žalostně bezvýznamný. Cítil, že má celé tělo zalité potem a uvědomil si, že se potí strachem.

Byl už od hotelu necelých dvacet kroků, když se jezdci ocitli na jeho úrovni. Vjeli do města s divokým ječením, drsným pokřikováním – prostě jako vzteklá smečka. Neustále stříleli z revolverů do vzduchu a několik zvlášť rozkurážených chlapů vystřelilo pár okenních tabulek.

Když byl Cal Timot vzdálen od vchodu do hotelu necelých deset kroků, ozval se vedle něj chraptivý a veselý výkřik. Podíval se na toho jezdce a poznal Mika McAllena.

„Ojojoj, tady je Walkerův pruhovaný tygr!" zařval nahlas Mike McAllen.

A na půl tuctu jezdců hned zbystřilo pozornost. I oni se s koňmi natlačili až k chodníku a jeden pihovatý a rezavý chlapík dokonce donutil svého koně, aby se předními nohama vydrápal na vyvýšený dřevěný chodník. A zvíře hned strčilo hlavu do jednoho z okapů a zastoupilo cestu

Calu Timotovi.

„Snad nemáš naspěch, Cale?“ zeptal se Mike McAllen z koně, zatímco většina z jeho lidí před salonem sesedala. Ale ne všichni chlapi vešli do salonu. Mnoho jich ve skupinkách vyrazilo po ulici a všude tropili náramný hluk.

Jenže Cal Timot nic z toho nevnímal. Díval se na Mika McAllena, který seděl rozložitý a mohutný v sedle a téměř se strachem si uvědomil, že nemá zbraň.

Ten zatracený šerif, pomyslel si. Vzal mi kolty. A jen by chybělo, aby to Mike McAllen zjistil. Pak by...

Ani se neodvážil tu myšlenku dokončit. Jen cítil, jak se ho zmocňuje strach.

„Vůbec nemám naspěch, Miku,“ řekl Cal Timot, ale jeho hlas nezněl klidně. Byl jaksi stísněný.

Mike McAllen se jen hrdelně zasmál. „Dneska bude ohromně veselo,“ oznámil. „Slavíme narozeniny. Jsme hladoví vlci, kteří ohromně milují syrové maso a rádi se baví. Cale, teď mě napadlo, že jsme si spolu ještě nikdy nevypili. Pojď, hochu! Budeš naším vzácným hostem! To budeš koukat, jaký skvělý večer to bude a jaká náramná noc!“

Při těchto slovech se vztekle a jízlivě usmíval na Cala Timota. Ti dva se totiž od počátku nenáviděli.

Jeden z jezdců řekl: „Má prázdná pouzdra. Kdepak má revolvery? Přece je jen tak někde nezahodil?

To snad takovýhle slavný chlápek nedělá.“

Po těch slovech to v kroužku kolem Cala Timota ztichlo. Ale jinak bylo všude ve městě velice hlučno. Buntlinovi lidé se dostali do ráže. Dávali městečku najevo, že žije ve stínu velkého ranče „B v kroužku“.

Mike McAllen teď suše podotkl: „Možná jsou ta

prázdná pouzdra jenom nějaký trik. Možná má ty bouchačky v kapse kalhot. Cale, kde máš revolvery?“

Cal Timot nahlas zaskřípal zuby. Ano, ten zvuk byl docela jasný a dal se vysvětlit jen jediným způsobem. Nejraději by byl zavyl jako vlk.

To všechno má na svědomí Cass Kellog, říkal si neustále v duchu.

„Nemám u sebe zbraně,“ řekl nakonec přiškrceným hlasem. Pak Mike McAllen jednomu ze svých jezdců pokynul. „Podívej se, Franku, jestli je to tak,“ řekl.

Byl to zázrak, že Cal Timot neměl v očích slzy. S ledovým klidem a ostře řekl: „Miku, nezahrávej si se mnou! Slyšíš, McAllene?“

„Moji hoši a já jíme syrové maso a jsme hladoví vlci!“ zasmál se Mike McAllen. A pak hlasitě zavyl: „Haúú! Húúú!“

Jeho muži to udělali po něm a pak se ozval divoký smích a plácání do stehen. A Cal Timot jen stál a jen stěží snášel celou tu hanbu.

Jeden z jezdců seskočil z koně, přistoupil k němu a prohledal ho. „Vážně u sebe nemá zbraň,“ řekl ten muž a zase od něj poodstoupil.

„Kdo tě odzbrojil?“ zeptal se Mike McAllen.

„Táhni k čertu i s tou svou zatracenou bandou!“ odsekl Cal Timot, protože už byl vzteky natolik bez sebe, že zapomněl na jakoukoliv opatrnost.

Mike McAllen se jen drsně zachechtal. „Vezměte ho do salonu a dejte mu celou flašku,“ řekl svým jezdcům! „Rozveselte ho!“

A tu Cal Timot pochopil, že mu ještě dnes budou chtít vypálit znamení Buntlinova ranče. Ne snad doslova, ale budou ho chtít pokořit, tak jako on sám často pokořil jiné lidi, kteří se jeho revolverů báli jako smrti.

Když Mike McAllen vešel do kanceláře, seděl Bad Walker klidně za psacím stolem.

Předák už měl v sobě několik skleniček whisky, byl brunátný v obličeji a vešel hřmotně se slovy: „Můj ty Bože, to je mi nádherná oslava narozenin! Bade, všude jsem tě hledal. Ti tvoji hoši jsou na nás tak hodní. Dnes totiž slavíme narozeniny generála Granta. Víš ty, kdo je generál Grant? Povídám ti, že nevíš! Generál Grant je náš lenivý osel na ranči. Točí vodním kolem u studny. A tak dnes oslavujeme narozeniny mezka, a ty s námi nejsi! Pojď, Bade, ukaž se návštěvníkům tohohle města! Je to přece město, ne? No tak ...“

„Táhni k čertu,“ řekl Bad Walker zastřeným hlasem.

„To povídal Cal Timot taky,“ usmál se McAllen. Obrátil se k mužům, kteří přišli s ním.

„Pan Walker nemá náladu,“ řekl. „Takže mu ji uděláme. Hezky ho rozveselíme! U Cala Timota stačila lahvinka whisky.“

Opět se obrátil k Badu Walkerovi. „Cal nechtěl pít whisku. Ale my ho nakonec přemluvili. Stačilo jen, aby polykal. Tak co, pane Walkere, jak to bude s vámi? Bude třeba, abychom vás rozveselili, nebo se opijete dobrovolně?“

V očích Bada Walkera planula chladná nenávist. Ale neodvážil se ničeho, vůbec ničeho. Věděl, že Buntlinovi lidé obsadili město a jeho vlastní lidé by teď bojovat odmítli. A Cal Timot, s jehož pomocí by se snad odvážil odporovat, byl tou drsnou smečkou zneškodněn hned na počátku.

Někdo postavil před Bada Walkera na stůl plnou láhev.

Pomalu ji uchopil, protože věděl, že nemá jinou

možnost. Tihle opili a škodolibě se šklebící hoši by do něj alkohol s radostí nalili třeba i násilím.

A tak se napil. Věděl, že jeho prestiž v tomhle městě dnes klesne hned o několik stupňů. Všichni ti ustrašení obyvatelé, kteří se teď schovávají ve svých domech a zavřeli okna a dveře, v něm už nebudou vidět mocného muže. Buntlinovi lidé mu dnes zasadili tvrdou ránu. Pěkně ho zaskočili a ukázali jemu i celému městu skutečnou sílu Buntlinova ranče.

Tak to bylo!

A po prvních doušcích už nepil tak zdráhavě, protože chtěl alespoň na několik hodin na svou potupu zapomenout. Dopil láhev a kovbojové ho sledovali.

Když láhev odložil, díval se na muže skelným a naprosto bezvýrazným pohledem.

„Tak a teď se pobavíme a roztočíme to tady!“ křikl mu do ucha Mike McAllen.

A tu se Bad Walker usmál a zvedl ukazováček, zamával jím a začal zpívat:

„Ten chudý ranč v Texasu!

Nemá ani býka!

Chová jenom kozy!

A krávy má jen čtyři!“

Když dozpíval, svalil se na stůl a začal v této poloze předvádět plavecká tempa.

„Já – vám uplavu,“ blábolil. „A s koníky mě jen tak snadno nedohoníte. Ti nepoběží tak rychle, jak já budu plavat.“

„To bude paráda, hoši,“ řekl Mike McAllen. „To bude parádní večeř!“

„Tak končíme,“ řekl rozhořčený hlas za nimi.

Obrátili se a spatřili šerifa Casse Kelloga a jeho brokovnici s upilovanou dvouhlavní. Dívali se do ní a pak pohlédli do šerifových tvrdých, ledově chladných očí.

„Končíme, hoši," řekl ještě jednou. „Tohle město už má těch vašich vylomenin dost. Nebudete se tady chovat jako horda divochů, ale hezky z města odjedete. A tebe, Miku McAllene, si tady nechám do zástavy, protože se tady natropilo dost škody. Pojď, Miku. No tak pojď sem!"

„Neodvážíš se na mě vystřelit!" zakřičel Mike McAllen a řekl svým mužům: „Chyťte ho a dejte mu taky napít! Ať se všichni veselí! Dejte mu whisky!"

Přistoupil k šerifovi, až se mu ústí hlavně téměř dotýkalo hrudi. „Dělali jsme si jen legraci," řekl. „A kvůli tomu na nás ještě nemusíš střílet!"

„Dopouštíte se tady rušení veřejného pořádku," řekl Cass Kellog. Ale když mu Mike McAllen rázným bouchnutím odsunul hlaveň pušky stranou, nezmáčkl spoušť. Vytrhli mu pušku z rukou. Namísto ní dostal láhev s kořalkou.

„Vypij to a pojď se s námi veselit!" vyzval ho Mike McAllen.

„Já už žádný alkohol nesnesu," zamumlal Cass Kellog. „Jestli tu láhev vypiju, mé srdce to nevydrží. To bych už rovnou mohl vypít jed." „Ale co!" řekl Mike McAllen. „My tě k tomu přinutíme. Chceme jenom, aby ses rozveselil. Před tím nemůžeš couvnout. Jsi zdravý jak řípa. Musíš pít!"

„Vy blázni. Vždyť mě zabijete, řekl Cass Kellog klidně. „Jenže já už stejně dlouho žít nebudu. Vzal jsem zbraně Calu Timotovi. Takže byl vůči mně bezbranný. Zítra by mě za to zabil. A tak by mi bylo milejší, kdybych zemřel takovýmhle způsobem. Vy lumpové, mohl jsem to do vás napálit. Mohl jsem udělat z Mika řešeto! Vy lumpové!" Pak si vzal láhev. Ne, ani on nedopustil, aby do něj kořalku lili násilím, ale vyprázdnil ji sám, i když ne dobrovolně.

Zvědavě se na něj dívali. Jeho tvrdá, sarkastická a

klidná slova na ně přece jen trochu zapůsobila, i když byli všichni pořádně opilí.

„Měl jsem šerifování stejně pověsit na hřebík nebo bojovat proti Calu Timotovi," řekl těžkopádně a začal ztrácet v obličeji barvu. „Ten darebák by mě zabil, hoši..."

Byl teď ve tváři docela sinalý, zarazil se, otočil se a vypotácel se z místnosti.

Mike McAllen najednou zvolal: „Tak hoši, a teď to roztočíme venku, na ulici..."

Zarazil se, protože vešla Lill Buntlinová. Podívala se na Bada Walkera, který ještě pořád ležel na břichu na stole a jen dělal mdlé pohyby.

Pak řekla Miku McAllenovi: „Kliďte se z města! To je rozkaz!"

„Ne," řekl Mike McAllen. Zamířil ke dveřím, které vedly do ložnice Bada Walkera. Rozrazil je a zmizel v místnosti za nimi a brzy se vrátil s jakousi olejomalbou.

Všichni ten obraz viděli, protože ho držel tak, aby si ho mohli prohlédnout.

„Madam, už pěkně dlouho jsem o tom obraze věděl. A až ho donesu Gagu Buntlinovi a řeknu mu, kde jsem ho našel, tak vás z tohohle kraje vyžene bičem, madam. Vy nám nemáte co rozkazovat!"

Poslední slova doslova procedil mezi zuby a v zarudlých očích měl nenávistný výraz. Lill Buntlinová si obraz prohlížela. Znala ho dobře, protože pro něj stála modelem. A maloval ho sám Bad Walker. Byl to skvělý portrét, jen na něm byla Lill Buntlinová zobrazená s trochu odvážným výstřihem a její ústa se na tom portrétu jistě neusmívala na Gaga Buntlina.

„Zradila jste svůj ranč!" vyštěkl Mike McAllen divoce a chtěl se obrátit k ostatním mužům.

Ovšem kovbojové si obraz prohlíželi jen chvíli. Pak se rychle otočili a odešli z místnosti. Viděl ještě poslední dva

muže, kteří odcházeli a vypadali velmi zastrašeně, nejistě a otráveně.

„Vy blázne," řekla mu Lill Buntlinová. „Za to vás zabije. Za to, že jste se zamíchal do jeho soukromých záležitostí a že jste urazil jeho ženu, vás zbičuje a zabije. Protože jste se dopustil něčeho, co on nikdy nepřenese přes srdce. Ukázal jste na skvrnu na jeho, majetku a ještě jste na ni upozornil jiné. Jste blázen!"

Po těch slovech se otočila a vyšla ven.

Mike McAllen si ale prohlížel obraz, který držel v rukou. Přemýšlel o tom, co by asi udělal Gag Buntlin, kdyby se mu ten obraz dostal na oči.

A najednou to Mike McAllen věděl a dovedl si to představit. Ta představa mu vehnala do jeho zavalitého těla strach a on najednou vystřízlivěl a roztřásl se.

Obraz mu vypadl z rukou, drahocenný rám dopadl rohem na podlahu a rozbil se. Mike McAllen se podíval na zem, vytáhl si z poutka na holínce nůž, docela jím rám rozbodal a plátno vyřízl. Sroloval ho a zasunul si ho jako meč za opasek s revolverem.

A pak vyšel ven.

Venku běsnili jeho rozdivočelí hoši. Město bylo celé jejich. Na druhé straně ulice se vevalili do salonu tři hromotluci na koních a čísi hlas chaptivě zařval: „Vsaďte se, že můj kůň vypije nejvíc piva!"

Mike McAllen si stoupl doprostřed ulice, obrátil se a vzhlédl na okna hotelu. Hledal očima okno pokoje, který obývala Lill Buntlinová vždy, když se zdržovala ve městě. Jenže v tom okně byla tma. Mike McAllen ještě uvažoval, když tu se o tři okna dále nalevo zablýsklo. Ale Mike McAllen si nestačil uvědomit, co ten záblesk hlavně znamenal. Ucítil najednou prudkou ránu do hlavy a byl mrtev dříve, než upadl do prachu ulice.

Vraždu nikdo nezaregistroval hned, protože právě v

tuto chvíli nebylo kolem žádných přihlížejících. A ráně také nikdo nevěnoval pozornost, jelikož se pořád ozývaly výstřely do vzduchu a do okenních tabulek.

Trvalo to téměř minutu, pak vyšlo ze salonu několik mužů, kteří se nedočkavě rozhlíželi kolem a všimli si na cestě nehybné postavy.

„Joj, kdo to tady přehnal s whiskou a natáhl se tady uprostřed cesty?“ zeptal se jeden z mužů.

Z hotelu někdo vyšel. Byla to Lill Buntlinová. Také mířila k tělu mrtvého předáka. Sehnula se a srolované plátno obrazu si vzala.

„Všechno jsem to viděla z okna hotelu,“ řekla mužům, kteří se užasle zastavili, dívali se na mrtvého a pak pohlédli na ženu.

„Někdo na něj vystřelil támhle z té tmavé uličky,“ řekla. „Otočil se kolem vlastní osy a pak se zhroutil. Některému z občanů tohohle města se zřejmě nelíbilo, jak tady vyvádíte a co tady tropíte. Ohlaste svému šéfovi, že předáka nechám pohřbít."

Po těch slovech se na muže zpříma podívala. Někteří z nich byli při tom, když Mike McAllen přinesl obraz z ložnice Bada Walkera. Na ty se Lill Buntlinová zadívala obzvlášť pevně.

„Mike McAllen nebyl džentlmen," řekla opovržlivě. „A teď je mrtvý. Ale netrestejte za to město. Raději se nejprve zeptejte šéfa."

Po těchto slovech odešla zpátky do hotelu. Všichni muži si všimli dlouhé role plátna, kterou nesla.

„Co to má v ruce?" zeptal se jeden z kovbojů, který o obraze ještě nevěděl, protože nebyl při tom, když ho McAllen přinesl a ukázal.

„Nic nemá v ruce," řekl jeden ze zasvěcených mužů. „Je to šéfova žena, a nic nenese. Není nic, co by musela někam odnášet."

Pak se podívali na mrtvého Mika McAllena a byli teď najednou ohromně střízliví a vyděšení.

„Vážně to nebyl džentlmen, když šlo o ženy a o obrazy," řekl jeden z chlapů zamyšleně. „Jedeme domů! Legrace skončila a ona to vlastně vůbec žádná legrace nebyla! Odneseme Mika do kůlny k hrobníkovi!"

Když Alamo Jones přijel do osady, poslední kus cesty mu v temné noci ukazovalo nažloutlé světlo. A když vlekl do srubu pytel a zbývající zavazadla, byl už doktor s ošetřováním raněného hotov a dával ještě Juditě pokyny, jak o něj pečovat dál. Alamo zaslechl, jak říká:

„Jos Baker by měl tři dny zůstat ležet v klidu a nesmí se hýbat. Ti chlapi ho hrozně zřídili. Mlátili ho i do jater a do ledvin a pak mu

zmalovali obličej k nepoznaní. Pokud má nějaká vnitřní zranění, která jsem zatím nezjistil, pak bude tím nejlepším lékem, když si hezky v klidu poleží. Udělal jsem pro něj, co jsem mohl. Dávejte mu na obličej obklady a ..."

„Kdy zase přijedete, doktore?" zeptala se Judita a vyměnila si pohled s Alamem, který klidně stál vedle dveří: Doktor se sehnutý přehraboval ve své brašně. Ted ji hlučně zavřel a narovnal se. Podíval se na nemocného i na ty dva Texasany.

„Já se určitě vrátím," řekl. „Ale nejsem si jist, jestli tady budete vy. Pokud byste to tady ovšem neprodali Gagu Buntlinovi. Ten by vám určitě dovolil, abyste tady s nemocným zůstali, dokud nebude schopen převozu. Jos Baker není nijak zvlášť silný chlapík a moc toho nevydrží. Je jeden z těch, co v dětství hodně hladověli, protože měli chudé rodiče a spoustu sourozenců. Těmhle lidem chybí hodně a protože se jednoho dne chtějí mít lip, pracují

velice tvrdě — jako třeba v téhle osadě. Jos se první dva roky doslova dřel, dokud mu nedošlo, že Buntline ho nechá jen do té doby, než získá sám vlastnické právo. Jos začal tajně pálit kořalku a teď už za nic nestojí."

Po těchto slovech vyšel Frits Danneman ven. Judita a Alamo šli za ním. Přihlíželi, jak se starý lékař souká do bryčky, kterou sem přijel.

Dříve, než Frits Danneman vzal do rukou opratě, podíval se na ty dva.

„Poslyšte," řekl, „prodáte to Gagu Buntlinovi, nebo Badu Walkero-vi? Je to totiž pro mě důležité. Pak si totiž budu moct snadno spočítat, kdo tady v kraji bude nejvlivnější člověk."

Alamo zlehka zavrtěl hlavou. „Jos Baker už něco naznačil," zamumlal. „Ale já tomu všemu ještě úplně nerozumím. Vím jenom, že jsem se férovým způsobem dostal k téhle osadě. A moje žena touží po nějakém domově. Doktore, budeme mít dítě a ..."

Zarazil se a udělal rukou pohyb, který vyjadřoval mnohem víc než jeho slova.

Frits Danneman si ho prohlížel tak důkladně, jak to jen v chabém světle lucerny na bryčce bylo možné. „Už to pomalu chápu," řekl rozvážně.

Pak odjel.

Judita přistoupila k Alamovi. Vsunula svou dlaň do jeho. Ta mužská ruka působila uklidňujícím dojmem — byla velká, silná a přitom pružná. Judita pevně věřila, že tahle ruka dokáže a chce udělat všechno, co bude třeba. Položila mu hlavu na rameno.

Zatímco utichalo hrčení kol kočáru, zeptala se: „Tak co, Alamo, jak ses rozhodl?"

„Když se někdo bojí, bude se bát i jeho syn a stane se z něj bázlivec," řekl. „A co když se nechá otec tohohle syna odstrčit každým darebákem? Pak bude i tento syn jednoho

dne patřit k těm ustrašencům a malým, nebo bude svým otcem opovrhovat a vydá se svou vlastní cestou. Judito, vidíš to taky jako já? Nebo je ti milejší útěk do zdánlivého bezpečí? Judito, já bych tady chtěl vydržet a bránit své právo."

Pohlédla na něj.

„Jsem z kraje kolem Brazosu jako ty, Alamo," řekla pak klidně. „Jen hrdým a nebojácným tam patřil svět. Tvůj děd patřil k bojovníkům od Alama. Zemřel ještě dřív, než jsi přišel na svět. Jenže i tvůj otec byl velice odvážný a hrdý člověk. A tak by to mělo zůstat. Stala jsem se tvou ženou, protože jsem v tobě poznala onu hrdost a odvahu. Věděla jsem totiž, že se jednoho dne někde zastavíš, protože to tak musí být. Alamo, já se nebojím."

Gag Buntlin stál na verandě svého domu na ranči, když se objevili jeho lidé na koních. Jezdci přijížděli pomalu, a vůbec ne tak halasně a rozkuráženě, jak se dalo očekávat. A také se vraceli nějak podezřele brzy.

Gag Buntlin poslouchal zvuky přicházející od ohrady. Pak spatřil první muže, kteří se objevili za stodolou a kteří zamířili do baráku, v němž spali. Všechno to proběhlo jaksi klidně a v tísnivém tichu.

Když už rančer čekal a pozoroval to všechno dlouho, odkašlal si a hlasitě zavolal přes dvůr: „Miku! Ať sem jde Mike McAllen!"

Několik temných postav, které chtěly zmizet v čeledníku, se zastavilo. Ale nikdo nic neříkal. Mezi stodolami se sem od ohrady blížil muž. Jenže tento muž nezamířil k baráku, v němž spali honáci, ale kráčel přes dvůr k hlavní budově ranče. Gag Buntlin ho vzápětí docela jasně poznal. Byl to jeho druhý předák Glen Ballard.

Ballard se zastavil před nejnižším stupínkem, odsunul si z čela klobouk a suše řekl: „Mike McAllen je mrtev. Někdo ho zastřelil uprostřed ulice. Ale nevíme, kdo to byl. Tou dobou bylo ve městě dost hluč-no. Hoši si počínali dost divoce a nevázaně. Jeden přes druhého stříleli do vzduchu nebo do oken a do reklamních tabulí. Mike se náhodou na několik vteřin ocitl na ulici docela sám. Bylo to mezi hotelem a salonem. Kdosi na něj odněkud vystřelil z pušky. Když jsme ho potom viděli, jak leží v prachu ulice, mysleli jsme si napřed, že je to opilec. Jenže pak jsme zjistili…“

„Moje žena je ještě ve městě?“ zeptal se Gag Buntlin.

„Jistě,“ řekl Glen Ballard, a jako by se napřímil a povyrostl“. Byl to vysoký, klidný, ostražitý, hnědovlasý a zkušený muž. Docela jistě byl chytřejší a zřejmě i nebezpečnější než Mike McAllen. Jenže Mike McAllen byl ochotnější a každý rozkaz provedl s přímo dokonalou důsledností. Mike McAllen byl jen poslušným nástrojem.

O tom teď Gag Buntlin přemýšlel.

„Paní Buntlinová nás poslala domů,“ pokračoval zatím Ballard. „A já jsem si řekl, že si nejprve dojedu pro instrukce k vám. Město nám neuteče. Pořádně jsme jim tam dali za vyučenou. Bad Walker a ten jeho pruhovaný tygr Cal Timot jsou beznadějně opilí. A …“

„Stačí, Glene,“ přerušil ho Gag Buntlin. „Zítra kolem poledne pojedeme se všemi lidmi. To už snad doktor bude mít vystavený úmrtní list. A já už si zjistím, kdo mi zastřelil předáka. Než se tam ovšem rozjedeme, navštívíme toho Texasana a jeho ženu. To je všechno, Glene. Jsi teď na tomhle ranči prvním předákem a zůstaneš jím tak dlouho, dokud s tebou budu spokojený.“

Po těchto slovech se otočil a odešel do svého domu. Dveře za sebou rázně přibouchl.

Velká hacienda mu teď poprvé připadala prázdná. V

obývacím pokoji se zadíval na obraz, na němž byl vymalován jako major armády Unie za občanské války. Vedle visel obraz jeho ženy. Byl to velmi vážný a působivý portrét, určený pro pozdější generace.

Prohlížel si obraz své ženy.

Pak zvolal ne příliš hlasitě: „Murdocu!“

Otevřely se dveře a objevil se malý, ale velice zavalitý chlapík. Byl to Indián oblečený jako kovboj. I vlasy měl upravené po způsobu bílých mužů. Murdocův veliký obličej byl nehybný. Jen v jeho černých očích se to blýskalo.

„Murdocu,“ řekl Buntlin, „odvedl jsi dobrou práci. Ale budeš muset zabít ještě druhého člověka: Bada Walkera.“

Indián se na něj upřeně zahleděl. „Myslel jsem, pane, že toho budete chtít zabít sám,“ zamumlal hrdelním hlasem. „To už jsem mohl udělat před dvěma hodinami. Ale neudělal jsem to, protože jsem vás nechtěl připravit o vaši osobní pomstu, pane. Přivezl jsem vám přece ten obraz. Když s ním vaše žena vešla z ulice do hotelu, vzal jsem jí ho a odjel jsem z města. Myslel jsem si, že toho muže vy sám chcete …“

„Ne, Murdocu,“ přerušil ho Gag Buntlin. „Zabiješ ho ty.“

Indián němě přikývl a pohled se mu zvláštním způsobem zakalil. „Jistě,“ řekl. „Uzavřeli jsme spolu smlouvu, pane. A já tu smlouvu dodržím.“

Alamo se porozhlédl po okolí. Bylo pro něj dost těžké rozeznat hranice pozemku patřícího k té osadě, poněvadž to byly přírodní hranice; totiž hřebeny kopců, které se postupně zužovaly v kaňon.

Alamo si stále jasněji uvědomoval, že Jos Baker si

vybral pozemek velice chytře. Tenhle přírodní trojúhelník byl dobře ohraničen třemi strmými svahy a byl dobře použitelný k lecjakým účelům.

Texasan jen pomalu ujížděl k východnímu cípu trojúhelníku celého území. Terén tu poněkud stoupal a Alamo se stále více utvrzoval v přesvědčení, že tady z kaňonu kdysi vytékal potok. Jenže ten už tady dávno není. Alamo si všiml, že ústí kaňonu je ucpané. Podél tohoto dřívějšího otvoru vedla teď po svahu nahoru stezka. Alamo zastavil, seskočil ze sedla a vydal se po ní.

Když stál docela nahoře, spatřil rozlehlou bažinu. To, co dole považoval za ústí kaňonu, nebylo nic jiného, než průrva v kopci. Díval se na míle daleko široko a neviděl nic než bažinu a močál, odumřelé kmeny stromů, které čněly k nebi jako podivné kostry, tmavé vodní plochy a pak zase zrádné zelené koberce. Tu a tam byly ostrůvky poseté dosud ještě zdravými stromy a hustými křovinami. A všude bylo vidět vodní ptáky a všemožné druhy kachen. Ta bažina byla velmi stará a byla rájem pro vodní zvířenu.

Alamo si dřepl a všechno si to prohlížel. Po chvíli vstal a vydal se na hráz, která kdysi dávno zastoupila vodě cestu průrvou.

Alamo si tu hráz prohlížel. Ne, jistě ji nevytvořila lidská ruka. A přesto bylo pro muže od Brazosu řešení velice jednoduché. Takové věci, podobné, i když ne tak veliké a rozlehlé, už tu a tam viděl.

Bobři! Tohle udělali bobři! Před stovkami nebo tisíci léty tady přehradili potok. A voda postupně naplnila velkou a rozlehlou prolákli-nu, která tady vznikla a sahá až k dalekým kopcům a rozeklaným horám. A jednoho dne byla voda pro bobry příliš bažinatá. Snad je také vyhubila nějaká nemoc. Nebo je všechny odchytali Indiáni. Ať už to bylo jakkoliv, bobři tuhle vodu, která se stále více proměňovala v bažinu, opustili. A hráz, kterou

tady postavili, všemožnými naplaveninami ještě zesílila. Proměnila se ve skutečnou hráz, jakou by ani lidské ruce nepostavily lépe.

Nohou došlápl na hráz a pak nahlas řekl: „S hrstkou lidí a s dostatkem trhaviny, by se tahle bariéra dala během týdne odstranit. A pak by zase voda odtékala a během pár týdnů by bažina byla vysušená jako okolní terén."

A když to takto nahlas vyslovil, uvědomil si, že v tom je skutečný problém.

Opět sešplhal dolů a byl hluboce zamyšlen. Když se vyšvihl do sedla, zaslechl výstřel z pušky. Byl si jistý, že tu ránu vystřelila Judita.

Když zahnul za skupinku stromů, otevřel se mu opět pohled na osadu. Právě v ní zastavilo několik jezdců. Alamo lehce pobídl svého koně ostruhami. Pochopil, že se vrátil Gag Buntlin a přijel si pro odpověď. Judita vystřelila, aby jej, Alama, upozornila na blížící se jezdce. Ano, byl varován a mohl se teď podle toho zařídit a vnitřně se připravit na to, co ho ve srubu čeká.

Ode dneška už není hráčem, který si jen obhlíží pozemky, které mu patří, a který se ještě nerozhodl. A dnes už také není neozbrojený. Má u sebe revolver.

Je Texasan Alamo Jones od řeky Brazos, jeden z bývalých rebelů kolem Jebá Stuarta a bývalý kapitán konfederační armády, zkrátka člověk, který je tvrdý a dokáže se bít.

A k tomu byl teď také skutečně odhodlán, protože věděl, jaké šance tady má.

Ty šance totiž vypadaly takto: bylo plně v jeho rukou a v jeho moci, zda celá ta obrovitá a rozlehlá bažina bude odvodněna.

Když přijel před srub, stála v otevřených dveřích Judita s winchestrovkou. Nebojácně a zpříma se dívala vstříc jezdcům a způsob, jakým držela pušku, naznačoval, že s ní

umí zacházet jako muž. A skutečně tomu tak bylo, protože už jako dvanáctileté děvče musela střílet na Komanče, kteří podnikali výpady až do kraje kolem Brazosu.

Alamo se zastavil vedle domku, sesedl a ustoupil stranou. Protože neměl vestu a revolver si zastrčil do pouzdra pod paží, Gag Buntlin a jeho doprovod zbraň velice dobře viděli.

Alamo se podíval na Gaga Buntlina a řekl suše: „Pane, tuhle návštěvu jste si mohl ušetřit. Tuto osadu si nechám. Zůstanu v tomhle kraji a pozemek neprodám. A teď odtud odjeďte i se všemi svými lidmi."

Gag Buntlin měl s sebou opět tři muže. Jen Mik McAllen s nimi tentokrát nepřijel, protože už nebyl mezi živými. Zato tady tentokrát byl Glen Ballard a ten si muže od Brazosu prohlížel velice soustředěně.

Gag Buntlin se vztekle podíval na Juditu. „Myslíte si, že na ženu nevystřelíme, nebo že s ní nedokážeme zatočit? To si vážně, madam, myslíte?" Řekl to vztekle a zlobně a v hlase nebylo možné přeslechnout nesmiřitelnou výhrůžku. Teď upřel pohled na Alama Jonese. „Řekněte své ženě, ať tu pušku odloží a odejde do domu!" Poručil to nesmiřitelným a samolibým tónem.

Alamo Jones přikývl. Pohlédl na Juditu a řekl: „Velmi správně, Judito. Jdi do domu. Tam budeš líp krytá. Protože až tahle všivá banda začne pálit, budeš v nebezpečí."

Když to řekl, Judita ho okamžitě uposlechla. Zmizela v domě, ale ihned se objevila u otevřeného okna, nad jehož parapetem se ven vysunula hlaveň pušky.

„Pane," řekla přes okno Gagu Buntlinovi, „já jsem jeho žena a oba pocházíme od Brazosu. Už jeho matka a moje matka střílely a bojovaly po boku našich otců proti Indiánům a banditům. Ten kraj kolem Brazosu byl tehdy velice nebezpečný. Pane, já jsem zvyklá na to, že žena se

bije po boku svého muže.“

Gag Buntlin zřejmě na její slova vůbec nedbal. Pohled, měl upřený na Alama Jonese a jakoby z něj proudilo pevné a nezvratné odhodlání, jakási tajemná energie. Alamo Jones její vyzařování cítil doslova fyzicky. A postavil se proti této energii celou svou vůlí.

A tak tam proti sobě stáli snad celou minutu, dívali se na sebe a sváděli mlčenlivý souboj.

Pak řekl Gag Buntlin ztěžka: „Pane, víte přece dobře, že se proti velkému Buntlinovu ranči neprosadíte. Podívejte, ten váš srub nemá zezadu vůbec žádná okna. Stačilo by, abych poslal jediného ze svých lidí, aby založil oheň!“

„Jen to zkuste!“ řekl Alamo Jones suše. A znělo to jako výzva.

Gag Buntlin tiše hvízdl a pak řekl úsečně:

„No dobrá! Glene Ballarde, jeden z vás srub obejde a podpálí ho. Hej, madam, začíná jít do tuhého!“

„Jasně,“ odpověděla Judita klidně.

Zatím měl Glen Ballard, který byl nástupcem Mika McAllena, čas uvažovat. A teď se ozval: „Šéfe, se mnou při podpalování baráku, ve kterém je ženská, nepočítejte. A stejně si myslím, že to v tomhle případě ani není zapotřebí.“

Plavným pohybem seskočil z koně a klidně zamířil k oknu, za nímž bylo vidět Juditu a ze kterého vyčnívala hlaveň pušky.

„Vy na mě nevystřelíte, madam,“ řekl při tom vážně. „Nebudete už dál blufovat, protože moc dobře víte, že jakmile jednou promluví zbraně, vy ani váš muž nemáte nejmenší šanci.“

Přiblížil se k ústí pušky až na půl kroku. Teď se zastavil a pomalu natáhl ruku dopředu. Podíval se Juditě do tváře.

„Pokud to zmáčknete, madam,“ řekl klidně, „docela určitě bude po mně. Jenomže pak se tady strhne mela,

kterou váš muž nepřežije. Takže vám teď docela klidně tu bouchačku seberu. A jestli vystřelíte …“

Zarazil se, protože Judita ustoupila o krok do místnosti. Tím se také zbraň dostala dál od jeho napřažené ruky. Jenže on se obrátil ke dveřím a nahlas řekl: „No, dobrá, tak tedy půjdu za vámi.“

A pak zaslechl on i ostatní muži, jak Alamo Jones klidně pronesl: „Už jsme tady ztráceli čas dost dlouho! Vraťte se ke svému koni a zase nasedněte! A honem!“

Glen Ballard se k němu obrátil.

„Velice rád bych se s vámi pustil do souboje na kolty, Texasane, kdybych jen měl jistotu, že až se budu věnovat vám, vaše žena mi nevystřelí do zad. Velice rád bych si to s vámi rozdal, vy náfuko od Brazosu.

„Nevystřelí na tebe, Glene,“ řekl Gag Buntlin drsně a rychle.

Ale pak pozornost všech upoutal přibližující se hluk. Byl to dusot kopyt několika koní. A pak se napravo od stodoly vynořili jezdci. Byla to celá horda jezdců. Zastavili vedle stodoly, jen dva z nich jeli dál, až se i oni zastavili před srubem. Jeden z těch jezdců neměl klobouk a jeho rezavé vlasy už zdálky svítily jako plamen. Vypadal dost vyzývavě. Byl to vysoký, štíhlý a hbitý muž, s tváří zvláště krásnou – divokou a odvážnou. Vypadal jako ztělesnění rebela – tedy tak, jak si člověk rebela představuje – odvážného, divokého, nebojácného.

Lehce se v sedle uklonil směrem k Juditě, která zase přistoupila blíže k oknu.

„Dobrý den, madam, jmenuji se Ole Jacks,“ řekl a zářivě se usmál.

Pak se krátce ušklíbl na Gaga Buntlina a jeho lidi a obrátil se k Alamo Jonesovi.

„Už jsem o vás slyšel, bratře,“ řekl. „Jste od Brazosu, že? Já jsem se v tom kraji narodil taky.“

„Znám Hanka, Duffa a Cole Jacksovy," odpověděl Alamo.

„To jsou moji strýcové," přikývl Ole Jacks. „Ale těm se vede zle, což? Hank má jen jednu nohu. Duff obchoduje s koňmi a Cole pracuje pro svého švagra, který chová ovce." Opět se pousmál a stále si Alama důkladně a zkoumavě prohlížel. „Co je to tady za sešlost?" zeptal se na konec. „A proč stojí ta dáma s puškou v okně?"

„Gag Buntlin mě chtěl přemluvit, abych to tady prodal," odvětil Alamo suše.

Ole Jacks se předklonil v sedle. „A vy, Alamo Jonesi?" zeptal se.

Ten jen pohlédl směrem ke Gagu Buntlinovi.

„Tenhle džentlmen to se mnou právě zkoušel," řekl pak klidně.

Ole Jacks se obrátil ke svému průvodci. Byl vysoký, široký a zavalitý. Měl hnědé vlasy a zjizvený obličej. Kalhoty mu držely vyšívané šle, měl oblečenou vlněnou košili a klobouk. Kolt měl dost ledabyle zastrčený za opaskem.

„Co myslíš, Bene?" zeptal se Ole Jacks toho muže.

Ben Hagert, tak se ten hromotluk jmenoval, se zadíval na Juditu, která jeho pohled opětovala zpříma a hrdě. Pak se Ben Hagert, člověk, na něhož byly v několika státech a krajích vystaveny zatykače, podíval na Alama.

Když si Alama dostatečně důkladně prohlédl, obrátil se ke Glenu Ballardovi a řekl mu: „Ballarde, znám tě. Jenže proti tomuhle pánovi od Brazosu nemáš šanci. Pokud proběhne ten váš souboj férově, sejme tě. A pak budeš mít pro Gaga Buntlina hodnotu tak nanejvýš třiceti dolarů měsíčně, a to jenom tehdy, až se zase uzdravíš. Když tě tenhle Texasan nezabije, ale jen postřelí."

Glen Ballard zíral na Alama Jonese a kousal se přitom do spodního rtu. Stál s rozkročenýma nohama a poněkud

předkloněn. Slova Bena Hagerta ho očividně popíchla. A Gag Buntlin teď řekl ostře: „Dej mu co proto, Glene!“

Jako by to byl povel, vytáhl Glen Ballard revolver. Pochopil, že se tady a teď musí před Buntlinem osvědčit, protože jinak pro něj ztratí cenu a přijde o místo předáka jeho obrovského ranče.

A tak rychle tasil zbraň. Přihlížející muži byli ostřílení pistolníci a všichni museli bez závisti přiznat, že Glen Ballard je skutečně velice pohotovým střelcem.

Jenže to stejně nedokázal.

Alamo Jones táhl revolver a vystřelil tak rychle, že to všem připadalo jako kouzlo, protože navíc nezamířil na protivníkovo tělo, ale střelil mu do paže, v níž držel revolver.

Glen Ballard musel zbraň upustit a bolestí v zasažené ruce se zapotácel. Jenže pak se svalil na kolena a chtěl zkusit ještě jednou štěstí druhou rukou. Dříve, než mohl zbraň ze země sebrat, Alamo vystřelil podruhé a kulka revolver odmrštila kus stranou.

Glen Ballard toho nechal. Vkleče se díval na Alama. A ten se obrátil.

Gag Buntlin a jeho tři kovbojové seděli nehnutě v sedlech a žasli. Judita na ně mířila puškou. A Ole Jacks se na celé kolo smál. Ben Hagert ovšem poznamenal: „Přesně tohle jsem předpokládal. Stačilo mi podívat se na toho Texasana jen jednou a hned jsem věděl, co v něm je. Hej, Buntline, tenhle hoch od Brazosu z vás nemusí mít strach! Ten by vás poslal všechny k čertu!“

Zmlkl a spokojeně se zachechtal.

Ole Jacks popojel blíž ke Gagu Buntlinovi, sklonil se ze sedla a naprosto klidně a věcně řekl: „Nechme to tak, Buntline. Nechme mu tuhle osadu. Slyšel jsem, že se o ni taháte s Badem Walkerem. A oba si myslíte, že majiteli tohohle pozemku budu zobat z ruky. Jenže tak to není.

Jsem pro to, aby si Alamo Jones tuhle parcelu ponechal. Rozuměl jste mi, Buntline?“

Ten na něj mlčky pohlédl. Probíral a zvažoval v duchu všechny možnosti. Ale vždycky došel k témuž závěru: měl dostatečně početné mužstvo, aby se mohl pustit do křížku s těmi bandity. Jenže ti by se spojili s Bademem Walkerem.

Gag Buntlin se podíval na Alama Jonese a najednou mu bylo jasné, co by ten Texasan dokázal se svým revolverem natropit, kdyby mu skutečně hrozilo nebezpečí. Cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz.

Tenhle člověk od Brazosu by nám pěkně zatopil, pomyslel si. Glen Ballard na něj nestačí. Ani já na něj zřejmě nemám. S trochou štěstí by si s ním snad poradili Cal Timot a Ole Jacks. – No dobrá!

Po těchto myšlenkách se obrátil ke Glenu Ballardovi. „Je to zlé?“

„Ruka mi krvácí,“ řekl Ballard. „Budu muset do města k doktorovi!

„Můžu vám to zatím převázat,“ ozvala se Judita z okna. „Pojďte sem, dám vám na to obvaz.“

„Jasně,“ řekl Alamo a kývl na něj. Předák několik vteřin užasle hleděl a pak vešel dovnitř.

Ole Jacks se tiše zasmál. Pozoroval Alama. „A jak je to s námi dvěma?“ zeptal se najednou.

Alamo si jej rovněž zkoumavě prohlížel a uvědomil si, že se v životě ještě nesetkal s nebezpečnějším člověkem.

Alamo mírně zvedl ukazováček. „Má žena a já jsme hledali místo, kde bychom se mohli usadit. Mám jen dva tisíce dolarů. S tím si nemohu vystavět veliký ranč. Takže několik let budu žít skromně, jako drobný osadník se třemi kravami. Ale jednoho dne, až budu potřebovat půdu, odvodním tu bažinu. A moc dobře znám vládní výnos, podle kterého mám na půdu, co po vysušení močálu vznikne, předkupní právo. A to jen za pár dolarů

za hektar. Takže jednoho dne tu bažinu vysuším.“

„Na ten den si můžu počkat,“ odvětil bandita, obrátil svého koně a odjel s Benem Hagertem k čekající hordě jezdců.

Alamo se otočil ke Gagu Buntlinovi.

„No tak, kliďte se odtud!“ řekl.

Buntlin jen ztěžka polkl. Ale nevyhrožoval. Neřekl Alamovi vůbec nic. Obrátil se ke svým třem jezdcům, protože jeho předák byl pořád ještě ve srubu, a řekl chladně: „Do města, hoši!“

A pak se rozjel. Alamo se za ním díval. Tušil, že s tímhle mužem bude mít ještě spoustu těžkostí.

Obě skupiny jezdců zmizely. Bandité na jihozápad a Buntlinovi jezdci na severozápad. Glen Ballard vyšel ze srubu a zamířil ke svému koni. Ruku měl obvázanou a zavěšenou v šátku ovázaném kolem krku. S jednou bezvládnou rukou nasedl dost neohrabaně a pak se ze sedla ještě podíval ke dveřím srubu.

„Děkuji, madam,“ řekl. „Nezapomenu, jak jste se ke mně zachovala.“ Obrátil se k Alamovi a řekl: „Nevím, jestli budu moci zůstat předákem Buntlinova ranče. Ale je mi jasné, že jste mě docela klidně mohl zabít, Alamo Jonesi. Nikdy nic nepodniknu proti vám a ani v ničem proti vám nebudu napomáhat, to raději z tohohle kraje odjedu.“

Dny ubíhaly a Jos Baker se uzdravoval. Jednoho dne přesídlil, aniž by řekl slovo, do stodoly a udělal si tam malý přístřešek.

Ale u večeře pak jen jakoby mimochodem řekl:

„Pokud byste proti tomu nic neměli, ještě bych tady nějakou dobu zůstal. Chtěl bych tady pracovat za bydlení a stravu. Šlo by to tak udělat?“

Alamo a Judita se podívali na drobného, zkroušeného a unaveně působícího muže. Věděli, že i z Jose Bakera by se stal ubohý tulák. Ta stovka dolarů, kterou mu Alamo dal, by se velice rychle rozkutálela. A odvaha už Jose Bakera dočista opustila.

Po chvíli řekl Alamo Jones přívětivě:

„Máme spoustu práce. Dostavíme velikou ohradu a v ní budeme chovat dobytek. Pokosíme trávu, abychom měli na zimu dost sena. Zase dáme do pořádku pole a pastviny, oplotíme je a včas zasejeme ozim. Ve srubu uděláme ještě jednu místnost a pro tebe uděláme ve stodole pořádný přístavek. Dovezu sem herefordského býka, abych mohl založit pořádný chov."

Když to řekl, Jos Baker přikývl. „To všechno jsem už měl udělat já," řekl. „Jenže já jsem na to nebyl dost silný a tvrdý."

Alamo Jones to slyšel, díval se ale přitom do Juditiných očí. Ty byly doširoka otevřené, modře se leskly a byla v nich patrná radost.

A pak mu dokonce řekla: „Alamo, teď se do něčeho pouštíš a plánuješ do budoucnosti! A tak jsem si to také přála, když jsem za tebou šla od Brazosu do neznáma. Vždy jsem si to tak přála. Už tehdy jsem věděla, že něco takového dokážeš, že něco vytvoříš a dokážeš si to udržet."

Jednoho večera, když už Jos spal ve svém příbytku a dvojice od Brazosu seděla před domem, dívala se na hvězdy a naslouchala zvukům noci, objevila se návštěva.

Přiblížili se jezdci a vřítili se na dvůr. Bylo jich k desíti. Čísi hlas se zeptal: „Texasane, mohli bychom tu dostat vodu?"

Byl to hlas Ole Jackse. Alamo klidně odpověděl: „Jistě!

Poslužte si támhle u studny. Voda v korytě je čerstvě natažená.“

Alamo a Judita zůstali klidně sedět na lavici. Sledovali postavy mužů a ve světle hvězd viděli všechno docela zřetelně.

Slyšeli krátká slova, útržky vět. A pak jakýsi hlas řekl: „Musíme koně pořádně vytřít a nechat je alespoň deset minut oddechnout. Náskok máme dost veliký.“

Když to muž řekl, pomalu zamířil k domu. Byl to Ole Jacks. Ve světle hvězd bylo vidět, jak smekl klobouk.

„Dobrý večer, madam,“ řekl zdvořile. „Ahoj, Texasane!“

„Jak se ti vede, bandito?“ zeptal se Alamo, ale v jeho tónu nebyla sebemenší urážka.

„Mně se vede pořád skvěle,“ odvětil Ole Jacks. Zapálil si doutník a plamínek mu ozářil jeho odvážnou tvář. Vypadala dnes obzvlášť drsně a všechny ty tmavé a hluboké tahy v ní vypadaly strnule jako na nějaké masce.

Najednou se zeptal: „Madam, jste tady šťastná?“

Judita neváhala dlouho. Odpověděla stroze: „Velice! Je to náš domov a Alamo už se konečně nepotuluje bez jakéhokoliv cíle. Na něčem pracuje, něco buduje. A já se o něj mohu starat jako dobrá žena. Až budeme mít dítě, bude z nás skutečná rodina. Ano, jsem velice šťastná.“

Bandita chvíli nic neodpovídal. Pořád prudce popotahoval z doutníku. Posadil se na převrácené necky, které stály opodál. A pak najednou docela vážně řekl:

„Texasane, ty máš ale z pekla štěstí.“ Pomalu vstal. „Madam,“ řekl, „vážím si vás! Jste skutečně vzácná výjimka, která potvrzuje pravidlo. Já jsem vždycky věděl, že existují ženy jako vy. Vždyť i na louce se občas najde čtyřlístek …“

„Proč jste takový zatrpklý?“ zeptala se najednou Judita.

Chtěl se otočit. Ale pak řekl: „Protože jsem tehdy neměl štěstí. Žena, která ke mně patřila, nebyla šťastná a

spokojená s věcmi, které jsem jí mohl opatřit a nabídnout poctivou prací. A bylo toho mnohem více, než tohle zde. Jenže ona nebyla spokojená a také nechtěla čekat. Žena holt někdy muži připraví peklo."

Tu Judita drsně poznamenala: „Každý muž je svým vlastním pánem. A pokud jste se stal kvůli nějaké ženě banditou, pak to byla vaše vlastní slabost, že?"

„To je pravda," řekl Ole Jacks. „Jenže ona byla krásná a mně bylo tehdy teprve dvaadvacet. Miloval jsem ji „více než svůj vlastní život a nechtěl jsem ji ztratit. V takovém rozpoložení hloupý kluk moc nepřemýšlí a určitě nevidí dál, než na špičku vlastního nosu. Nestěžuji si! Vůbec ne! Nijak tu ženu neobviňuji, jenom konstatuji, že moje cesta by se ubírala jinudy, kdyby ta žena ..."

Zarazil se a za chvíli už byl opět u skupinky jezdců. Když nasedl, rýsovala se silueta jeho postavy zřetelně na pozadí hvězdnatého nebe.

Ozval se jeho hlas: „Jedeme dál, hoši! Johóóó!"

A pak odjeli směrem k dlouhému hřebeni, který odděloval tuto oblast od bažiny. Bandité, vracející se odkudsi z loupeže.

Alamo a Judita dlouho mlčeli. Ale pak Alamo řekl drsně: „Nemyslím, že bychom s ním měli mít soucit, nebo ho nějak litovat. Protože tys to, Judito, řekla správně: Každý je svým vlastním pánem a je zodpovědný za svůj osud."

„Ty by ses kvůli mně nikdy nestal banditou?" zeptala se mírně. A trochu se předklonila, aby na něj viděla.

„Myslím, že ne," zamumlal. „Protože na světě nic člověk nedostane zadarmo. Za všechno člověk jednoho dne tvrdě zaplatí. A řekl bych, že právo na dobré věci si zajistím jen každodenní tvrdou a poctivou prací. Já tu tvrdou cenu jsem ochoten zaplatit."

Mlčeli a naslouchali do ticha noci. Kdesi zavyli kojoti.

Vítr přivál z kraje roztodivné vůně a pachy. Alamo cítil Juditinu blízkost a objal ji. Její hlava mu spočinula na rameni.

„Nedopustila bych, abys kvůli mně udělal něco, co není správné," zašeptala. „Protože tě miluji, Alamo Jonesi. Miluji tě tak, že bych ..."

Zavřel jí ústa polibkem. Končil překrásný den.

Když se pak zvedli a chtěli jít spát, ozval se nocí dusot kopyt početné skupiny koní. Vzápětí se objevili jezdci. Alamo už byl s Juditou v domě a vysunul ven hlaveň winchestrovky.

Jezdci se zastavili u studny. Ozval se čísi hlas: „Hej, mluví k vám šerif z Fairplay! Nejeli tudy Ole Jacks a jeho bandité?"

Alamo a Judita zase vyšli ven.

„Byli tady," řekl Alamo. „Napojili koně, vyhřebelcovali je a nechali je chvíli odpočinout. Jedete pozdě, šerife. Co ti bandité provedli?"

Šerif k nim na koni popojel blíž.

„Byl vyloupen poštovní dostavník," řekl. „Člověk, který ho doprovázel, byl zraněn. Ti bandité uloupili sedm tisíc dolarů. A já teď musím pronásledování přerušit, protože cesty bažinami neznám, takže bych se i se svými lidmi velice brzy utopil."

„A to ten močál nemůžete objet?" zeptal se Alamo.

„Ne," řekl šerif zatrpkle, „ne dost rychle. Potřeboval bych více než tři dny. Abychom tu bažinu obklíčili, na to bychom potřebovali pětitisícovou armádu. Protože všude z toho močálu vedou kaňony, rokle a tajné stezky do hor. Támhle za těmi horami na východě je už Kansas. A tem už nikoho zatknout nesmím. Mé pravomoci sahají pouze po hranice tohoto kraje. Jenže až se tady bude dělat přípojka železnice, budou ti bandité určitě donuceni k ústupu, protože močál pak bude ze všech stran obklopen osadníky,

farmáři a rančery a ti lumpové už jen tak snadno neproklouznou.“

Šerif dodal ještě pár slov a pak se rozmrzele rozloučil. „Takže se musím zase otočit. Až se vrátím do města, budu mít za sebou sto mil strávených v sedle docela zbytečně.

A protože tady v kraji zuří ještě několik sporů o pastviny, určitě zase někde vypuklo hotové peklo. Kdybyste někdy viděl Ole Jackse, osadníku, vyřiďte mu, že ho jednou stejně dostanu. I kdybych měl ten zatracený močál vysušit!“

Po těchto slovech i s ostatními muži odjel.

„Určitě neví, že mám možnost tu bažinu vysušit sám,“ zamumlal Alamo zamyšleně.

Judita vedle něj řekla: „Dobře to zvaž Alamo. Znám teď už tvé myšlenky. Ale měl by sis to důkladně rozmyslet. Nemůžeš si teď ještě navíc proti sobě poštvat ty bandity.“

„Ne,“ řekl, „to opravdu nemohu.“

Murdoc vystoupil trochu ze stínu uličky a polohlasně křikl: „Na moment, pane Walkere!“ Mířil přitom ke středu ulice. Bad Walker, který se zastavil a otočil, ovšem teprve teď pochopil, kdo tady na něj číhal a kdo se to k němu blíží.

Murdoca poznal okamžitě, protože jeho kulaťoučkou a přesto pružnou postavu si není možné splést s někým jiným.

„Pozor, rudochu!“ zvolal ostře. „Copak chceš?“

Murdoc se zastavil uprostřed vozovky. Vzdálenost mu teď připadala dostatečně malá. A k ústí uličky a ke svému koni to také neměl daleko.

Indián řekl hrdelním hlasem: „Musíte zemřít, pane Walkere. A já vám mám předtím říct, proč zemřete. Je to

kvůli bílé squaw mého šéfa. Chápete, že?“

„Jo, chápu,“ ušklíbl, se Bad Walker a vytáhl revolver. Vystřelil dokonce jako první, protože Indián mu dal čas. A správně si vypočítal, že Bad Walker bude střílet poněkud zbrkle a že mine. Při druhé ráně trefil Walker Indiána do levého ramene. Jenže rudoch mířil přesně a dobře věděl, že na tuto vzdálenost musí po pečlivém zamíření zasáhnout Bada Walkera přímo do srdce. Murdoc neustále trénoval a vždycky zasáhl cíl.

Když ho Walkerova kulka zasáhla do ramene, vůbec se nezapotácel. Stál pevně na nohou, tělo poněkud nachýlil dopředu a vůli plně soustředil na to, co chtěl provést.

Byl si jist, že Bad Walker je už téměř mrtev. Jenže když Indián zmáčkl spoušť, cosi ho vyrušilo a pečlivé míření bylo to tam. Napravo od něj, pod stříškou nad dřevěným chodníkem, tedy ze stínu, třeskl revolver. První kulka zasáhla Murdoca do boku a pak revolver neustále střílel dál.

Murdoc se převalil po zemi jako postřelená puma. Jenže byl nejen mrštný, ale i houževnatý. Ačkoliv už byl zasažen třikrát a z ran mu tekla krev, rychle se postavil, vrhl se vpřed, znovu se převalil po zemi, v prachu vozovky se zase postavil a odvalil se do uličky. Tam se s kňučením dopotácel ke svému koni a z posledních sil se na něj vysoukal.

Odjel ještě dříve, než za ním mohl Cal Timot, který Badu Walkerovi přispěchal na pomoc a jistě mu zachránil život, vystřelit další kulku.

Bad Walker stál u stěny mezi hotelem a salonem. Ve městě se strhl povyk a seběhlo se sem několik lidí. Obklopili Bada Walkera a brzy vytvořili kolem něj půlkruh.

Bad Walker si tiskl ruku na bok. „Jenom mě to škráblo,“ řekl lidem. „Gag Buntlin poslal do města toho

svého zatraceného Indiána. Murdoc mě měl zabít. Buntlin moc dobře ví, že když mě nechá zabít, docela snadno se zmocní celého města. Tak je to, lidi!“

Roztrpčeně přikývl a pak se vydal nazpět k hotelu. Cal Timot šel za ním a když vešli do Walkerova pokoje, svlékl si Walker sako i košili.

„Je to opravdu jen škrábnutí,“ řekl Cal Timot. „Tyhle šrámy nejsou o hic nebezpečnější než prásknutí bičem.“

„Proč jsi toho rudocha nepronásledoval?“ zeptal se Bad Walker drsně.

„Nejsem přece blázen, abych pronásledoval Indiána uprostřed noci,“ zabručel Cal Timot. Dodal: „Slyšel jsem, co ti řekl. Je to kvůli ženě. A já ti něco povím, Bade Walkere. Kdyby Gag Buntlin neposlal toho Indiána, ale přišel sám, pak bych se do toho vašeho souboje nemíchal. Muž, kterému uteče žena, má právo na odplatu. To je můj názor!“

„Lill Buntlinová u mě hledala ochranu,“ prohlásil Bad Walker. Ale když to řekl, otevřely se dveře. Vešla Lill Buntlinová a rychle se zeptala:

„Co to bylo, Bade?“

„Gag poslal Indiána, aby ulovil můj skalp,“ odvětil Bad Walker otráveně. „Nejprve poslal Mika McAllena a tu jeho chásku. A ti zabili Casse Kelloga. A pak …“

„Dlouhé řeči nemají smysl, Bade,“ přerušila ho. „Gag Buntlin zažil v poslední době několik porážek. Nedá pokoj, dokud se za všechny nepomstí. Bude útočit na tebe a na všechno, co ti patří, dokud si na tom sám nevyláme zuby, nebo dokud nedosáhne svého cíle. Bade, chce tvou smrt. A chce, abych se k němu po kolenou vrátila! To chce!“

Podívala se na Cala Timota. „Poslouchala jsem venku za dveřmi a slyšela jsem, co jste říkal, pane Timote. Ale mýlíte se. Jistě, utekla jsem Gagu Buntlinovi, ale ne proto,

že jsem nevěrná manželka, která se vrhá kolem krku každému chlapovi, který jde kolem. Utekla jsem tomu muži proto, že jsem chtěla být zase volná. Gag Buntlin totiž není normální. Nemá na světě rád nic kromě sebe. A zajímá se o všechno jen potud, dokud mu to nepatří. Když se zmocnil mě, a když jsem mu takříkajíc začala patřit, stala jsem se pro něj jen kusem inventáře jako skříň, kůň nebo obraz na stěně. Měl mě, víc nic! Nic mi nedal, vůbec nic! A proto jsem měla plné právo opustit ho."

„Jistě, jistě," zamumlal Cal Timot. A pak nasadil vychytralý výraz. „Madam," řekl pomalu, „kdyby vás ani Bad Walker, pokud jde o duševní spřízněnost, neuspokojil a vy byste chtěla utéci i jemu, abyste konečně našla partnera, s nímž byste chtěla žít, pak přijďte za mnou, madam!"

Tiše se zasmál a odešel z místnosti.

Bad Walker a Lill Buntlinová se na sebe podívali.

„Byl ke mně tak chladný," řekla a mínila tím Gaga Buntlina. „Poznala jsem tebe a našla jsem u tebe všechno, co mi on dát nemohl. Chtěla bych být svobodná, abych se mohla stát tvou ženou, Bade. Jenže mám strach, že tě zabije a že se budu muset k němu ..."

„Nejde tady jen o tebe," řekl dost drsně. „V téhle hře nejsi hlavní osobou ty, ačkoliv ten padouch na mě měl a chtěl vystřelit kvůli tobě. Lill, ty jsi jen jedna z mnoha věcí, které bych chtěl Gagu Buntlinovi vzít. Protože jsem ho od samého počátku nenáviděl. Musel jsem totiž od prvního dne, co jsem do tohohle kraje přišel, žít v jeho stínu. I já chci být svobodný a mocnější než on. Chci mu vzít všechno a zničit jej!"

Udiveně na něj pohlédla.

„To mě vůbec nemiluješ?" zeptala se pronikavým hlasem. „To jsem pro tebe taky jenom věc, o kterou chceš připravit Gaga Buntlina? Jde ti hlavně o to, něco mu vzít,

a ne o to, vysvobodit mě a získat mě pro sebe, protože pro tebe něco znamenám, protože…“

„Jsi krásná žena, která na mě dělala oči,“ řekl drsně. „A já jsem člověk, který takovou nabídku nikdy neodmítne, když je to navíc žena takového frajera, jako je Gag Buntlin. Lill, přestaň už konečně z tak jednoduché věci dělat drama, co hýbe celým světem. Samosebou tě ho zbavím. A taky tě chci, takže, aby…“

„Och, jdi k čertu!“ přerušila ho. „Nejsi o nic lepší než Buntlin. Teď už je mi to jasné. Ne, já jsem hledala něco jiného!“

Vyběhla z pokoje a zabouchla za sebou dveře.

Bad Walker škaredě zaklel, ještě jednou přistoupil k zrcadlu a prohlédl si mírně krvácející šrám.

„Skoro se to Gagu Buntlinovi povedlo,“ zamumlal.

Uplynulo několik dní. Pro Alama, Juditu a Jose Bakera to byly klidné dny.

Doktor Frits Danneman sem zajížděl tak často, jak jen mohl, nebo jakmile měl cestu kolem.

Od Fritse Dannemana slyšeli všechny novinky a dozvěděli se i o Murdocově nezdařeném útoku na Bada Walkera. Doktor jim také vždycky vozil z města to, co potřebovali.

Na návštěvu přišli i osadníci, kteří se v okolí chtěli porozhlédnout po kousku vhodné půdy. Kladli otázky, prohlíželi si Alama a jeho-ženu a sami se občas rozhovořili o svých rodinách, které nechali tábořit za městem.

Alamo a Jos mezitím oplotili velikou louku a projížděli teď okolí a hledali dobytek, který měl značku Bakerova ranče. Postupně sehnali dohromady na tři tucty divoce se pasoucích krav, které se ukrývaly zejména v křovinatých

proláklinách na okraji močálu. Vyhnat je odtamtud se dařilo jen se značnými obtížemi. V těch dnech obdivoval Jos Baker jezdecké umění Alama Jonese i jeho zručnost v zacházení s lasem.

Jednoho odpoledne tedy měli na. oplocené pastvině malé stádo. Byly to dost vychrtlé krávy. Ale byly houževnaté a v tvrdé buši dokázaly přežít.

Když přišli k domu, čekala je už, jako vždy, Judita. Měla pro ně novinu.

„Tak si to představte," řekla, „budeme mít sousedy. „Mel Howard, co tu byl před několika dny, se tady zastavil i s vozem. Tři míle od nás si vytyčil parcelu a nechal si ji zaregistrovat. Má ohromnou ženu. Jmenuje se Anna a možná už příští týden se jí narodí dítě. Chtějí holčičku, protože už mají dva kluky^ A ti jsou taky moc fajn, dobře vychovaní a hezcí. Jmenují se Bob a Tom a je jim osm a deset. Och, Alamo, já má takovou radost, že budeme mít sousedy, kteří jsou jako my. Jsem moc ráda. Říkala jsem Howardovým, že pro mě mají poslat, až to na Annu přijde. Až pojede do města pro doktora, staví se u nás."

„Myslím, že co nejdříve půjdeme Howardovy navštívit a zeptáme se, jestli bychom jim s něčím nemohli pomoci," řekl Alamo.

„Díky," řekla Judita. „Bude mít dítě, víš, Alamo."

A opět uplynulo několik dní. Počasí bylo i nadále klidné a teplé. Sena bylo hodně. Jednoho dne k nim přijel doktor Frlts Danneman se zprávou: „Bad Walker by neměl nic proti tomu, kdybyste seno naložili na vozy, přivezli do města a prodali je tam. Takže jsem už za vás uzavřel smlouvu s veřejnou stájí, s poštovní linkou a se speditérskou firmou. Kdybyste měli sena dost, mohli

byste ho prodat na padesát tun. A to by nebyl výdělek k zahození.“

„Doktore,“ řekl Alamo, „zachoval jste se báječně! Dopravíme seno do Rainbow a nakoupíme tam spoustu věcí. Když budou Bad Walker a Cal Timot chtít, může to příměří trvat věčně.“

„Doktore, že u nás zůstanete na večeři?“ zavolala Judita ze dveří na dvůr. Jenže doktor zavrtěl hlavou. „Pojedu hned k Howardovým. Anna Howardová už by měla každou chvíli rodit. A nebude to jednoduché. Zatím jsem to řekl jen jejímu manželovi. Při tom porodu půjde o život. Jedu teď k Howardovým a zůstanu tam, dokud nebude po všem. I kdybych tam měl čekat týden. Protože kdyby pro mě Mel Howard musel jet až do města, mohlo by být taky pozdě.“

Po těchto slovech se chtěl otočit k vozu. Ale tu vyběhla Judita ze dveří.

„Mohu jet s vámi, doktore? Prosím, nechtě mě jet s vámi, chtěla bych vám pomáhat. Právě já …“

„Právě vy byste neměla být u toho, když to probíhá obzvlášť komplikovaně,“ zamumlal lékař. „Mohla byste dostat strach, až to přijde na vás, Judito.“

Ta ale zavrtěla prudce hlavou.

„Nemám strach. Moc dobře vím, že u mě všechno proběhne hladce a bez problémů. Chtěla bych s vámi.“

Obrátila se na Alama. „Ze, Alamo, že musím pomoci Anně Howardové?“

Alamo přikývl. Byl i s Juditou před třemi dny u Howardů a byl to příjemný večer. Mezi oběma rodinami vzniklo už po několika hodinách přátelství. Alamo si vzpomněl na Annu Howardovou, malou, jemnou a přesto tolik odvážnou ženu, která následovala svého muže do tohoto drsného kraje a chtěla mu teď přinést třetí dítě.

„Ano, jdi tam a pomoz jí, jak jen můžeš,“ řekl. „A ona ti

také jistě pomůže a dá ti spoustu užitečných rad, Judito.“

Judita se obrátila do domu, aby si sbalila pár věcí, které si chtěla vzít s sebou. Rychle se zase vrátila, přistoupila k Alamovi a políbila ho.

„Poprvé tě opouštím, Texasane,“ řekla. „Pár dní si beze mě poradíte, že?“

„Jistě,“ zamumlal Alamo. „Ještě dnes večer se tam zastavím.“

Pomohl jí do doktorovy bryčky.

Když se chtěli rozjet, přiřítilo se několik jezdců. Vedl je mohutný a drsný Ben Hagert. Blížili se velice rychle, zastavili a pohlédli na doktora.

„To je dobře, doktore,“ řekl Ben Hagert, „že jsme tě zastihli. Poslal jsem do města dva naše hochy, aby tě přivezli. Jenže ti se dozvěděli, žes jel k Jonesovým. Máme pro tebe práci, doktore!“

Zmlkl, sípavě oddychoval a otřel si rukou obličej. On i jeho muži vypadali vyčerpaně. Byli neoholení, tváře měli vpadlé, byli ušpinění a zpocení. Jejich koně byli vyčerpaní až k zhroucení, celí pokrytí potem a prachem. Byli to koně, kteří měli vypálenou značku, známou na dvě stě mil jižně odtud.

Ano, bylo na nich vidět, že máji za sebou pekelnou jízdu.

Ben Hagert ukázal ke srubu.

„Potřebujeme ten dům,“ řekl. „Potřebujeme horkou vodu, obvazy a veliký stůl. Protože dva z našich lidí mají v sobě spoustu olova. Doktore, vy jim ty kulky vytaháte a uděláte všechno pro to, aby ti chudáci zůstali na živu! Jestli se vám to nepovede…“

Zmlkl a vytáhl revolver. Namířil ho na doktora a sešpulil rty a udělal „Paf!“

Doktor, Alamo, Jos Baker a Judita strnuli.

„Nemám mnoho času,“ řekl pak doktor. „Protože

musím k ženě, která bude mít velice komplikovaný porod. Tu ženu musím skutečne...

„To mě nezajímá," přerušil ho Ben Hagert hrdelním hlasem a sípavě. „To mě ale vůbec nezajímá! Ole Jacks a Jube Short jsou těžce ranění. Jenom to mě zajímá. Jestli zemřou, zabiju tě, doktore. Rozumíš?"

„Och, vy darebáci!" řekl Frits Danneman roztrpčeně. „Někam si vyjedete, drancujete tam jako divocí vlci a přitom někteří z vás dostali pořádně olova. A nevinná žena a ještě nenarozené dítě má trpět za to, že ..."

„Drž hubu!" řekl Ben Hagert hrubě. Otočil se ke svým kumpánům. „Vezměte mu zbraně a dávejte moc dobrý pozor na toho chlapa od Brazosu!"

Pak se otočil k Juditě a vyzval ji drze: „Postarejte se o horkou vodu a ukliďte ze stolu! Doktore, jestli se do toho okamžitě nepustíte, a ty dva raněné hned nezačnete ošetřovat, tak..."

„Dobrá," mávl rukou Frits Danneman. „A kdy ti dva přijedou?"

„Jsou necelou míli za námi – veze je zbytek našich lidí. Budou tady během pár minut."

„Jste pěkná, sebranka," řekl Jos Baker.

„Och, ty skrčku. Tobě asi moc stouplo do hlavy, že tvůj šéf je správný chlap!"

Pomalu sesedl. Jeho lidé se s namířenými kolty blížili k doktorovi, Alamo Jonesovi a Josu Bakerovi. Pečlivě muže prohledali, jestli u sebe nemají zbraně, a dokonce vytáhli i dýku, kterou měl Alamo Jones v holínce. Samozřejmě vnikli i do domu a prohledali i příbytek Jose Bakera.

Osada Jonesových se ocitla naprosto v jejich rukou.

Doktor pohlédl na Juditu, jako by ji odhadoval. A pak řekl, aby ji uklidnil: „Jsem odborník na kulky. Budu hotov dřív, než to na Annu Howardovou přijde. Je také docela dobře možné, že to bude trvat dva tři dny. Neměli bychom

si dělat starosti.“

Obrátil se k Benu Hagertovi a zeptal se:

„Mohu k Howardovým poslat alespoň Jose Bakera, aby věděli, že jsem nablízku? To by je uklidnilo.“

Ben Hagert uvažoval. Pak zavrtěl hlavou.

„Ne,“ řekl. „Pronásledují nás. Udělali jsme ohromnou loupež a ukořistili jsme osmdesát tisíc dolarů. Je nám v patách spousta lidí.“Mohlo by se stát, že by Jos Baker na nějakou takovou skupinku pronásledovatelů narazil a ukázal by jim cestu. Tak by se k nám mohli dostat docela blízko a snad by nám i odřízli cestu k močálu. Nikdo odtud neodejde!“

Doktor si povzdychl. Kývl na Juditu; „Takže všechno připravíme! Čím dříve začneme, tím rychleji budu hotov. Josi, naplň kotel vodou!“

Po těchto slovech odešel s Juditou do domu. Jos Baker přinesl z kůlny veliký kotel, postavil ho na železnou trojnožku, nalil do něj několik věder vody a rozdělal pod ním oheň.

Alamo Jones, Ben Hagert a ostatní muži hleděli k jihu. Tam se teď na hřebeni kopce objevilo několik jezdců a sjíždělo do trojúhelníkovité pánve. Mezi dvěma koňmi byly upevněny dřevěné konstrukce, na nichž byly napjaty stanové celty. A v těchto visutých lůžcích byli vezeni oba ranění. Doprovázelo je na půl tuctu jezdců.

„Bože můj, s těmi raněnými jsme na cestě už více než dva dny a najeli jsme téměř stovku mil,“ řekl Ben Hagert. „Mnoho lidí na našem místě by ty raněné prostě nechalo tam. Jenže my ne! Nejsme spolek lumpů, kteří jeden druhého nechají na holičkách, když jde do tuhého. Na nás se Ole Jacks může vždycky spolehnout. K čertu, že to muselo postihnout zrovna jeho!“

Ta slova k sobě pronesl jakoby v samomluvě. Teď se podíval na Alama Jonese. „I k tobě se Ole Jacks zachoval

dost dobře, co? Podržel tě, když z tebe chtěl Gag Buntlin stáhnout kůži a vyhnat tě k čertu. Ole Jacks má právo na to, abys ho přijal a abys mu pomohl."

Alamo nic neodpověděl. Posadil se na okraj studny a trpělivě čekal. Přitom přemýšlel o Ole Jacksovi.

Takže tenhle vůdce banditů byl těžce raněn a takhle to končí. Alamo uvažoval o tom, co asi podniknou Gag Buntlin a Bad Walker, až se dozvědí, že Ole Jacks je těžce raněn. A opět si uvědomil, že na každého banditu a pistolníka jednou dojde. Jednoho dne každého potká jeho osud, před nímž není úniku.

Jezdci i se zvířaty zatíženými nosítky dojeli do dvora a zastavili se. Čísi hlas řekl zlostně: „Ještě žijí. A jestli je tady doktor, tak snad ještě mají šanci. Ta cesta byla hotové peklo! Nezapomenu na ni, co budu živ!"

„Doktor je tady," řekl Ben Hagert. „Zaneste Ola a Juba dovnitř!" Ochotně a rychle ho uposlechli. Odepjali improvizovaná nosítka od koní a odnesli oba omdlelé muže do domu. Alamo postoupil dopředu a podíval se na Ole Jackse.

A zděsil se, protože to vypadalo, jako by byl Jacks už mrtev.

Ben Hagert udělil několik chvatných pokynů. Bylo docela jasné, že je zástupcem a možná i následovníkem Ole Jackse. Postaral se o to, aby byli nakrmeni unavení koně a aby na vrcholcích okolních kopců byly postaveny hlídky.

Pak se ještě jednou zkoumavě kolem sebe rozhlédl. U studny leželo, kromě jiných zavazadel, několik pytlů. Ben Hagert se ušklíbl na Alama a ukázal na pytle.

„Tohle je ta kořist," řekl. „Byli jsme dost daleko na jihu a zastavili jsme vlak Union Pacific. Byl to transport peněz. Jenže druhý trezor se nám už nepodařilo vyhodit do vzduchu. Stejně jsme se ovšem vrátili s osmdesáti tisíci

dolary. Na to bych musel, jako předák na ranči, dřít sto let. A takového věku se při té dřině nikdo nedožije.“

Po těch slovech vešel do srubu.

Alamo se díval na pytle s penězi, a přitom ho sledoval jiný bandita. Ten se na kořist díval trochu jinak než Alamo.

„Spousta peněz, co, Texasane?“ řekl jeden z mužů.

Alamo jen přikývl, obrátil se k mužům i k penězům zády a vydal se rovněž do domu. Za ním vlekl dovnitř Jos Baker hrnec s vařící vodou.

Doktor vybalil svou ohromnou brašnu a připravil si potřebné věci. Několik blýskavých nástrojů ponořil do vroucí vody.

„Je to zázrak,“ zabručel, „že ti dva jsou ještě naživu. Nepřipisujte vinu mně, pokud se nepodaří je zachránit. Jsem jenom obyčejný doktor, a ne Bůh nebeský. Zázraky dělat nedokážu a smrt zaplašit nedovedu. Pochopili?“

„Jestli zemřou, zemřeš taky!“ řekl obrovitý Ben Hagert drsně a nesmiřitelně.

A tu lékař povzdychl. Pustil se do práce. Ben Hagert, několik jeho lidí, Alamo a Jos přihlíželi. Judita doktorovi pomáhala s vrozenou ženskou zručností. A jen občas někdo z přihlížejících něco podal nebo přidržel pacienta. Ole Jacks měl v těle tři kulky a napůl vykrvácel. Malý Jube Short, bandita z Oklahomy, měl v prsou jedinou kulku, ale ta docela stačila k tomu, aby byl jeho život v nebezpečí. Doktoru Fritsi Dannemanovi stékal brzy po čele pot. Minuty ubíhaly.

Po dlouhé hodině byl doktor s oběma muži hotov a svalil se celý vyčerpaný na židli.

„Jsou naživu,“ zasténal. „Ale přísahám Bohu, že nemám žádnou vinu, na tom, jestli zemřou. A povídám vám, že jestli je budete odtud transportovat na nějaké jiné místo, určitě zemřou.“

Podíval se na Bena Hagerta. „Budete je muset nechat tady," řekl. „Teď je s sebou vzít nemůžete. Potřebují neustálou péči lékaře. Protože kdyby se jejich stav prudce zhoršil, dokážu je prášky a injekcemi z toho zase dostat. Takže jeďte a nechtě nás tady s nimi."

Ben Hagert se na něj vážně zadíval. Pak se rozhlédl kolem sebe a pohled mu utkvěl zvlášť dlouho na Juditě. Konečně se pomalu pohnul a přistoupil k oběma postelím. Teď v nich leželi oba ranění bandité. Ben Hagert se na ně dlouze zadíval. Pak řekl drsně:

„Ne, Ole, nenechám tě na holičkách! Tebe ne, Ole Jacksi! Protože jsme přátelé. Nenechám tě tady, aby tě dostali živého a pověsili tě. – Ne!"

Přistoupil k oknu a nakoukl ven na západ. Odtamtud se na hřeben kopců, za nimiž ležel močál, snášely stíny noci.

„Ne, nemůžeme tady zůstat," zabručel Ben Hagert. Když se otočil a svěsil mohutnou hlavu, vypadal jako zavalitý buvol.

„Musíme odtud, hoši! Rychle připravte zase nosítka! Vezmeme Ola a Juba s sebou do bažin. Kdyby tady zůstali, udrželi by je naživu jen proto, aby je pak mohli pověsit. Takže musíme riskovat, že další transport nepřežijí. Oba by to tak jistě sami chtěli. Vezmeme je a hned vyrazíme."

Frits Danneman zlostně odfrkl. „K čertu, ti nejsou schopni převozu!" zaburácel. „Když je odtud povezete, prostě je zabijete! Potřebují neustálou péči lékaře! Nemůžete je odtud odvézt!"

Teď zase zafuněl Ben Hagert. „Ten transport je mé riziko," řekl. „A odvažuji se toho, protože půda v močálech je velice měkká a nebude to spojeno s téměř žádnými otřesy. Převezeme je. A stálou péči lékaře budou mít také. Protože vy, doktore, půjdete s námi: Vezmeme vás s sebou!"

A bylo to vyřčeno.

Jenže Frits Danneman tomu pořád ještě nechtěl věřit. „Nechtě toho," řekl skřehotavým hlasem, „tři míle odtud leží žena, která může každou chvíli začít rodit. Nebude to normální porod. Budu muset bojovat o dva životy – té ženy, i dítěte, které nosí pod srdcem. Nejste přece takoví darebáci, abyste dopustili, aby ta ubohá žena a nevinné dítě trpěly za to, že jste přepadli transport peněz a přitom jste dostali za vyučenou z pistolí. To přece nemůžete udělat!"

Všichni chvíli mlčeli. Bylo slyšet jejich ostré oddychování. A Judita se najednou vrhla k Alamovi, přitiskla mu obličej na rameno a roztřásla se po celém těle. Nedokázala ze sebe vypravit jediné slůvko.

„To přece nemůžete udělat," řekl i Jos Baker. „To by byla vražda té ubohé ženy a nevinného dítěte."

Ben Hagert pořád ještě nic neříkal, ale bylo jasné, že rozhodnout musí on.

Chvíli stál se svěšenou hlavou, na níž byla změť hnědých vlasů. Zvedl ruku a otřel si tvář. Dokonce si při tom povzdychl.

A pak se se svěšenou hlavou vydal místností až k lůžku Ole Jackse, u něhož se zastavil.

„Jsem jeho přítel," zamumlal. „Ole byl na mě vždycky hodný jako bratr. Vděčím mu za to, že ještě vůbec jezdím po světě. Vděčím mu za mnohé."

Najednou se otočil a všechny přítomné si jednoho po druhém prohlédl. Rozhodnutí už mu bylo možné číst v očích. A pak řekl docela klidně a věcně:

„Pokud ho nechám tady, v tomto domě, nemělo by už vůbec smysl dál o něj pečovat. Protože brzy přijede trestná výprava a ..."

Zarazil se, zvedl ruku a přejel si hranou dlaně po krku.

„Takže ho musím odvézt do bezpečí. Potřebuje pomoc lékaře. To jsou jasná fakta."

Zmlkl a pak udeřil pravou pěstí o levou dlaň, až to plesklo.

„A pak je tady žena, která má porodit dítě," pokračoval dál: „Svede to i bez doktora. Na tomhle světě je spousta dětí, které přišly na svět bez pomoci učeného doktora. Však ona to zvládne!"

„Ne," řekl doktor Frits Danneman. „To dítě je v nepříznivé poloze, pokud tomu rozumíte, Hagerte. A půjde přitom o život."

„No dobrá," odsekl Ben Hagert. „Dejme tomu, že to tak je. Dejme tomu. A to mám proto obětovat svého nejlepšího přítele? Lidi, něco vám povím. Jsme bandité, docela normální bandité, které už léta stíhá zákon. Lidé nás nenávidí, bojí se nás a proklínají. Jsme nenávidění vyvrhelové, chápete to? A my, ksakru, jen oplácíme tu nenávist ze všech sil! Chápete to? Nenávidí nás, a tak my nenávidíme svět! Tak je to! A tím pádem je všechno jasné, lidi! Té ubohé ženské je mi líto, ale patří holt na druhý břeh, patří ke společenství, které je proti nám a které stojí za ústavou a za všemi těmi zákony. Ta žena prostě patří na opačný břeh než my!" Zvedl ruku a ukázal na doktora. „Během pěti minut budete připraven k odjezdu, doktore! Jinak z vás stáhnu kůži!"

Odešel ke dveřím a dal další pokyny potřebné k odjezdu.

Jenže Judita se pořád ještě opírala o Alama a teď se i rozvzlykala. Zvrátila hlavu a podívala se na něj a divoce se zeptala: „Alamo, copak tomu nemůžeš zabránit? Nestůj tady jen tak a nedívej se, jak doktora unášejí. Anna Howardová ho přece tolik potřebuje..."

Hlas jí vypověděl a slova se proměnila v pouhý chrapot.

Ale Ben Hagert přesto rozuměl, co říká. Vrátil se ode dveří a řekl zlostně: „Ani on přece nedokáže zázraky, madam. Nemůže nám v tom zabránit, ani nás zadržet. Kdyby se o to pokusil, byl by pěkný hlupák, jakému není rovno!“

Ustoupil stranou. Vešli muži. Oba raněné opatrně vynesli ven.

Judita, Alamo a Jos se vydali za nimi. Lékař to zkusil ještě jednou. „Hagerte, mějte přece rozum,“ začal Frits Danneman. Ale tu k němu ten zavalitý bandita přistoupil, dupl mu na prsty u nohy a drsně a prudce ho chytl za klopy vesty. „Doktore, já nežertuji. A povídám vám ještě jednou: jedete s námi! A jestli ti dva ranění zemřou, zemřete s nimi! A jestli se budete vzpírat jít s námi, nebo provedete něco, co se mi nebude zamlouvat, tak na vás vezmu bič. To je moje poslední slovo!“

V jeho hlase byl podivný tón, který způsobil, že se lékař otřásl hrůzou. Frits Danneman jen vzdychl a pak nasedl. Jezdci ho vzali mezi sebe.

Judita, Alamo a Jos zůstali na dvoře. Když dusot kopyt dozněl, řekla Judita pronikavě: „Anna Howardová je ztracena. Protože bude trvat jistě déle než týden, dokud ti lumpové doktora nepropustí. Anna Howardová zemře!“

Obrátila se k Alamovi: „Musíme dojít pro pomoc! Musíme dát dohromady lidi! Všichni lidé ve městě i Buntlinovi lidé nám musí pomoci. Musíme najít cestu močálem a doktora vyrvat z rukou těch lotrů a odvézt ho k Anně Howardové. Vždyť přece nemůže i s dítětem zemřít jen kvůli těm dvěma vrahům a banditům. Dva nevinné životy proti dvěma hříšným! To přece nejde! Alamo, musíš něco udělat! Alamo, ztratím víru v tebe a ve spravedlnost na světě, když tady budeš takhle nečinně stát a nic neuděláš!“

„Jen klid, miláčku,“ zamumlal. Chápal její strach a

vzrušení příliš dobře. Protože Judita sama bude zakrátko matkou.

„Jen klid," řekl ještě jednou a nyní bylo v jeho hlase slyšet chladný vztek a nesmiřitelnou tvrdost. Teď teprve bylo možné pochopit, proč tak strnule, mlčky a nehybně stál. Musel se totiž ze všech sil ovládat.

„Samozřejmě něco udělám," řekl zvučně. „Protože jsem celou tu dobu myslel na to, že by ses na místě Anny Howardové klidně mohla ocitnout ty. Pak bych kvůli těm lumpům zřejmě ztratil ženu i dítě. Samozřejmě něco podniknu. Na to se spolehni!"

Krátce zapřemýšlel a pak řekl: „Jos tě odveze k Howardovým, Judito. Zůstaneš tam určitě několik dní."

„Jistě," odvětila stroze, pohlédla na něj a spatřila v jeho obličeji tvrdý výraz. Světlo dopadající zvenčí okny osvětlovalo jen jednu stranu jeho tváře, ale i na téhle osvětlené půli bylo vidět hluboké a tvrdé rysy.

Judita věděla, že se teď bude bít. Pochopila, že všechno, co dělal až dosud, nebylo ničím ve srovnání s tím, co teprve udělá. Lill Buntlinová by jí mohla povídat, jaké to je, když se Alamo Jones skutečně bije. Judita to pouze tušila a cítila. A přesto o něj nepocítila strach. Naopak cítila se jaksi uklidněná a jakoby strachu zbavená.

„Jistě," zopakovala, „sbalím si pár věcí." A vešla do domu. Alamo se ovšem obrátil k Josu Bakerovi.

„Pokud chceš, Josi," řekl, „jakmile Juditu dovezeš k Howardovým, můžeš všeho nechat."

Ale Jos Baker, který byl až dosud dost ušlápnutý, ustrašený človíček, co dostal pořádný výprask, tenhle človíček se teď vypjal, jak jen to dokázal – a pak zlobně a vzdorovitě řekl:

„Až tvou ženu dopravím k Howardovým, nenechám toho, ale naopak teprve začnu. Jenom mi přesně řekni, co mám udělat. A já to udělám."

Alamo přikývl. „Až se postaráš o dobytek, vyjedeš a obstaráš pár dlouhých vrtáků do země. Myslím, že bys je mohl vypůjčit v některém z těch měďných dolů, co leží na západ od Rainbow. Musejí to být vrtací tyče, na které se dá nasadit prodloužení. Musejí být alespoň deset metrů dlouhé. Protože tak hluboké díry na nálože vyvrtáme do té bobří hráze. A pak se pokusíš sehnat dostatek třaskavých náloží. Pokud v Rainbow nebudou, zkusíš to také v dolech nebo odešleš expresní objednávku do Fairplay. Trhavinu by měli dodat zvláštním dostavníkem. Rozuměl jsi všemu, Josi?“

Ten se na něj jen užasle zadíval. „Naprosto přesně,“ řekl. „Pochopil jsem, že chceš vyhodit hráz do vzduchu a tu bažinu odvodnit. A v tom se trochu vyznám, protože jsem kdysi pracoval v dolech.“

Několik vteřin uvažoval. Pak řekl: „Až tu hráz vyhodíme do vzduchu, vypukne peklo …“

„Jistě,“ odpověděl Alamo. „Jenže ti bandité dnes udělali něco, co mi otevřelo oči. Nemohu už déle zůstat neutrální a doufat, že budu moci žít ve stínu té bandy nerušeně dál. Nemusím se bát ani být vděčný za to, že Ole Jacks zadržel Gaga Buntlina, když chtěl tuhle osadu zabrat. Ti bandité jsou prostě nepřátelé lidí. Je třeba se proti nim bránit. A to pro mě znamená bojovat proti nim tak dlouho, až prostě nebudou. Vysuším ten močál. Ale ještě před tím chci od nich odvést doktora a včas ho dopravit k Anně Howardové.“

Když to řekl, Jos Baker užasl. Nahlas se nadechl a pak zasténal: „Bože můj, přece nejsem namol, slyšel jsem dobře? Slyšel jsem vážně, jak tenhle pán od Brazosu povídá, že chce k těm banditům jet přes bažinu a že jim chce vzít doktora jako kus koláče ze stolu? Vážně jsem slyšel dobře?“

Ale nečekal na odpověď. Namísto toho rychle dodal:

„To si vážně myslíš, že to dokážeš – úplně sám?“

„Musím to dokázat, jinak Anna Howardová zemře a s ní zemře i druhý, naprosto nevinný život. Když to nedokážu, může se všechno podobným způsobem zopakovat s mou ženou. Ti bandité třeba budou nutně potřebovat doktora zase, když ho bude potřebovat má žena. Musím doktora osvobodit a je samotné zničit. A já to udělám.“

„Cože?“ zeptal se Jos Baker ostře a zprudka.

„Není to vůbec tak těžké,“ odvětil Alamo suše. „Protože támhle už přijíždí člověk, na něhož jsem čekal.“

A tu zaslechl i Jos Baker dusot kopyt a opět si vzpomněl, že banda nestáhla ještě všechny své hlídky. Jeden z banditů zůstal venku uprostřed noci, která se mezitím na kraj snesla. A tento muž, který jako hlídka zajišťoval bezpečný odjezd bandy, sem teď přijížděl.

„Nemáme žádné zbraně,“ řekl Jos Baker.

„Drž se opodál! Zajdi do domu a postarej se o to, aby Judita nevycházela ven!“ Víc Alamo na slova Jose Bakera neřekl. Jos ho hned poslechl. Alamo přistoupil ke studni a posadil se na její zídku. Věděl, že bandita se bude určitě chtít napít a naplnit si láhev. Voda u nich v bažinách chutnala odporně.

Vzápětí vjel jezdec na dvůr. Zastavil u Alama a řekl: „Slyšel jsem, že odjeli. A pak jsem ještě chvíli poslouchal. Myslím, že ti, co nás pronásledují, jsou ještě hodně daleko, nebo je naše triky zmýlily. Snad si šerif z Fairplay nemyslí, že do bažiny prchneme dvakrát toutéž cestou. Chachacha!“

Zavrtěl se v sedle, vzal láhev z hrotu sedla a podal ji dolů Alamovi. „Naplň ji, Texasane! Ale napřed ji pořádně vypláchni! V té minulé vodě bylo spousta kalu!“

Alamo vzal láhev a nechal muže mluvit. Pečlivě láhev vypláchl a pak mu ji opět podal. Když se po ní bandita natáhl, upustil ji Alamo příliš brzy. Namísto toho chmátl

po zápěstí toho chlapa a mohutným škubnutím ho strhl z koně. Ten ustrašeně uskočil stranou, ale Jos Baker ho zachytil a uklidnil.

Mezitím se totiž seběhlo všechno ostatní. Ještě než se chlap stržený ze sedla dotkl země, vytáhl ho Alamo nahoru a vpálil mu těžkou pravačku zespodu do brady.

Když Jos přivedl koně, ležel bandita na zádech. Jos tiše mlaskl.

„To je Barton Merrit," řekl. „Žádná malá ryba!"

„Možná ne," zavrčel Alamo. „Ale bude mě muset poslouchat. Přiveď mého koně, Josi!"

Sehnul se k omdlelému chlapovi, prohledal ho a našel kromě koltu v pouzdře ještě malý Derringer v kapse a dýku v holínce. V pouzdře u sedla koně visela winchestrovka.

Alamo ještě potěžkával a zkoušel ukořistěný revolver v ruce, když k němu přistoupila Judita.

„Teď se přece jen bojím," řekla. „A kdyby Anna Howardová nepotřebovala pomoc, snažně bych tě prosila, abychom z tohohle kraje odešli tam, kde nejsou bandité, loupeživí rančeři, ale kde je pouze mír a bezpečí."

„Tam ovšem nemá osadník tak veliké šance jako zde," řekl klidně. „A vůbec, už je moc pozdě."

Sáhl si pod košili a odvázal váček s penězi. Podal ho Juditě. „Tady máš, miláčku. Jsou to asi dva tisíce dolarů. Kdybych se nevrátil a někde zmizel, půjdeš do nějakého města, kde je doktor. A peníze ti na prvních pár let vystačí. Víc pro tebe nemohu udělat, Judito."

Chtěla se mu vrhnout do náruče, chtěla se mu vyplakat na hrudi. Ale neudělala to, protože spatřila jeho odhodlaný obličej a pocítila něco, co ji zasáhlo přímo fyzicky.

A tu pochopila, že mu to rozloučení připadá tak zatěžko, že už nemůže déle snést její přítomnost.

Jos mezitím přivedl koně. A Alamo drsně zvolal: „Josi, odvez ji pryč! Rychle, Josi, dělej!“

Jos Baker rychle poslechl. Vyšplhal se do doktorovy bryčky. A Judita, která se zarazila a podívala strnule na Alama, se najednou pohnula. Vyslovila prastarý kovbojský pozdrav, který zná každý Texasan.

„Měj se, kovboji!“ řekla drsně a pevně.

„Já si poradím, Judito,“ odpověděl.

Zaváhala, ale pak řekla téměř vzdorovitě: „Alamo, miluji tě víc než všechno ostatní na světě!“

Pak se vyhoupla do bryčky.

A Jos ihned vyjel. Alamo přistoupil k banditovu koni, popustil na něm trochu třmeny a nasedl. Záměrně si vybral toto zvíře, ačkoliv bylo unavené a vyčerpané. Toto zvíře bylo už dlouho banditovým koněm, cestou ho nevyměnil a v bažině se vyzná dokonce jistě lépe než Alamův kůň.

Vytáhl winchestrovku z pouzdra u sedla, zkontroloval, zda je nabitá a předklonil se v sedle, aby prohledal i brašny u sedla. Našel hrstku nábojnic a zastrčil si je do kapsy kalhot.

Pak pohlédl na banditu, který se teď s mnoha nadávkami posadil a začal si pomalu vzpomínat, co se vlastně stalo. Potom se chraptivě zeptal: „Ty kojote, cos to provedl?“

„Pozor, kamaráde,“ odvětil Alamo nebezpečně klidně. „Teď ti něco povím. A povím ti to jen jednou. Tví kumpáni odvlekli doktora. Jenomže doktora teď velice nutně potřebujeme tady. Nesmí totiž dojít k tomu, aby kvůli dvěma raněným darebákům zemřela matka a její děcko. To prostě nejde, hochu. A proto teď vyrazíme a doktora odvezeme na správné místo. Povedeš mě močálem až k vašemu táboru. A kdybys náhodou nechtěl, zabiju tě. Rozuměl jsi všemu?“

Bandita se na něj díval a přitom přemýšlel. Cítil přitom proud ledové nesmiřitelnosti a drsnosti, který z toho Texasana vyzařoval. Barton Merrit to cítil docela jasně. Mírně se otřásl a znova si v duchu zopakoval ta slova, ono „... zabiju tě“.

Znělo to tak jistě a přesvědčivě, vůbec ne jako výhrůžka, která má jen zastrašit, ale jako definitivní a jasný fakt.

„Musím stejně tím směrem,“ zaskřehotal Barton Merrit a pomalu vstal. Ohmatával si bolavou bradu a už nějakou dobu věděl, že mu Alamo Jones vzal i malý kapesní Derringer a dýku.

„Támhle je tvůj kůň,“ řekl Alamo. Uvolnil laso z hrotu sedla, zatočil jím a smyčku přehodil Bartonu Merritovi přes horní půli těla. Už nevyhrožoval ani ho nevaroval, a právě to bylo pro Merrita tím nejdůraznějším varováním.

„Jedeme!“ řekl teď Alamo.

A tak vyjeli za bandou.

Projeli mezi dvěma ostrůvky, na nichž rostly stromy a spousty křovin. Na okrajích oněch ostrůvků rostl rákos a plavuně. Bandita náhle zatočil svého koně doprava a Alamo se za ním vydal. Zamířili tedy na jih kolem ostrůvku a otevřel se jim výhled na druhý ostrůvek.

A na něm hořel oheň.

Alamo ihned prudce přitáhl laso, ale bandita už stejně koně přibrzdil, přidušeně zaklel a pak se zase ohnal po moskytech a komárech. Také Alamo musel havěť neustále odhánět, protože moskyti a komáři je obtěžovali od chvíle, kdy vkročili do bažin. I koně se neustále oháněli a odfrkovali, když je píchali velcí komáři.

„To je váš tábor?“ zepstal se Alamo drsně bandity.

„Ne,“ zněla odpověď, „je to jen ostrůvek. Ale je větší, a

ne tak hustě porostlý křovinami. Ben Hagert tam zřejmě dal zastavit, aby si ranění i zvířata odpočinuli a aby se mohla připravit snídaně. Jsi ty ale zatracený blázen, Texasane. Jak chceš tak silné tlupě vyrvat doktora? To se ti přece nemůže povést, hoši tě chytnou a potom tě pořádně zřídí. A já sám, až budu volný a budu mít revolver, tak to do tebe našiju…“

„Drž hubu, Merrite!“ přerušil ho Alamo chladně. Ukázal na ostrůvek, vedle něhož zastavili. „Můžeme na ten ostrůvek, nebo je cesta bažinou příliš úzká?“ zeptal se.

V prvních paprscích ranního rozbřesku už banditu viděl mnohem zřetelněji, a tak mu neušlo zlé zablýsknutí v očích Bartona Merrita.

Merrit řekl zákeřně: „Copak já vím? Já znám jinou cestu.“

Tu popohnal Alamo svého koně rázně doprava. A protože bandita s ním byl spojen lasem, musel jet tím směrem i Merrit. Koně museli po několika krocích plavat, ale nedostali se do bahna a bláta, nýbrž do kalné vody. Koně plavali jen několik yardů. Pak nahmatali pod nohama pevnou zem, pokud se tady o pevné zemi vůbec dalo hovořit. Samozřejmě se bořili do bahna až po kotníky, ale ne hlouběji.

Rákosím a plavuněmi se zvířata dohrabala až k ostrůvku, který byl dříve jistě vrcholkem nějakého kopce. Cesta, která se klikatila napříč bažinou, nebyla ničím jiným, než dřívějším hřebenem, spojujícím sousedící kopce.

Tato prohlubeň byla dříve poseta skalními výčnělky, které vytvořily spojení mezi jednotlivými kopci. Všechno bylo nahlodáno erozí a zvětralo díky střídajícím se ročním obdobím. Celý terén se změnil v rozlehlou proláklinu s výmoly, děrami, skalními hřbety a kopci.

Koně se prodírali křovím a razili si cestu. Když se

banditův kůň dostal až těsně k Alamovu zvířeti, tu se Barton Merrit čehosi odvážil. Mohutně se rozpřáhl a praštil Alama přímo do tváře. Muž od Brazosu spadl ze sedla, bandita se rovněž vrhl z koně a dopadl těžce na Alama. Začali se hned prát a váleli se kolem koní. Ti uskakovali stranou a dupali křoví kolem sebe.

Odkudsi se připlazil ne příliš velký, ale zelený a zuřivě syčící had a kousl do ruky jednoho ze zápasících mužů. Byla to ruka Bartona Merrita. Bandita se okamžitě přestal prát, ležel nehybně a křičel: „Had, ten zatracený zelený bahenní had mě kousl. Bože můj, jsem ztracen! Za pár minut je po mně! Minulý rok zemřel Charly Jenkins taky na kousnutí té bestie. Jsem ztracen!“

Vyrazil ta slova přidušeně a jen poslední větu pronikavě vykřikl. Vytřeštěnýma očima zíral na Alama Jonese, který nad ním poklekl a právě ho chtěl pěstí udeřit do spánku. I on se ale ustrašeně zarazil a hleděl na hada, který zmizel v nejbližším křoví.

Ale pak Alamo začal jednat.

„To znám,“ řekl. „Tohohle hada znám. Ten žije v buši kolem Brazosu také. Už jako kluka mě takový had uštkl.“ Zatímco mluvil, vyndal si z kapsy kalhot kožený řemínek. „Teď ti podvážu ruku mezi ránou a srdcem,“ řekl a rychle a šikovně to udělal. Smyčku pevně utáhl, takže si byl jist, že zamezil oběhu krve. Pak vstal a promluvil k muži, sinalému hrůzou a strachem: „Ted si vysaj z rány krev a pokaždé ji vyplivni!“

Opět se sehnul, dal Bartonu Merritovi do ruky nůž, kterým udělal napříč rankou řez.

„Jen neměj strach,“ řekl. „Na Brazosu kousne chřestýš nebo jedovatá zmije každou chvíli někoho. A většina lidí to přežije.“

Barton Merrit se vzchopil. Vysál si krev z rány a s ní i jed a pokaždé si prudce odplivl. Mezitím ze sebe vyrazil:

„Támhle je doktor! – Pojďme k doktorovi! – Přísahám ti – že tě – neprozradím – neřeknu, že jsem byl tvůj zajatec.“ Jenom mě nech k němu odjet! Je od nás necelých tři sta yardů – támhle na tom druhém ostrůvku. Zatraceně, já mám strach! Je mi strašně zle! To ty mě chceš jenom uklidnit – ale ve skutečnosti moc dobře víš, že zemřu. Charly přece taky zemřel. Viděl jsem to na vlastní oči. Ty lumpe, to přece nemůžeš dopustit. Pusť mě za doktorem!“

Pořád víc a více se utvrzoval v hrůze a strachu. Ale mezi řečí si neustále vysával krev z rány a plival ji kolem sebe. Alamo na něj hleděl a uvažoval. Věděl, že ten člověk docela jistě brzy ztratí nervy. I kdyby nezemřel na otravu hadím jedem, bude přinejmenším pěkně dlouho nemocen. Možná, že doktor má ve své brašně dobrý prostředek proti hadímu jedu. Mohl by dát alespoň postiženému nějakou injekci na posílení srdce, která by mu pomohla všechno přestát.

Mezitím se rozednilo. Dohlednost už teď byla dostatečná k tomu, aby mohli vidět nejbližší ostrůvek. Pořád ještě tam plál oheň. Ale ostrůvek teď opouštěla dlouhá řada jezdců.

Alamo je nemohl poznat, protože tak dobrá zase viditelnost nebyla. Ale spočítal je. Koně s nosítky s raněnými mezi nimi nebyli.

Alamo pochopil, co to znamená. Přistoupil ke svému koni a nasedl.

„Ta banda jede dál,“ řekl. „Ale doktor a nějaký Člověk zůstali i s raněnými na místě. Jedu k nim. Jestli můžeš, jeď za mnou, Merrite. Támhle je doktor!“

Když to dořekl, vyjel. Jeho kůň musel zase plavat. Opět se dostal na pevnou půdu a začal sám od sebe šlapat dál. Bylo to totiž zvíře, na němž předtím jezdil Barton Merrit. Jistě už tu cestu šlo několikrát a dobře se tady vyznalo.

Zvíře našlapovalo jistě a rychle po cestě, která byla

skrytá pod kalnou vodou. Unášelo Alama stále blíž k jeho cíli. Skupina banditů zmizela v chuchvalcích mlhy, které se válely nad močálem. Rychle se ztrácela z dohledu.

Když se přiblížil k ostrůvku na třicet yardu, vynořil se na jeho okraji muž. Byl to Ben Hagert. Hleděl na Alama a pak drsně a ostře zvolal:

„Vidím dobře? To jsi ty, Texasane? Ale jak jsi našel cestu močálem? Aha, to je kůň Bartona Merrita!“

Když to poznal a nahlas zkonstatoval, na chvíli se zarazil a ztuhl. Alamo se mezitím již ovšem přiblížil k ostrůvku zase o deset yardů. Když na něj Ben Hagert křikl: „Stůj, Texasane,“ byl od něj Alamo Jones vzdálen necelých dvacet yardů.

Ale nezastavil se.

„Jdu si pro doktora!“ zvolal na Bena Hagerta.

„Ne!“ ozvala se ostrá odpověď a Hagert vytáhl revolver. Jenže k výstřelu se nedostal. To, že Alamo seděl na koni, nebyla nevýhoda, protože měl pouzdro s koltem pod paží. V sedle byl stejně pohotový, jako by stál na zemi.

Vzdálenost mezi nimi nebyla ani osmnáct yardů a Alamo Jones vystřelil pouze jednou. Zasáhl Bena Hagerta přesně, protože ten byl mrtev dříve, než dopadl na zem.

Když Alamo dojel ke břehu, objevil se na něm doktor. Poklekl vedle Bena Hagerta, prohlédl ho a pak se pomalu postavil.

„Je mrtev a já žiju,“ řekl Alamovi. Vytáhl barevný kapesník a otřel si jím obličej. „Zůstal tady se mnou, aby mě zabil,“ pokračoval. „Ti dva ranění totiž cestou zemřeli. Před hodinou je támhle pohřbili. Ben Hagert chtěl splnit, čím mi vyhrožoval. Poslal své lidi napřed a chtěl tady počkat na jakéhosi Bartona Merrita, který zůstal pozadu jako hlídka. Povídal mi, že mě zabije, protože jsem prý zklamal. Jenže já jsem nezklamal. Ty dva raněné prostě neměli převážet. Jen to je zabilo. Ben Hagert byl prostě

blázen. Chtěl mě vážně zabít. Už jsem si kopal vlastní hrob. Byl to…“

Doktor byl při řeči tak rozrušen, že mu najednou selhal hlas.

Oba teď naslouchali, protože jim bylo jasné, že banda ten výstřel musela zaslechnout. Ale nikdo se nevracel. Doktor Frits Danneman roztřeseně vydechl a pak řekl:

„Určitě si myslí, že mě právě Ben Hagert zastřelil, a tak jedou dál. Nevrátí se.“

Ale pak přece jen jednoho jezdce zaslechli. Blížil se ze směru, odkud přijel Alamo. Byl to Barton Merrit a unaveně visel z koně téměř v bezvědomí.

„Doktore, uštkl mě had!“ zasípal. „Musíte mi zachránit život, doktore!“

Když to dořekl, svalil se ze sedla na měkkou zem. Alamo lékaři rychle všechno vysvětlil.

„Když jste mu podvázal ruku mezi ranou a srdcem dost včas, dostane se z toho,“ řekl Frits Danneman nakonec. Vděčně se podíval na Alama. „Jsem se silami v koncích,“ řekl. „Musím si pár hodin odpočinout. Jinak prostě cestou spadnu z koně. Je mi jedenašedesát, vážený pane!“

Odvrávoral. Alamo se vydal za ním. Spatřil dva hroby a jámu, vedle níž ležel plechový talíř. Tím si musel doktor vyhrabat hrob.

Doktor nabídl Alamovi malou lahvičku. „Dejte tomu chlapíkovi každou hodinu tři kapky,“ řekl unaveně. „Posílí mu to srdce. A měl by si tři hodiny vysávat ránu. Já už padám únavou.“

Při těchto slovech klesl na kolena a pak se natáhl na břicho na měkkou zem. Únavou upadl do spánku podobného bezvědomí. Byl to zázrak, že vůbec vydržel až dosud.

K večeru se Barton Merrit a Frits Danneman probrali. Banditovi bylo pořád ještě velice zle a několikrát mezitím

zvracel. Ruku měl oteklou, ale už zase nabyl odvahy a věřil, že to uštknutí přežije.

A tak vyrazili. Barton Merrit musel opět s nimi. Nesnesitelně je štípali moskyti a všichni tři si už toužebně přáli, aby byli z bažin venku.

Bylo už pozdě v noci, když se jim to podařilo. Dorazili až ke staré bobří hrázi a pak až do Alamovy osady. Bandita a doktor byli velice vyčerpaní. Alamo se o ně postaral a jen se celou dobu ptal, kde může vězet Jos Baker.

I Alamo byl se silami v koncích. A přesto chtěl i této noci zůstat vzhůru. Jenže pak přece jen zadřímal a probudil se teprve tehdy, když zaslechl zvuk blížícího se vozu.

Byl to Jos Baker. Měl ohromnou radost, že Alama vidí zdravého. A když si všechno vyslechl, řekl spokojeně: „Ani já jsem si nevedl zrovna špatně. Támhle ve voze mám několik vrtných tyčí a dostatek násad, abychom mohli vrtáky prodloužit. Budeme moci do té bobří hráze vyvrtat hluboké jámy, to už je jisté. Jenže do města mě nepustili. Od jednoho povozníka jsem se dozvěděl, že v obchodě je několik beden s municí. Padesát yardů za obchodem stojí malá chatrč. Tam jsou trhaviny uskladněny. Prodávají to všem těm různým zlatokopům a dobrodruhům, kteří kutají v horách na Západě, když se tam našlo stříbro a měď. Takže trhavina by byla, jen by bylo třeba ji dostat. A mě do města nepustili. Bad Walker má na mě pořád ještě vztek, protože jsem mu tuhle osadu neprodal a prohrál ji v kartách."

Hlasitě se nadechl a pak pokračoval: „Když jsem s tímhle vozem chtěl do města, zadrželi mě u vjezdu dva z Walkerových hochů a vyptávali se mě. Zatímco to dělali, přišel Cal Timot a nakoukl do vozu. Usmál se, když spatřil ty vrtáky. A pak mi řekl, že mě do města pustí, jen abych mohl splnit ty kontrakty na dodávky sena, které za nás

uzavřel doktor. Jinak prý není důvod, proč bychom měli do města jezdit. Och, ti lumpové hlídají vjezd do města jako šelmy vchod do doupat.“

Alamo uvažoval. Pak řekl: „Co naplat, musím se teď nejdříve několik hodin prospat. Josi, sedni si sem na lavici a měj pušku neustále na dosah. A když něco uslyšíš, tak prostě vystřel do vzduchu. Myslím samosebou, když uslyšíš něco, co bude podezřelé nebo nebezpečné.“

Když nastal den, připravil Jos Baker snídani. Po ní doktor hned vyrazil k Howardovým.

Sotva odjel, přihnala se velká skupina jezdců. Vedl ji ryšavý muž, který měl hvězdu zástupce šerifa.

Alamo mu vše stručnými větami vylíčil. A muži na koních na něj zírali. Alamo pak skončil strohými slovy: „Dostanete ode mne banditu, který zná cestu močálem. Ten chlap už je mezitím schopen udržet se v sedle. Ať vám ukáže cestu. A protože Ole Jacks a Ben Hagert už jsou mrtví, neměli byste mít s tou bandou problémy. Hodně štěstí, hoši!“

Usmáli se jeho slovům a byli mu velice vděční. Posadili nadávajícího Bartona Merrita na koně a odjeli s ním pryč.

Jenže Alamo Jones se obrátil k Josu Bakerovi. „A my pojedeme s těmi vrtáky ke staré bobří hrázi,“ řekl. „Ty už tam začneš s přípravnými pracemi. A já zatím odjedu do města a přivezu výbušninu.“

Opět zapřáhli vůz. Vzali si i dostatek potravin, aby nemuseli pokaždé zajíždět půl míle ke srubu.

Když dojeli ke staré bobří hrázi, která se postupem času proměnila v pevný zátaras, vyložili vrtáky i tyče a vyvlekli je nahoru. Porazili několik stromů, oklestili větve, zarazili kmeny do země a spojili je příčným trámcem, na němž

pomocí kladky vytáhli vrták, který pak mohli zase spouštět dolů.

Když si udělali přestávku, přijel Mel Howard a těžce seskočil ze svého koně.

„Alamo," řekl, „jestli hledáš člověka, který by se pro tebe nechal pověsit nebo rozčtvrtit, pak si vzpomeň na mě a řekni mi to. Protože ten člověk jsem já, chápeš? Doktor nám všechno řekl. Tvá žena tě nechává pozdravovat. A má žena už teď nemá strach, ale naopak klidně čeká, až to přijde. Doktor povídal, že by to mohlo být už zítra. A já si říkal, že než postávat doma, můžu vám být mnohem užitečnější tady. Můj nejstarší kluk pro mě včas přijede. Takže, jakou práci mi přidělíš? I já si totiž myslím, že ta bažina už by neměla sloužit banditům jako útočiště. Měla by zmizet co nejdřív."

Alamo spokojeně přikývl.

„Jos Baker už všechno ví," řekl. „A tvou pomoc skutečně budeme potřebovat, Mele. Protože já teď naložím seno na vůz a pojedu do města. Vy zatím navrtejte do hráze co nejvíc děr."

Bylo už k večeru, když Alamo Jones dorazil s vozem k okraji města. Vůz byl plně naložen senem, takže cesta ubíhala pomalu.

Mezi prvními domy města Alama zastavili. Cestu mu zastoupili dva chlapi s ostře řezanými obličeji. A jeden z nich měl připnutou hvězdu.

Plechová hvězda byla vyřezaná z konzervy a byla na ní vyražena slova:

„Zástupce šerifa
Rainbow"

Ten muž řekl Alamovi: „Vsadím se, že jste Alamo Jones, příteli."

„Tu sázku byste vyhrál," odvětil Alamo klidně.

Oba chlapi si ho prohlíželi a měli v očích ostražitý výraz.

„Můžete zavézt seno, kam patří, Jonesi," řekl pomocník šerifa pomalu. Alamo lehce přikývl a jel dál. Jeho cílem byla pošta, protože její stáj, která zásobovala projíždějící dostavníky čerstvými spřeženími, byla rovnou za zadním dvorem a zahradou obchodu.

Ten obchod ovšem patřil Badu Walkerovi. Když Alamo jel hlavní ulicí, dívalo se na něj mnoho lidí. Ano, zdálo se dokonce, že se po městě záhy rozkřiklo, že do Rainbow přijel Alamo Jones. Zajel do dvora pošty a z bočních dveří budovy vyšel pošťák a spokojeně zavolal: „To je dost! Seno už velice nutně potřebujeme. A chtěl bych ještě deset takových fůr."

Alamo přikývl a vjel do otevřené stodoly. Pošťák se otočil a zase zmizel v domě.

Nikdo si nevšiml, že ze sena se vysoukal muž, který vyskočil z vozu a zmizel za rohem stodoly. Ten muž kdesi cestou naskočil, ukryl se v seně a takhle se dokonce i bez Alamova vědomí dostal do města.

Takový kousek dokáže skutečně jen Indián.

A Murdoc přece je Indián. Rány se mu velmi rychle zahojily a on se uzdravil. A tak se dostal za jasného dne nepozorovaně do města a ukryl se kdesi ve změti stodol a kůlen poštovní stanice v Rainbow.

Alamo vyložil vůz, zase s ním vyjel a postavil koně tak, aby se mohl napít vody z koryta. Podíval se přes plot do dvora a do zahrady za obchodem. Na konci zahrady spatřil malý domek, ve kterém byla uložena munice a střelný prach, jak tvrdil Jos Baker.

Alamo vešel do kanceláře pošty a nechal si vyplatit dvanáct dolarů. Přitom zavedl řeč na obchod a slyšel, že tam teď obsluhuje prodavač, který je ve městě teprve dva dny. Tu dostal báječný nápad.

„Díky," řekl Alamo. Vyšel z kanceláře, zamířil ke svému vozu a chtěl nastoupit. Tu mu pohled padl na kbelík

barvy. Natírali jí zřejmě poštovní dostavník. Ten stál totiž čerstvě natřený opodál.

Alamo se ke kbelíku naklonil, zamíchal v něm štětcem. Pak se narovnal a na stěnu vozu napsal:

Důl Silverbell

Pak nasedl, vyjel s vozem ze dvora a zastavil před obchodem. Rychle sesedl a vešel dovnitř. Přivítal ho vysoký bledý muž, který měl uvázanou modrou zástěru. „Čím vám mohu posloužit, pane?“

„Chtěl bych tři bedýnky rozbušek,“ řekl Alamo ledabyle.

Prodavač nakoukl dveřmi ven a viděl na stěně vozu napsáno „Důl Silverbell“, a protože Alama neznal, a protože tady byl nový, nechtěl se zesměšnit a ptát se na ten důl, jen přikývl a řekl:

„Sklad střelného prachu je kousek za touhle budovou. Přineseme ty bedničky. Pojďte se mnou!“

„Chtěl bych nejprve zaplatit a dostat účet,“ řekl Alamo. „Pak už se sem nebudu muset vracet. Mám, naspěch.“

Prodavač lhostejně pokrčil kostnatými rameny.

„Mně je to jedno,“ zabručel přitom. Otevřel knihu, ve které měl ceníky, podíval se, kolik stojí jedna bedýnka rozbušek a pak vystavil účet.

Alamo vytáhl peníze z kapsy, zaplatil a dostal účtenku. Ještě jednou se usmál a byl to dost potutelný úsměv. V duchu si myslel: Tak a teď jsem to řádně koupil. A nikdo mi můj majetek nemůže vzít.

„Pojďme,“ řekl prodavači. Vyšli z obchodu zadními dveřmi a dostali se do zahrady. Prodavač odemkl těžký zámek a sundal masivní řetěz. Pak otevřel dveře. Vešli dovnitř a naložili tři bedničky na ruční dvoukolák.

Když prodavač zase nasadil řetěz a zámek a zajistil tak sklad střelného prachu, zaslechl Alamo lehké kroky dvou mužů. Rychle se otočil.

Viděl, jak přicházejí Bad Walker a Cal Timot. Blížili se

sem také zezadu od obchodu, přešli přes dvůr a vcházeli právě do zahrady.

Když je Alamo spatřil, napřímil se a vyšel jim několik kroků vstříc. Zastavili se asi dva yardy před ním a rozestoupili se. To bylo neklamné znamení, že jsou ochotni si to tady hned rozdat.

Alamo řekl přes rameno muži za sebou, který zrovna zamkl: „Tak, hochu! Jděte doprava, dokud vás neuvidím. Projděte za mými zády doprava a pak kolem těch dvou pánů. No tak, příteli!“

„Nejsem váš přítel,“ řekl prodavač. Jako správný člověk z Východu u sebe neměl zbraň. Prošel napravo kolem Alama, zastavil se na stejné úrovni jako Bad Walker a Cal Timot a zeptal se poněkud hlasitě: „Co se děje, šéfe? Přišel do obchodu a chtěl rozbušky. Já jsem mu je prodal! Je to snad Alamo Jones?“

„Jo, ty troubo!“ řekl Bad Walker vztekle.

„Oklamal mě,“ zvolal prodavač ječivě. Ukázal prstem na Alama a zvolal: „Přijel na voze dolu Silverbell a já myslel, že …“

„Žádný důl Silverbell neexistuje,“ zaburácel Bad Walker. Obrátil se k Alamovi. „Město samosebou opustíte bez těch trhavin, Jonesi,“ řekl drsně. „Dovedu si představit, co s těmi náložemi chcete provést. Jos Baker měl včera ve voze vrtáky. Jenže já to nepřipustím, Jonesi, já ne! Určitě nebudete tím člověkem, co …“

Zarazil se, vrhl na svého prodavače ostrý pohled a řekl:

„Zanes ty bedny zase do skladu, Colemane!“

„Jasně!“ zvolal prodavač ochotně a rychle chtěl povel provést.

Jenže Alamo ledabyle řekl: „Stůj a ani se nehni! To je můj rozkaz! Tyhle bedničky jsem koupil. Jsou mým majetkem, protože jsem za ně zaplatil a potvrzený účet mám v kapse.“

Ostře a drsně se zadíval na Bada Walkera a Cala Timota.

„Vyhodím hráz do vzduchu a vysuším ten močál," řekl. „A až to udělám, přijede vládní komise a celou věc důkladně prošetří. A pak si vezmu úvěr u banky, protože si koupím tu vysušenou zem. Ole Jacks a Ben Hagert jsou totiž mrtví. Bandity pronásleduje a honí skupina šerifových lidí. Všechno je jinak, Walkere. Konečně byste měli tu hru pochopit!"

Cal Timot se vzpamatoval jako první. Řekl tvrdě a zostra: „Jak bychom mohli připustit, aby se kromě Gaga Buntlina stal v tomhle kraji ještě někdo mocným a vlivným! Jonesi, tohle nikdy nedovolíme!

Když to dořekl, chtěl problém vyřešit po svém. A nezapomněl ani na to, že kvůli Alamu Jonesovi ho odzbrojil šerif Cass Kellog.

Vytáhl revolver.

Také Bad Walker vytáhl zbraň, protože nechtěl nic riskovat. Domníval se, že pokud chce vyhrát, musí nyní všechno vsadit na jedinou kartu.

Takže oba táhli zbraň jako na povel. Prodavač přidušeně vykřikl a vrhl se na zem.

Ovšem Alamo Jones měl co do činění pouze s jedním protivníkem. Protože za rohem skladu se vynořila jakási postava. Byl to Indián Murdoc.

Všichni čtyři muži zvedli kolty a začali pálit. Všechno se seběhlo neuvěřitelně rychle. Třeskly pouze čtyři výstřely. Celé to trvalo jedinou vteřinu.

A pak bylo po všem.

Murdoc se otočil k Alamovi a řekl: „Ukradl mému šéfovi ženu. A to jste měl ohromné štěstí. Jinak byste byl teď mrtev!" Po těchto slovech zastrčil kolt a otočil se. Zmizel tiše a obratně jako puma.

Alamo pohlédl na Cala Timota, který táhl zbraň jako

první a přesto byl poražen. Timot seděl na zemi a zíral na něj. „Ty blázne!“ řekl Alamo Jones. „Zamyslel ses někdy vůbec nad tím, proč jsi na světě?

Alamo se podíval na Bada Walkera. Ale ten byl mrtev. Alamo nevěděl, jestli má mít z Murdocovy pomoci radost, nebo jestli se má zlobit. Jenže Murdocův zásah mu patrně ušetřil jednu kulku. Bad Walker byl v zacházení s revolverem nesmírně rychlý. Jistě by Alama zasáhl dřív, než by mohl vystřelit podruhé.

Alamo se ohlédl po prodavači.

„Zavažte mu ránu a uložte ho do postele,“ řekl mu. „Je dost vážně raněn. Není dost tvrdý. S takovou ránou jsem kdysi ujel sedmdesát mil. Tenhle bývalý pistolník k sobě opravdu není dost tvrdý!“

Ano, pronesl to dost zlostně a téměř s roztrpčením. Pak vzal dvoukolák a odvezl své tři bedničky s rozbuškami ze zahrady vjezdem do dvora a na ulici.

Odevšad se sbíhali lidé. Mnozí se ze zahrady obchodu vraceli na ulici a dívali se, jak Alamo bedničky nakládá. Když s tím byl hotov, dav se začal rozcházet. Ryšavý pomocník šerifa k němu přistoupil a řekl: „Musím vás zatknout, Alamo Jonesi! Teď nemůžete odjet! Nejprve se všechno musí.. .“

Zmlkl, protože Alamo k němu udělal dlouhý krok a prohlížel si ho teď z nejtěsnější blízkosti.

„Reddy,“ procedil skrze pevně sevřené rty. „Reddy, já jsem řádně koupil a zaplatil tři bedničky s trhavinou. A pak přišli ti dva zatracení pistolníci a vytáhli na mě revolvery. Bada Walkera zabil Murdoc. Aspoň si myslím, že to byl ten Murdoc, o kterém jsem už slyšel. Jiný Indián se asi v těchto končinách nepotuluje. Je oblečený jako běloch a mluví perfektně anglicky. Takže se smrtí Bada Walkera nemám nic společného. A Cal Timot na mě zaútočil. To dosvědčí tenhle prodavač. Chcete se se mnou

pustit do sporu, Reddy?“

Pomocník šerifa o krok ustoupil a v jeho očích to ohnivě zaplálo. Byl to totiž jeden z těch bláznivých chlapů, kteří chtějí přijít k pistol-nické slávě za každou cenu, a proto jsou ochotni přijmout jakoukoliv výzvu.

„Jistě,“ řekl, „zatknu vás, Texasane.“

„Z toho nic nebude,“ řekl čísi drsný hlas. „Tohle město už neovládá Bad Walker, protože je mrtev. V tomhle městě od nynějška opět poroučí rada občanů, jejímž předsedou jsem se právě stal. Red-Jime, pokud vám jde o souboj, nemůžete už být dále zástupcem šerifa.“

Když Alamo odjel z města, věděl, že se změnilo k nepoznání. Alamo uvedl všechno, co se stalo, do protokolu. Prodavač z obchodu všechno potvrdil. A tím se potvrdilo, že Alamo jednal v sebeobraně.

Odjel z města k večeru a neurazil ani dvě míle, když ho dojel lehký vůz a zastavil vedle něj. Také Alamo se zastavil a prohlížel si Lill Buntlinovou, která seděla bledá a vážná v bryčce a také se na něj dívala.

Hořce se usmála a zeptala se: „Proč tak na mě hledíš, Alamo? Dala bych teď nevímco, kdybych mohla číst tvé myšlenky. Určitě si myslíš, že se mi to všechno stalo po právu. Žena jako já, která chtěla mít vždycky všechno nejlepší...

Uprostřed věty se zarazila a pohlédla k severu. I Alamo se podíval oním směrem. A spatřil tam jezdce, který se vynořil za terénní vlnou na cestě.

Byl to Gag Buntlin.

A za ním jelo šest z jeho drsných chlapů. Když se přiblížili k oběma vozům, zvedl Gag Buntlin ruku. Šest jezdců se okamžitě zastavilo, ale Gag Buntlin se pomalu

blížil, zastavil se a hleděl celou minutu mlčky na Lill.

Pak upřel pohled na Alama a řekl: „Jeď dál, Texasane! Jeď dál, než tě nechám zpráskat!“

Alamo zaváhal. Pak klidně řekl: „Buntline, nevyhrožujte mi! I kdybyste měl za sebou tři tucty jezdců, nebudete mi vyhrožovat!“

Přitáhl si uzdu a řekl: „Samozřejmě pojedu dál. Nebudu se míchat do vaší manželské hádky. To se mě netýká.“

Po těchto slovech vrhl krátký pohled na Lill Buntlinovou a rozjel se. Už po několika yardech se ocitl na odbočce vedoucí k jeho osadě. Neohlédl se, ale jel přímo za svým cílem.

A byl moc rád, že z toho vyvázl takto. Protože kdyby Gag Buntlin věděl o třech bedničkách trhaviny, které má ve voze, jistě by mu to tak hladce neprošlo.

Když Alamo Jones dojel ke srubu, byla tam všude tma. Ale tam, kde se v dálce sbíhaly kopce a kde se rýsovala bobří hráz, svítil do noci oheň.

Alamo projel kolem svého domu a zamířil k ohništi. Když k němu dorazil, seskočil z vozu a zamířil k mužům, kteří pracovali ve světle plamenů na úpatí hráze.

Na chvíli se zastavili, obrátili se k němu a usmáli se na něj. On si zatím prohlížel všechna zařízení a vrták, který byl teď ve vodorovné poloze a kterým pohybovali pomocí vrátků. Jos Baker spokojeně řekl: „Tak a je to, Alamo! Provrtali jsme hráz svisle a teď ji navrtáváme vodorovně. Až do všech děr nacpeme trhavinu a všechno současně odpálíme, tak to celé vyletí do vzduchu a získáme drážku, kterou pak budeme muset prohloubit. Propláchne a rozšíří si ji sama odtékající voda. Říkali jsme si, že bychom měli pracovat ještě chvíli.“

Mel Howard na Josova slova přikývl a řekl: „Můj nejstarší kluk nám přinesl večeři. A doktor vzkázal, že na mou ženu to přijde asi až zítra ráno. Takže tady budu pracovat celou noc, protože zítra vám pomáhat nemůžu. Mám vám, Alamo, vyřídit pozdrav od Judity. Můj kluk přinesl pozdrav od vaší ženy."

Když to řekl, on i Jos Baker se doširoka usmáli.

Alamo pohlédl ke hrázi a pak přikývl. „Postarám se o koně a nacpu tam nahoře do děr trhavinu," řekl nahlas a rozhodně.

Jos Baker a Mel Howard se zarazili.

„Ty dokážeš i tohle, Texasane?" zeptal se Jos Baker opatrně. „Musíš totiž přitom dávat pozor, aby ..."

„Za války jsem pomáhal vyhodit do vzduchu nejeden zátaras a nejedno opevnění," přerušil ho Alamo. „Díval jsem se, jak to dělal náš pyrotechnik. Zvládnu to tam nahoře bez problémů."

Když to řekl, otočil se a pustil se do práce. Jos a Mel se na sebe ve světle ohně podívali. Pak Jos pokrčil kostnatými rameny a řekl: „No, jestli to neumí, tak je hlupák. Jenže to se mi právě nezdá. Takže bych řekl, že to umí. Ach, už se nemůžu dočkat, až to tady všechno vyletí do vzduchu. To bude náramná švanda. Možná dokonce odkryjeme nějakou zlatou žílu. Tak, Mele, teď se do toho ještě jednou pořádně pustíme!"

Pracovali celou noc a jen jednou se sešli kolem ohně, aby si uvařili kávu a pojedli trochu studeného jídla.

Pracovali až do rozednění.

Když vyšlo slunce, byli hotovi. Celou bobří hráz navrtali a vyprázdnili do děr obsah tří bedniček s trhavinou. Pak položili zápalné šňůry a všechno pečlivě propočítali.

Unavení a vyčerpaní a také trochu prokřehlí ve studeném ranním vzduchu se sešli kolem ohně. Udělali si snídani a dychtivě pili silnou horkou kávu.

Když byli se snídaní hotovi, přicválal jezdec. Byl to Gag Buntlin a přijel docela sám, bez svých lidí. Jos Baker, když ho spatřil, sáhl mlčky po své brokovnici. Když ji uchopil a natáhl její kohoutky, řekl chraptivě a stísněně: „No to je paráda! Tady jede ten drsný chlap a jede docela sám. Teď ho rozstřílím na kousky, protože má na svědomí, že mě jeho lidé tak zmlátili, až jsem si myslel, že bude po mně. Teď mu to oplatím!“

„Tím se ti neuleví, Josi,“ zamumlal Alamo mírně. „Nikdy nezabíjej ze msty. Až bude po všem, uspokojení se nedostaví. Hezky tu bouchačku zase odlož. Tahle návštěva je pro mě. A já bych rád udělal Gagu Buntlinovi radost.“

Jos Baker zaváhal. Vyzývavě se díval na Buntlina, který se pomalu blížil. Pak se podíval na bouchačku. Po několika vteřinách zamumlal: „Asi bych to ani nedokázal. Prostě na to nemám nervy. Jsem vedle Buntlina asi jako králík vedle lva. Ne, já bych to ani s brokovnicí nesvedl. No dobrá ...“

Odešel k vozu a zase do něj brokovnici položil.

Pak k nim dorazil Gag Buntlin, zastavil a ohlédl se. Ihned poznal, kolik tvrdé, poctivé a důkladně promyšlené práce tady vykonali.

Obrátil se k Alamu Jonesovi a řekl stroze:

„Zaplatím vám deset tisíc dolarů, pane. Za to dostanu ještě před odpálením předkupní právo na tenhle pozemek. Je to docela slušná nabídka. Dostal byste se i se svou ženou z tohoto kraje naprosto hladce, Texasane.“

Alamo zavrtěl hlavou. „Bydlíme tady,“ řekl. „Vůbec se mi odtud nechce. Mám tady svůj pozemek a dostanu tady takřka zadarmo dalších padesát čtverečních mil půdy. Ne, pane, odtud nepůjdeme.“

Zmlkl a na rtech se mu objevil drsný úsměv. Pak položil otázku: „A co teď, Buntline? Zase to zkusíte po zlém? Zkusíte teď nechat mě zmlátit jako Jose Bakera? Nebo

pošlete toho svého indiánského ...“

„Dobrá,“ přerušil ho Gag Buntlin a obrátil svého koně. „Přijel jsem, abych vám učinil poslední nabídku.“

Po těchto slovech, která křikl přes rameno, nasadil svému koni prudce ostruhy a jeho odjezd mužům připadal spíše jako útěk.

Alamo se prudce otočil. „Rychle, teď to vyhodíme do vzduchu!“ zvolal. „Ať Buntlinovi ještě nějakou dobu duní v uších detonace. Vyhodíme hráz do vzduchu!“

„Jdeme na to! Hoj, dáme se do toho!“ zvolal rozjařeně Jos Baker a zavalitý Mel Howard jen spokojeně zabručel.

Hned vyrazili, každý na své místo, tak, jak si to dříve domluvili. Každý si pak dřepl a čekal. Když Alamo ostře zahvízdl, všichni tři současně škrtli zápalkami a když se ozvalo druhé zahvízdnutí, zapálili pečlivě odměřené zápalné šňůry.

Poté odběhli od hráze až za ohniště. Zapálili si doutníky a čekali.

Po pěti minutách se v těsném sledu za sebou ozvaly detonace. Do vzduchu byla vymrštěna zemina, hlína a kamení. Několik zvlášť silných explozí odmrštilo drny až mužům k nohám.

Pak nastalo ticho. Chopili se lopat a vydali se pěšinkou ke hrázi.

A pak to spatřili. Byl tam hluboký žlab. Zemina, ztuhlé bahno, jíl a všechno to, z čeho byla hráz složena, bylo odmrštěno stranou nebo alespoň značně narušeno. Z bažiny se do žlabu valila voda.

Jos Baker prudce vykřikl a seskočil i s lopatou dolů. Začal u ústí žlabu odhazovat naplaveniny jako pominutý. Jako by docela zapomněl, že se dřel celý den a dlouhou noc a že neměl takřka žádný odpočinek. Alamo a Mel se na něj chvíli dívali. Pak i oni divoce vykřikli, vyskočili a hrnuli se také dolů. I oni začali jako posedlí odhazovat

lopatami zeminu. Prohloubili žlab a bahnitá voda z močálu se jím valila ven. Brzy jim sahala až po kolena a oni jen odhazovali lopatami a propracovávali se žlabem stále dál.

Asi po dvou hodinách už voda ven proudila jako řeka. Valila se žlabem a hučela stále silněji a silněji dolů a hledala si cestu. Opět našla staré koryto původního potoka, prosákla do půdy, ale opět se doplnila dalším přísunem z močálu.

Bylo docela jasné, že v následujících dnech tady vznikne potok.

Mel Howard, Jos Baker a Alamo Jones chvíli poskakovali radostí kolem. Žlab už teď byl dostatečně hluboký. Vznikl docela slušný proud vody, který teď bude žlab sám proplachovat a vytvářet sání z močálu.

„To je ono," zařval Jos Baker. „Tohle jsem si vždycky přál. Jenom jsem k tomu neměl dost síly a odvahy! To musel přijít teprve Alamo! Ten to dokázal!"

Obrátil se k Alamovi a natáhl k němu ruku.

„Blahopřeju!"

Alamo ruku přijal. „Já taky," řekl, „vždyť jsme partneři, Josi! Ta tvá osada měla přece větší cenu než pět set dolarů. Myslím, že bychom se měli stát raději společníky. Protože jinak bych ti musel vyplatit spravedlivou mzdu, a to bych si teď nemohl dovolit."

Jos Baker se poškrábal na zátylku. Mel Howard poklepal oběma mužům na ramena a jen brumlal svým hlubokým hlasem. „To je fajn, to je fajn."

Byli všichni tak zaujati sami sebou, že sebou doslova trhli, když se ozval jasný chlapecký hlas: „Tati, máš jet hned domů! Máma už to má za sebou a doktor říká, že je to holčička. Povídal taky, že máma se uzdraví. Pojeď domů, tati."

Podívali se na chlapce, který seděl na poníkovi a

vypadal vážně a starší než ve skutečnosti byl.

„K čertu," řekl Mel Howard. „Proč jsi pro mě nepřijel dřív, Bobe?"

Tu se chlapec usmál. „Máma nechtěla," řekl. „Říkala, že bys umřel strachy a stejně bys jí nemohl pomoct."

„Ne," zamumlal Howard, „Anně bych opravdu nemohl pomoci. A vážně bych asi umíral strachem. Takže je to holčička?"

„Holka nám ještě chyběla, že?" řekl chlapec suše. „Nebo jsi snad chtěl třetího syna?"

Tu se zavalitý muž opět usmál a řekl: „Ne ne, chlapče, mám už tebe a Toma až až. Dcera je moc fajn. Bože můj, já mám tak skvělou ženu! Anna je přece ohromná!"

Oba muži k němu přistoupili, aby mu blahopřáli. Skoro jim rozmačkal ruku a pak zvolal: „Teď mě snad na pár hodin omluvíte, ne? Musím teď k Anně."

Vzápětí i se svým nejstarším synem odjel.

Alamo a Jos ještě hodnou chvíli slyšeli jeho radostné povykování.

„Je to fajn chlap," zabručel Jos a podíval se na Alama. „Myslím, že z nás budou dobří přátelé. Tos opravdu myslel vážně, abychom se stali společníky? Chápeš, člověče, že bys mi tak daroval půlku tohohle všeho?"

„K téhle šanci jsem se dostal díky tobě," odvětil Alamo. „A nepřineslo by mi to štěstí, kdybych ti upřel právo na spravedlivý podíl. Už jsme si na sebe tolik zvykli. A levnější pracovní sílu než společníka člověk nesežene."

Zasmáli se, potřásli si rukama a podívali se ke žlabu s vodou, který vedl od bobří hráze a jímž protékalo stále více kalné vody z močálu. Měla i dostatečný spád. Po tomhle začátku si už voda sama najde cestu. Jenže to ještě potrvá týdny a měsíce.

„Nejprve se musíme pořádně prospat," řekl Alamo. „Nikdo nevydrží bez spánku dlouho. Jenže my nebudeme

spát v domě ani tady. Zajdeme si támhle k té skále. Pojď, Josi! Vezmi přikrývky a brokovnici!“

Když se Alamo Jones probudil, kdosi poblíž volal jeho jméno. Byl to ženský hlas. Nejprve ho napadlo, že se Judita vrátila domů, ale pak si uvědomil, že to nemůže být ona. Tento ženský hlas zněl jinak.

Vstal. Den se už téměř chýlil ke konci. Slunce na západě klesalo k obzoru a obloha byla zbarvená do ruda, fialová a do žlutá. Alamo pohlédl na Jose Bakera. Ten ještě spal. Volání ženy ho neprobudilo.

Alamo vzal pušku a proplížil se mezi skalními výstupky ven. V posledních paprscích odcházejícího dne uviděl u protržené hráze ženu na koni.

Ihned pochopil, že je to Lill Buntlinová. Přiblížil se k ní a pak tiše zavolal. Otočila koně a vyjela mu vstříc, zastavila a seskočila ze sedla. Rozběhla se k němu a on ji doslova musel zachytit. Byla celá udýchaná a vzrušená.

„Ten Indián musí být tady někde poblíž,“ vychrlila ze sebe.

„Gag Buntlin dal tomu svému kojotovi úkol zabít tě. Slyšela jsem to, když jsem je špehovala. Ale nepodařilo se mi dostat se z ranče dříve. Teprve když Gag Buntlin odjel i se svými lidmi do města, mohla jsem osedlat koně a jet za tebou. Alamo, Murdoc je na cestě sem, aby tě zabil. Ten zbabělec Gag Buntlin vždycky používal tuhle metodu, když...“

„Jsem tady,“ řekl hrdelní hlas nedaleko odtud.

Alamo odstrčil Lill Buntlinovou stranou a otočil se. Teď velice litoval, že odložil pouzdro s koltem i opasek. Ty teď ležely mezi kameny u přikrývek. Alamo si s sebou vzal pouze pušku. Když se otočil, zamířil, přičemž pažbu si

opřel o stehno. Jenže takto byl jen průměrným střelcem.

Murdoc stál nahoře u vozu, kterým sem Jos Baker přivezl vrtáky a později Alamo trhavinu. A i on mířil zbraní stejně jako Alamo. Pomalu se blížil, až vzdálenost mezi nimi byla jen asi patnáct kroků.

Pak se zastavil a řekl: „Celou dobu jsem měl strach z vašeho koltu, Jonesi. Ale teď vidím, že ho u sebe nemáte. Vidím jen pušku. Takže šance jsou vyrovnané. Bude to férový souboj, že? Stejné zbraně, stejné šance! Už před nějakou dobou jsem se ukryl ve voze a čekal jsem tam. Mohl jsem vystřelit i odjinud. Jenže to by nebylo slušné."

„Proč se se mnou chceš bít, rudochu?" zeptal se Alamo Jones zlostně a rozhořčeně.

„Už pro Gaga Buntlina zabil dva lidi: Mika McAllena a Bada Walkera! A ty, Alamo, bys měl být třetí!" zakřičela Lill Buntlinová.

A Indián s ostře řezanou tváří lehce sklonil hlavu a řekl klidně: „Má pravdu! Nemám, Jonesi, osobně nic proti vám. Ale pan Buntlin mi dal příkaz, abych vás zabil. A já plním každý příkaz, který mi pan Buntlin dá."

„Murdocu, tys zešílel? Víš co tím myslím? Jsi nemocný na hlavu?"

Indián se napřímil. „Ne, jsem docela zdráv," řekl. „Uzavřel jsem s panem Buntlinem obchod. Ještě před několika léty tady bojoval můj kmen proti bílým vetřelcům. I já jsem zabil spoustu bělochů. Byl jsem náčelníkem. Ale generál Crook mě i s ostatními náčelníky poslal do největších měst bělochů. (Řeč je zde o generálu Crookovi, který tehdy vedl válku proti Indiánům). Dobře jsem tam poznal, jak mocní jsou běloši. A tak jsem s nimi uzavřel příměří. Dal jsem jim půdu, která patřila mému kmeni. Přenechal jsem jim ji. A šel jsem k panu Buntlinovi. Byl jsem mu velmi nápomocen. Uzavřel jsem s ním velký obchod. Jsem velice poslušný člověk a plním

jeho příkazy. Za to on platí školné pro oba mé syny. Jeden bude lékařem a z toho druhého se jednoho dne stane slavný právník. To budou mí synové. Takže určitě nejsem šílený. Zabil jsem už spousty bělochů. Nic to pro mě není. Jen teď budu zabíjet z ryze obchodních důvodů. A ...“

Dál se nedostal, protože Alamo Jones už dál neváhal. Jasně pochopil, že ten anglicky mluvící divoch ho chce zabít. Řeč, kterou tady Murdoc pronášel, byla vyprovokována potřebou sám před sebou se ospravedlnit. Hovořil vrah, který si ve svém zvráceném myšlení chtěl ještě vynutit u své oběti pochopení.

Jenže Alamo žádné pochopení neměl. Věděl, že tento člověk zabil dřívějšího předáka Buntlinova ranče Mika McAllena. A sám viděl, jak tento Indián chladnokrevně zabil Bada Walkera.

Alamo Jones zmáčkl spoušť pušky. Ale protože střílel z nezvyklé polohy, rána minula cíl. Bleskově nabil a přitom zahlédl vyšlehnutí z ústí Murdocovy pušky. Kulka mu prudce zasvištěla kolem tváře. Pak vystřelil podruhé a tentokrát zasáhl. Murdoca náraz kulky odmrštil. Jeho druhá střela padla kamsi do prázdna. Alamo vyrazil k potácejícímu se muži, který ještě jednou vystřelil, doběhl k němu a praštil ho hlavní pušky do hlavy.

Stál, lapajíc po dechu a pak škaredě zaklel.

Opodál stála Lill Buntlinová, hlasitě vzlykala a vděčně zavolala: „Alamo, nezabil tě! Díky Bohu! Nepodařilo se mu to!“

Od skalního výběžku se ozval Jos Baker: „K čertu, proč mi včas neřeknete, že se bude střílet! Strašně jsem se vylekal, když kulka zahvízdala o skálu jako divoký sršeň.“

Přiběhl od skály k nim. Mezitím se dost setmělo. Musel přijít dost blízko, než dokázal rozpoznat Murdoca ležícího na zemi.

„Ten darebák,“ řekl. „Měl jsem z něj hrozný strach, když

mi Gag Buntlin dal najevo, že chce získat mou osadu. Sedřel by ze mě kůži, kdybych ji prodal Badu Walkerovi. Měl jsem z toho zloducha vždycky strach. Je mrtev?“

„Myslím, že ne,“ zamumlal Alamo a poklekl. Prohlédl ho a pak řekl: „Kulka ho zasáhla na šířku dlaně pod srdcem, ale rána, kudy střela vyšla, je značně veliká. Musíme zastavit krvácení. Lill, zajeď do srubu. V truhle najdeš obvazy, gázu a vatu. Jeď, Lill! Jinak vykrvácí!“

Nehnula se z místa. „Ty mu chceš zachránit život?“ řekla. „On tě chtěl zabít a ty ho chceš zachránit? Docela zapomínáš, že Gag Buntlin se teď bude bát ještě víc než dřív. Bude teď tvrdit, žes mu zabil jeho jezdce. Poštve na tebe všechny své lidi. Možná na tebe poslal Murdoca právě proto, že věděl, že tě Murdoc nedostane. Chtěl možná dosáhnout toho, abys zabil některého z jeho lidí. A teď tě bude štvát, dokud tě konečně nedostane!“

„Možná to tak je,“ zabručel Alamo. Chtěl se obrátit k Josu Bakerovi, aby zajel do srubu pro obvazy on.

Ale tu všichni zaslechli dusot spousty koní.

„To už jede Buntlin!“ zvolala vyděšená Lill a rozběhla se ke svému koni. Ale Jos Baker zavolal: „To nejsou Buntlinovi lidé! Tihle jezdci přijíždějí z bažin. To je určitě hlídka z Fairplay.“

Alamo si zatím svlékl košili i triko. Z něj, protože mnohem víc sálo, natrhal proužky. Celý rukáv zmačkal do chumlu a nacpal jej do rány. Pak zase omdlelého Indiána položil na záda. Jos Baker mu pak pomohl převázat ucpanou ránu provizorním obvazem. I Lill Buntlinová teď poklekla a začala trhat ze své sukně velké kusy látky.

Právě dokončili obvazování raněného, když k nim jezdci dorazili. Utvořili půlkruh. Čísi hlas se ostře zeptal: „Zaslechli jsme výstřely, proč se tady střílelo? Co to má znamenat? Jsem prvním zástupcem šerifa v kraji Fairplay. A toto jsou mí lidé. Odpovězte!“

„Už se známe," řekl Alamo Jones klidně. „Od nás jste dostali toho zajatce, který vás provedl bažinami Měli jste úspěch?

„A pořádný," řekl ryšavý zástupce šerifa z Fairplay, který velel jedné z mnoha hlídek, které tehdy pátraly po pachatelích železniční loupeže.

Seskočil ze sedla. „Rozdělejte oheň, ať něco vidíme," řekl svým lidem. Pak přistoupil k Alamovi a napřáhl k němu ruku.

„Jsem vám zavázán velikým díkem, Texasane," řekl. „Zatkli jsme Jacksovu bandu. Sedí jako zajatci támhle na koních. Močálem jsme se dostali docela dobře a přepadli jsme tábor té bandy, když všichni ještě spali. Šlo to rychle a hladce. A co se stalo tady?"

„To vám mohu vysvětlit docela přesně, šerife," řekl Alamo Jones klidně. Podal mu krátkou, ale velmi přesnou zprávu. Než řekl šerifovi vše, co bylo třeba, uběhlo pět minut.

A dříve, než muž zákona mohl cokoliv odpovědět, pohnul se muž v bezvědomí a probral se. Zatím několik mužů rozdělalo oheň. Ten už teď vydával dost světla.

Murdoc se probral a i když byl smrtelně zraněný, a navíc ještě dostal ránu hlavní pušky do hlavy, velice brzy byl schopen jasně uvažovat. Pochopil záhy, jak to s ním vypadá.

A pochopil ještě něco dalšího: Obvázali mu ránu. Když spatřil Alamovu obnaženou horní půli těla, bylo mu jasné, že Alamo obětoval svou košili a triko.

„Zemřu," řekl pak. Podíval se na Alama Jonese, který poklekl vedle něj. „Byl to férový souboj, ne? Pan Buntlin mi řekl, abych vás zastřelil odněkud zezadu. Jenže to jsem nemohl. Kdysi jsem býval náčelníkem. Zezadu jsem zastřelil Mika McAlena, jenž to byl lump, který..."

Zmlkl, bolestně vzdychl a pak pokračoval: „S Badem

Walkerem a s vámi, Jonesi, to bylo jiné, já…“

Šerif ho přerušil otázkou: „Murdocu, je pravda, že ti Buntlin přikazoval zabíjet lidi?“

Murdoc obrátil hlavu a podíval se na šerifa.

„Pan Buntlin byl mým šéfem. Řekl jsem mu, že na pana Jonese nestačím, ale on mě přesto poslal…“

Zmlkl a vypadalo to, jako by naslouchal. Protože ležel na zemi a byl to Indián, slyšel všechno mnohem dříve než muži, kteří ho poslouchali.

„Blíží se mnoho jezdců,“ řekl. „Možná je to pan Buntlin se všemi svými lidmi. Možná byl tady poblíž. Asi se jede podívat, jestli jsem to dokázal. Jede sem spousta jezdců!“

Když to řekl a se zasténáním zmlkl, zaslechli i ostatní muži z dálky dusot kopyt.

Lill Buntlinová se prodrala mezi Alamem a šerifem.

„Teď už je všechno jasné,“ řekla rázně. „Když dal Buntlin Murdocovi příkaz k vraždě, věděl jistě, že ho poslouchám. A tak se svými lidmi jen naoko odjel do města a počítal s tím, že budu varovat Alama Jonese. Počítal s tím, že Murdoc bude zabit. A tak se teď jede podívat. A kdyby byl Murdoc mrtev a Alamo bez pomoci, byl by ho teď…“

„Jenže to neudělá!“ řekl zrzavý zástupce šerifa z Fairplay. Poodešel a udělil rozkazy svým lidem. Jezdci se stáhli z okruhu, který osvětlovaly plameny ohně, a ukryli se za skupinkou obrovitých balvanů, za vozem a mezi stromy.

U Murdoca poblíž ohniště zůstali stát pouze Alamo Jones, Jos Baker a Lill Buntlinová. Nemuseli čekat dlouho. Dusot kopyt neustále sílil. Objevila se početná skupina jezdců.

Asi třicet yardů od ohně se zastavili. Ozval se ostrý a drsný hlas Gaga Buntlina. Volal: „Lill, pojď sem! Okamžitě pojď ke mně!“

„Zůstane tady!“ odpověděl Alamo Jones.

Pak bylo na několik vteřin ticho. A pak se Gag Buntlin zeptal ještě drsněji: „Jonesi, leží tam vedle ohně na zemi můj jezdec Murdoc? Vy jste zabil Murdoca, kterého jsem za vámi poslal se vzkazem, abyste mě přišel navštívit? Chtěl jsem si s vámi ještě jednou promluvit o ceně za tuhle osadu. Zaslechli jsme odtud výstřely. Leží tam mrtvý Murdoc?“

„A kdyby to tak bylo?“ zeptal se Alamo.

„Nestrpím vraždu svého člověka!“ vyštěkl ostře Gag Buntlin. Narovnal se, stoupl si ve třmenech a vypadal teď ještě vzpřímeněji než jindy.

Jeho slova patřila jezdcům kolem. Zvolal: „Hoši! Teď toho pistolníka z Texasu dostaneme! Na něj, hoši!“

A chtěl se rozjet. I jeho muži chtěli popohnat koně.

Jenže v tom se ozval prudký hvizd. Z noci se objevili muži tvořící hlídku. Vyjeli od vozu, od balvanů a z lesa a rychle se blížili k ohništi. Ozval se ostrý a pevný hlas:

„Jen zadržte, Buntline! Jen stát! Jsem zástupce šerifa z Fairplay! Pojeďte ke mně, Buntline! Zatýkám vás pro podněcování k vraždě! Murdoc ještě žije a přiznal se nám. Vaše vlastní žena ...“

Dál se nedostal, protože Gag Buntlin zařval: „Hoši, na ně! Útokem vpřed! Tady jsem zákon já!“

Pobídl koně, ale vyrazil sám. Jeho jezdci zůstali stát. Opět svého koně strhl a zařval na ně:

„Copak jste zbabělí?! Říkal jsem vám přece, že na tomhle kusu půdy jsem zákon já, a ne nějaký přivandrovalec z Fairplay! Tady rozkazuju já! Rychle, pošleme je k čertu! Zatraceně, vyplatím vám dvojnásobný žold!“

Opět strhl svého koně, aby se postavil do čela útoku. Jenže ani tentokrát ho nenásledovali. Pochopili totiž, že proti nim stojí se svou hlídkou zástupce šerifa z Fairplay.

Jejich šéf se teď dopouští něčeho, co mu zláme vaz. To jim došlo.

Opět strhl svého koně, škaredě zaklel a zhroutil se, jakoby se podřídil osudu. Do ticha se Ozval ryšavý muž zákona:

„Takže teď si pro vás dojdu já, Buntline!“

Tu Buntlin otočil koně, nasadil mu ostruhy. Ostatní jezdci utvořili uličku, kterou prchal. Vydalo se za ním více než tucet jezdců hlídky. Šerif jen roztrpčeně zanadával a řekl Alamovi: „Má výborného koně. To jsem si všiml hned. Ten kůň je jistě nejlepší zvíře v okruhu pěti set mil. A naši koně jsou vyčerpaní a unavení jízdou močálem.“

Gag Buntlin setřásl své pronásledovatele, kteří se navíc ještě v tomto kraji nevyznali, docela snadno. Jeho kůň byl skutečně skvělý a jezdce dovedl k cíli velmi rychle.

Tím cílem byl ranč.

Tam potřeboval pouhých pět minut, aby si vyzvedl hotové peníze, sbalil ranec, aby si z ohrady vyvedl jiného koně a jedno nákladní zvíře.

Opět nasedl a odjel.

Zbytek noci strávil ukryt kdesi na kopci u cesty. Sledoval každý pohyb na cestě. Odpoledne spatřil blížící se vůz.

V tomto voze seděl Alamo Jones a jeho žena Judita. Chtěli oba z různých důvodů do Rainbow. Alamo se odtamtud chtěl spojit s příslušnými úřady, které podle zvláštního zákona přidělovaly bezcennou půdu. Bude muset těmto úřadům oznámit, že vysušil rozlehlou bažinu a uplatní své předkupní právo na ten pozemek.

Judita jela do města, aby nakoupila nějaké potřebné věci pro Annu Howardovou a novorozeně. Věci, které

může nakoupit jedině žena, věci o nichž muž nemá ponětí.

„Támhle jede Gag Buntlin," řekl najednou Alamo klidně a ukázal bičem na kopec. Objevil se tam teď jezdec s nákladním zvířetem.

Judita zvedla oči a spatřila Gaga Buntlina.

Alamo zastavil vůz, seskočil z něj a rozepnul si vestu, takže z pouzdra pod paží mohl snadno vytáhnout kolt.

Judita ho sledovala a neřekla ani slovo. Byla to žena od řeky Brazos z Texasu. Tam jsou muži obzvlášť drsní a žena se jim vždycky musí přizpůsobit.

Alamo na ni pohlédl, kývl a zamumlal: „Nechce mě nechat naživu. Prohrál sice, ale nepřipustí, aby byl někdo vítězem. Zřejmě si to s ním musím rozdat. Není jiná možnost."

Ne, tomu se Alamo nemůže vyhnout.

Vyšel Buntlinovi vstříc. Ten mezitím sjel až k cestě a sesedl z koně. Uvolnil si revolver a pohnul se. Judita se na muže nedívala. Pohlédla k jihu a zuby a rty měla pevně stisknuté. Zaslechla pár slov, která k ní přinesl vítr. Ale nevšímala si jich. Spíše doufala a ze všech sil se modlila.

Pak zaslechla výstřely.

A pak se k ní blížily pomalé kroky.

Otočila se teprve, až když uslyšela Alamův hlas: „Tak to bychom měli, děvenko od Brazosu! Teď už je snad konečně po všem."

Vážně se usmál. „Tenhle Buntlin, Bad Walker i Ole Jacks," řekl zamyšleně, „chtěli víc, než mohli dostat. Já jsem jen chtěl domov pro tebe a pro sebe. Protože bys neměla přivést dítě na svět pod cizí střechou. Chtěli jsme jen chaloupku, zahrádku a kus pole. A teď dostaneme celé království!"

KONEC

G.F.UNGER – DVA OD ŘEKY BRAZOS

Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. (05) 41 21 28 50
ve spolupráci s Bastei-Verlag
Odpovědná redaktorka: Eliška Nováková
Technický redaktor: Jiří Kubíček
Překlad: Pavel Sychra
Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co. Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím Poštovní přepravy Praha, č. j. 1127/93, ze dne 7. 4. 1993